PREMIUL GRAND MASTER PENTRU ROMAN POLIȚIST

ED McBAIN

„Marele maestru al literaturii polițiste de procedură."
THE NEW YORK TIMES

ASCULTĂ ȘI MOARE!

SERIA SECȚIA 87

UN CRIMINAL DIABOLIC PASIONAT DE SHAKESPEARE

Surdul trăiește într-un labirint de enigme. Tot ce se știe despre el îi apropie pe ceilalți tot mai mult de moarte...

ED McBAIN

ASCULTĂ ȘI MORI!

Traducere din limba engleză Gabriel Stoian

Ed McBain **HARK!** 2004

Nemira 2007

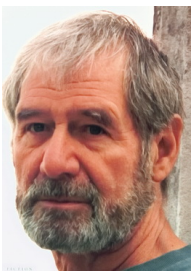

Salvatore A. Lombino, pe numele său adevărat, s-a născut pe 15 octombrie 1926 la New York. Autor american de succes, a scris peste cincizeci de romane poliţiste, majoritatea ecranizate, pe care le-a publicat sub pseudonimele Evan Hunter şi Ed McBain.

A absolvit Hunter College în 1950 şi a încercat diverse slujbe, de la pianist până la profesor de colegiu, în timp ce scria primele povestiri.

A scris nenumărate scenarii de film, inclusiv pentru celebrul Păsările, de Alfred Hitchcock (1962).

Extrem de bine receptată de public este seria de literatură poliţistă de procedură SECŢIA 87.

1

Gloria şi-a dat seama că era cineva în apartamentul ei imediat ce a descuiat uşa şi a intrat. A dat să bage mâna în poşetă, când a auzit vocea unui bărbat:

— Nu, nu face asta.

Avea degetele la doi centimetri de patul de oţel al unui Browning de calibru 38.

— Serios, a zis bărbatul. Eu m-aş abţine.

După ce a închis uşa, a întins mâna după comutatorul din dreapta uşii şi a aprins lumina.

Bărbatul stătea pe un scaun de cealaltă parte a camerei, cu faţa la uşă. Purta pantaloni gri şi pantofi negri, şosete albastre şi o cămaşă bleumarin asortată, cu mânecă lungă. Cei doi nasturi de sus rămăseseră descheiaţi. Avea manşetele suflecate până aproape de încheieturile braţelor. În urechea dreaptă avea o proteză auditivă.

— Ca să vezi, a făcut ea. Ia te uită ce-ntâmplare ne-ntâmplată.

— Chiar aşa.

— De când nu te-am mai văzut… a zis ea.

— De ce ţi-e frică nu scapi, a spus el şi a ridicat din umeri cu un aer aproape trist.

Acel gest din umeri i-a sugerat Gloriei că el avea să o ucidă. Mda, poate atitudinea aceea, dar şi arma din mâna lui dreaptă. Plus amortizorul înşurubat pe ţeavă. Fără a mai vorbi de trecut. Ştia că el nu era omul care să şteargă cu buretele aşa ceva.

— Ţi-i dau înapoi, s-a grăbit ea să spună. Ce mi-a mai rămas, adică.

— Şi cât înseamnă asta, Gloria?

— Nu m-am prea zgârcit.

— Constat, a zis el şi, descriind un arc de cerc cu ţeava pistolului, a arătat spre interiorul luxos.

Gloria aproape că a vârât din nou mâna în poşetă, însă ţeava a aţintit-o imediat, fără nici o tremurătură, îndreptată chiar spre inima ei. Nu ştia ce tip de pistol era acela; probabil automat, după cum arăta. Însă recunoştea un amortizor, lung, zvelt şi plin de promisiuni mortale.

— Cât ţi-a mai rămas din treizeci de milioane? a întrebat-o el.

— Nu m-am ales chiar cu atât.

— Atât a estimat poliţia. Peste treizeci de milioane.

— Au exagerat.

— Cat ţi-ai tras tu, Gloria?

— Păi, marfa mi-a adus cam cât a spus poliţia că valora…

— Adică douăzeci şi patru.

Pistolul ţinut bine în mână. Îndreptat fix spre inima ei.

— Dar a trebuit să fac o reducere de zece la sută.

— Tot au rămas şaişpe virgulă doi.

Un calcul făcut cu iuţeala fulgerului.

— Dac-aşa spui tu, a zis ea.

— Aşa spun.

Un surâs schiţat. Pistolul, neclintit.

— Continuă, Gloria.

— Poliţia a evaluat marijuana aceea la trei milioane. Eu am primit doar două pe ea.

— Şi restul?

— Nu mai ţin minte totul.

— Scormoneşte-ţi prin minte, Gloria, a spus el şi a zâmbit din nou, îndemnând-o cu ţeava armei, încurajând-o. Dar fără să-şi piardă răbdarea, a observat ea. Poate că, până la urmă, nu avea să o ucidă. Şi totuşi, ce rost avea amortizorul? Doar nu pui aşa ceva la o armă decât dacă nu vrei să faci zgomot.

— Pietrele mi-au adus vreo juma' de milion. LSD-ul a fost evaluat la aproape un milion. M-am ales cu jumătate din suma asta. Cu opiul, am avut

probleme ca să scap de el. Caralii au zis optzeci şi patru, în mare, dar cred c-am luat douăşcinci pe el. Şi-am mai scos în jur de douăzeci şi cinci pe haşiş şi asta a fost tot. Ţigările cu marijuana le-am fumat chiar eu. A zâmbit. În timp, a precizat ea.

— În timp *îndelungat,* a spus el. Şi-acum, să vedem. Ai scos două virgulă şase pe heroină şi alte două pe cocaină. Juma' de milion pe cocaina pură şi încă juma' pe LSD. Douăzeci şi cinci pe opiu şi la fel pe haşiş. Încă o sută cincizeci pe marijuana. Asta face două sute nouăsprezece milioane două sute de mii de dolari. Ţigările sunt din partea casei, a zis el şi a zâmbit din nou. Îmi datorezi o groază de bani, Gloria.

— Am cheltuit o mulţime din ei.

— Cât ţi-a mai rămas?

— În ultima vreme, n-am mai ţinut socoteala. Ce a rămas e al tău.

— A, bag mâna-n foc pentru asta, a spus el.

— Vreo două milioane, ceva de genul ăsta. Un purcoi de bani, Sonny.

Numele pe care îl folosise el pentru acea operaţiune fusese Sonny Sanson. Sonny de la *Son'io,* care însemna „eu sunt" în italiană. Sanson venea de la *„Sans son",* care în franceză însemna „fără sunet". Sunt fără sunet. Surd. Tot ce se putea.

— Şi unde-s banii? a întrebat el.

— Într-o cutie de valori.

— Ai cheia?

— Da.

— Mi-o dai, te rog?

— Şi după aceea? Mă omori?

— Nu trebuia să procedezi aşa, Gloria.

— Ştiu. Şi-mi pare rău. Lasă jos arma. Să bem ceva, fumăm o marijuana…

— Nu, n-am chef. Cheia, te rog. Şi vreau să-ţi văd mâinile tot timpul.

A urmat-o în dormitorul decorat elegant, cu un pat cu baldachin, cuvertură din mătase, un dulap ce părea o piesă italiană de colecţie, draperii de

mătase asortate. Dintr-o masă de scris ce părea tot italienească, pictată de mână şi având spirale înflorate, Gloria a scos o casetă neagră lăcuită, iar din ea, un plic micuţ, ce se închidea cu un buton. Pe el era imprimat *FirstBank.*

— Deschide-l.

Ea a desfăcut plicul cu un pocnet sec, a scos o cheiţă şi i-a arătat-o.

— Bun, a făcut el. Pune-o la loc şi dă-mi plicul.

Gloria a pus cheia înapoi în plic, l-a închis cu un pocnet şi i l-a întins. El l-a luat cu stânga, pistolul rămânând nemişcat în dreapta şi l-a strecurat în buzunarul hainei.

— Aşadar, suntem în dormitorul meu, a spus ea şi a zâmbit.

— Mi-a luat multă vreme să te găsesc, Gloria.

— Nu credeam că o să ajungi până aici, a spus ea. Încă zâmbind.

— Nici măcar nu-ţi ştiam numele de familie, a spus el.

— Da. Ştiu.

— Ştiam doar că ai fost şoferiţă de la şaisprezece ani, că partea ta dintr-un jaf la o bancă din Boston ţi-a permis să-ţi cumperi o casă pe Sand's Spit…

— Am vândut-o imediat ce am dat de bani.

— Banii *mei.*

— Mda, practic, foloase necuvenite obţinute din narcotice pe care poliţia oricum le-ar fi ars.

— Tot banii *mei*, Gloria.

— De acord, a fost planul *tău,* aşa că marfa îţi aparţinea de drept. Şi toţi am fost plătiţi pentru ce-am făcut, aşa că n-a fost cinstit din partea mea să… cum să spun… să fug cu banii. Ştiu asta, Sonny. Planul a fost sclipitor, vai, *Doamne,* ce plan! Întâi, diversiunea aceea de la Cow Pasture…

— Văd că ai ţinere de minte.

Încă zâmbind.

— Cum să uit aşa ceva? Iar apoi, prada, la incineratorul Serviciului de salubritate publică…

— Da.

Un gest aprobator. Amintindu-şi totul.

— Houghton Street şi River Harb Drive, a spus ea. Mai ţii minte, Sonny? Eu, conducând camionul, iar tu, alături de mine?

— Treaba a mers ceas, a spus el.

Încă zâmbind, amintindu-şi.

— Chiar ceas, a spus ea. Zâmbind alături de el. Începând să simtă că, până la urmă, va scăpa.

— Am găsit casa în care locuiai, Gloria. Mi-a luat ceva timp, dar am descoperit-o.

— Ce ţi-a luat atât?

— Ca să mă înzdrăvenesc. Aproape că m-ai omorât. Un doctor, Felix Rickett, m-a peticit. Doctor Drege Tot, aşa-i spun eu, a precizat el şi a surâs iarăşi.

— Da, în fine, cum spuneam, îmi pare rău.

— Sunt convins, a zis el şi a aruncat o privire de cunoscător către arma din mână. Proprietarul actual al casei mi-a spus că a cumpărat-o de la o femeie pe nume Gloria Anstdorf.

— Da, eu eram aia.

— Ai strămoşi germani?

— Presupun că da. Ştiu că *dorf* înseamnă sat în germană. Bunica mea crede că *anst* vine de la „badie*anst*alt", adică „baie". Un sat cu băi termale, înţelegi? Ea crede că funcţionarii de la vama de pe Ellis Island au scurtat numele când părinţii ei au ajuns în America. În Anstdorf, pricepi?

— Dar nu asta scrie pe cutia ta e scrisori, Gloria.

— Adevărat.

— Ai cumpărat apartamentul pe numele de Gloria Stanford.

— Da. Am rearanjat puţin literele. Din Alstdorf, în Stanford. L-am făcut să sune mai american, nu?

— *Mult* mai american.

— Nu strică să rearanjezi literele numelui aici, în ţara celor liberi şi căminul celor bravi, nu? Mai ales când s-ar putea să te caute cineva.

— Asta se cheamă anagramă, Gloria.

— Ce anume?

— Rearanjarea literelor, ca să formezi alt cuvânt.

— Serios?

— Anstorf în Stanford. Anagramă.

— Asta am făcut? O anagramă? Măi să fie!

— Nu strică niciodată să foloseşti anagrame aici, în ţara celor liberi şi patria celor curajoşi.

— Aşa zic şi eu.

— Dar eu tot te-am găsit, Gloria.

— Văd. Şi-atunci de ce nu profităm de asta?

— Sângele tău german te-a împins la asta, Gloria?

— Poftim?

— Să mă legi de pat în halul acela.

— Am avut impresia că ţi-a plăcut chestia aceea.

— La Motelul Hamilton. Mai ţii minte, Gloria?

— Ah, cum să uit?

— În orăşelul Red Point. De peste fluviu.

— Şi printre copaci, a spus ea şi a zâmbit.

Se simţea destul de încrezătoare. S-a aşezat pe marginea patului şi a bătut uşor cu palma în el ca să-i dea de înţeles că îl invita lângă ea. El a rămas în picioare. Cu ţeava pistolului îndreptată spre pieptul ei. Gloria a inspirat adânc. Nu strica să-şi etaleze sânii acolo, în ţara celor liberi şi patria celor curajoşi. El a lăsat impresia că a observat gestul. Ori poate căuta un punct de pe piept în care să tragă.

— Şi asta ţine tot de strămoşii tăi? a întrebat-o el. Ai şi sânge de nazist în tine?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Sonny.

— Să mă împuşti de două ori în piept?

— Păi…

— Şi să mă laşi legat de pat?

— Fiindcă tot ai adus vorba de pat…

— Lăsându-mă acolo să sângerez până mor?

— Chiar îmi pare rău, serios. De ce nu mă laşi să-ţi arăt cât de rău îmi pare?

Răsturnarea de situaţie înseamnă joc cinstit, a spus el.

— Hai, vino, dragă, l-a invitat ea. Stai în faţa mea.

— Ce mi-e slut, ce mi-e frumos[1]…a zis el.

— Hai dragă, desfă-ţi fermoarul, a spus ea.

— *Macbeth,* a continuat el. Actul 1, scena 1.

Şi a împuşcat-o de două ori în piept.

Puf, puf.

2

— Asta zic şi eu femeie *zaftig,* a remarcat Monoghan.

— De unde ştii cuvântul ăsta[2]? s-a mirat Monroe.

— Întâmplător, prima mea soţie era evreică, i-a răspuns Monoghan.

Monroe nici măcar nu ştia că existase şi o *primă* soţie. Ori că acum exista a doua. Dacă, de fapt, era vorba de aşa ceva. Fusta femeii se ridicase când căzuse pe covorul oriental scump, lăsându-i la vedere coapsele şi picioarele frumoase, care, completate cu sânii mari, justificau descrierea pe care Monoghan tocmai i-o făcuse. Era într-adevăr bine dotată, cam de un metru şaptezeci şi trei, o femeie cu aspect de amazoană, chiar dacă era moartă. Prima gaură de glonţ se vedea puţin sub sânul stâng. A doua, ceva mai sus pe piept şi mai spre mijloc, pe undeva în zona sternului. În jurul fiecărei găuri apăruseră pete urâte de sânge, iar altele şi mai mari, pătrunseseră în urzeala covorului gros de sub ea. Detectivii lăsau impresia că privesc rănile de glonţ, dar poate că doar îi admirau sânii.

Era marţi, prima zi din iunie, ziua de după Sărbătoarea Memoriei. Femeia moartă ce zăcea la picioarele lui Monoghan părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, încă destul tânără ca să fi fost mamă, dar nu o mamă tocmai tânără, deşi acestea sunt cele mai apetisante. Gândurile lui Monroe urmau cam acelaşi traseu. Se întreba dacă femeia fusese agresată sexual înainte ca ucigaşul, în neghiobia lui, să o împuşte. Într-un mod primitiv ce ţinea de instincte, ideea părea destul de incitantă, mai ales că zăcea dezgolită în felul acela, de i se vedea până şi un petic din chiloţi.

Monoghan şi Monroe erau amândoi îmbrăcaţi în negru, dar nu de doliu: aceasta era ţinuta obişnuită

a celor de la Omucideri. Apariţia lor era obligatorie în acel oraş, însă ei aveau doar un rol consultativ şi de supervizare, indiferent ce înţelegeţi prin asta; câteodată, nici lor nu le era limpede în ce calitate veneau la faţa locului. *Ştiau* însă că ancheta în sine avea să fie întreprinsă de echipa de detectivi care primea primul apel, în cazul de faţă, Secţia 87 – care, apropo, unde naiba erau? Ori cei de la Medicină legală, de pildă? Cei doi detectivi s-au gândit dacă nu venise cumva momentul să coboare la o cafea, ca să le mai treacă timpul.

Cel care o găsise pe femeie se afla încă în apartament, având un aer vinovat, probabil pentru că nu avea carte verde şi se temea că va fi deportat în Mexic sau de unde venise. Administratorul clădirii îl trimisese să înlocuiască o garnitură de la chiuveta din bucătărie şi îi dăduse cheia generală, închipuindu-şi că doamna…

El tot doamnă îi spunea.

… era plecată în oraş, deoarece se făcuse deja unsprezece şi… însă doamna era moartă, căzută pe spate, în dormitor. Omul nu ştia dacă putea ori nu să se întoarcă la parter, fiindcă nimeni nu-i spusese nimic. De aceea, rămăsese locului, străduindu-se să nu aibă aerul unui imigrant ilegal, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi avut nevoie să dea o fugă la toaletă.

— Aşa, cum vrei să procedăm? a întrebat Monoghan.

Monroe s-a uitat la ceasul de la mână.

— E trafic aglomerat, ori ce naiba? a făcut el.

Monoghan a ridicat din umeri.

— Vrei să ştii ce mi s-a întâmplat ieri? a întrebat el.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am dus să iau nişte chestii de la un restaurant chinezesc cu mâncare pentru acasă, înţelegi?

— Îhî.

— Şi i-am dat comanda tipului care stătea la un computer din acelea şi-i spun că vreau şi nişte sticle de bere fără alcool. Şi el…

— Da’ de ce bei bere fără alcool?

— Încerc să mai slăbesc.

— De ce? Nu eşti gras.

— Încerc să dau jos vreo cinci, zece kile.

— Da’ arăţi bine şi aşa.

— Aşa zici tu?

— Sigur.

Aşezaţi unul lângă altul, cei doi detectivi arătau ca Stan şi Bran. Însă se părea că Monroe nu-şi dădea seama de asta.

— Lasă, că nu asta-i poanta, a spus Monoghan. I-am spus că vreau două beri fără alcool, iar el îmi zice că trebuie să le iau de la bar. Şi-atunci m-am dus la bar, da’ barmaniţa – o blondă cu nişte ţâţe ţepene, lucru ciudat pentru un local chinezesc…

— Faptul că avea ţâţe mişto?

— Nu, că era blondă… şi ce-ar fi să m-asculţi mai atent? Şi ea mă-ntreabă: „Ce să vă ofer, domnule?” Şi-i spun să-mi dea două beri fără alcool.

— Când ai spus ţâţe mişto, chiar vorbeai serios? Ţâţe ţepene?

— Poftim?

— Chiar asta era descrierea potrivită? Ţâţe ţepene?

— Îmi spui şi mie ce legătură are asta cu povestea mea?

— De dragul preciziei, i-a răspuns Monroe şi a făcut un gest din umeri.

— Atunci las-o baltă, a zis Monoghan.

— Pentru că există o scară a cuvintelor când vorbeşti despre mărimea sânilor, a precizat Monroe.

— Nu mă interesează, a spus Monoghan şi a privit iarăşi în jos, spre sânii moartei.

— Cei mai mici sâni, a continuat Monroe, de neoprit, se numesc merişoare. Apoi, următorii ca

mărime sunt ţâţe ţepene…

— Păi, ţi-am spus că nu mă…

— … şi după aceea avem ţâţoaie şi, în sfârşit ajungem la „lăptării”. Asta e scara adevărată. De aia, când ai spus că blonda de la bar avea ţâţe mişto, chiar asta ai avut în vedere?

— Am vrut să spun că avea sâni mişto şi gata, dar asta n-are nici o legătură cu ce-ţi povesteam.

— Clar. Era vorba că voiai bere fără alcool, când tu, de fapt, nu ai nevoie să slăbeşti.

— Las-o moartă, a spus Monoghan.

— Ba nu, zi mai departe. Te-ascult.

— Doar nu te-a tulburat într-atât barmaniţa cu ţâţele ei grozave ori cu lăptăria ei, ori cu ce avea?

— Ai început s-amesteci lucrurile.

— Scuză-mă, n-am ştiut că aici este vorba de o ştiinţă exactă.

— Lasă sarcasmul. Încerc doar să te ajut cu povestea asta, atâta tot.

— Păi atunci lasă-mă s-o spun.

— Bine, spune-o, l-a îndemnat Monroe, părând ofensat.

— Aşa, i-am cerut barmaniţei două beri fără alcool şi managerul chinez, sau ce naiba o fi fost, care stătea la barul de serviciu, mi-a zis: „Nu vă putem vinde bere pentru acasă, domnule.” Şi eu îi spun: „De ce?” Şi el: „Fiindcă îmi pierd licenţa de vânzare pentru băuturi alcoolice.” Iar eu i-am spus: „Păi nu e alcool, e bere fără. Asta, ori Cola dietetică, e acelaşi lucru.” Iar el: „Eu comand berea fără alcool la furnizorul de băuturi alcoolice. Şi nu pot s-o vând pentru acasă.” Eu: „Şi *cui* o vinzi, dacă nu clienţilor care vor s-o ia acasă?” Iar el a întrebat: „Poftim?” De aia, eu i-am spus: „Dacă n-o poţi vinde *clienţilor*, cui i-o vinzi? Angajaţilor?” Iar el: „N-o pot vinde nimănui. Mi-aş pierde licenţa.” Şi atunci eu i-am zis: „Dar nu e alcool. E băutură nealcoolică!” Iar el mi-a zis: „Îmi pare rău, domnule.”

— Şi ai luat bere, ori nu?

— N-am luat. Şi nici nu era bere adevărată. Era fără alcool.

— Chestie de care nici n-ai nevoie, ce e aia dietă?

— Las-o baltă, a spus oftând Monoghan, iar în aceeaşi clipă au auzit o voce dinspre uşă:

— Cine-i şeful aici?

Sosiseră cei de la Medicină legală.

Cu un pas în urma lor, apăruseră şi detectivii Meyer şi Carella.

*

Pe cei doi nu-i puteai lua decât drept poliţişti. Monoghan şi Monroe puteau fi confundaţi cu dricarii impozanţi de la firmele de pompe funebre, însă Meyer şi Carella – cu toate că nu semănau defel – nu puteau fi decât poliţişti.

Detectivul Meyer Meyer avea un metru optzeci, umeri largi, ochi albaştri ca de porţelan şi era complet chel. Chiar şi fără ecusonul de poliţist pus la gât şi bălăngănindu-se pe piept, chiar şi cu haine la modă cumpărate de la GQ – în acea dimineaţă luminoasă de mai purta pantaloni cafenii din catifea reiată, şosete şi pantofi cafenii şi o jachetă cafenie de piele cu fermoarul tras peste o cămaşă de culoare nisipie – mersul, postura, aerul de siguranţă şi autoritate îi preveneau pe membrii lumii interlope că aveau în faţă Bărbatul în carne şi oase.

Ca şi partenerul lui, detectivul Stephen Louis Carella degaja acelaşi aer de autoritate de necontestat. Aproape la fel de înalt, plus sau minus doi, trei centimetri, cu părul negru, ochii la fel, purtând în acea zi de primăvară târzie pantaloni cenuşii, şosete albastre, pantofi negri şi un blazer albastru peste o cămaşă verde-lămâie croită de Tommy Hilfiger, a păşit în cameră ca un atlet, ceea ce nu era – decât dacă se ţinea seama de imitaţia de baseball pe care îl jucase pe vremea cât

crescuse în Riverhead. Deja privise bine în jur, chiar dacă era cu un pas în urma lui Meyer şi a medicului legist, care era Carl Blaney or Paul Blaney – Carella încă nu ştia sigur; cei doi erau gemeni şi amândoi lucrau la Departamentul de Medicină legală.

Drept răspuns la întrebarea lui Blaney, Monroe a spus:

— *Noi* am fost şefii până în clipa asta, Paul, dar acum, că au sosit super-caralii de la 87…

— Sunt Carl, l-a lămurit Blaney.

— A, scuze pentru confuzie, a spus Monroe şi a făcut o uşoară plecăciune. Oricum ar fi, acum cazul se află în mâinile iscusite ale detectivilor Meyer şi Carella, de a căror companie sunt convins că te-ai mai bucurat până acum.

— Bună, Steve, a spus Blaney. Meyer…

Carella l-a salutat cu o înclinare din cap. Tocmai coborâse privirea spre moartă. Ca întotdeauna, a simţit între ochi o uşoară înţepătură, aproape dureroasă, ca de cuţit. Privea încă o dată moartea în faţă. Şi singurele cuvinte care însoţeau acea senzaţie de recunoaştere erau *fără sens.*

— Mişto ţâţe, nu? a remarcat Monoghan.

— *Grozave,* l-a corectat Monroe.

— Oricum, o femeie *zaftig,* a adăugat Monoghan.

Blaney n-a zis nimic. Îngenunchease lângă moartă şi, îi ridicase cu degetele mare şi arătător pleoapa şi, cu ochii lui de culoare violet, i-a examinat pupilele. Câteva momente mai apoi a declarat-o decedată, spunând că moartea s-a datorat probabil rănilor de glonţ şi a avut chiar curajul să afirme că doamna fusese împuşcată de două ori în inimă.

Acelaşi cuvânt folosit şi de cel care o găsise.

Doamna.

*

Omul de serviciu le-a spus că numele doamnei era Gloria Stanford. Le-a zis lui Meyer şi Carella acelaşi lucru pe care îl spusese şi poliţiştilor de la Omucideri. Venise să schimbe o garnitură de la chiuveta din bucătărie şi o găsise pe doamna moartă pe podeaua din dormitor.

— Ce-ai căutat în dormitor? a vrut să ştie Meyer.

— *Senor?*

— Dacă ai venit să schimbi garnitura de la bucătărie, ce-ai căutat în dormitor?

— Întotdeauna verific apart'ment ca să mă conving că nu e cineva acasă.

— Deci te-ai dus în dormitor să vezi dacă doamna era acolo, corect?

— *Si.* Înainte de a mă apuca de treabă.

— Dar dacă doamna era în pat sau, cine ştie? l-a întrebat Meyer.

— A, nu! Era unşpe. Trebuia să fie plecată deja, nu?

— Atunci de ce-ai căutat-o în dormitor?

— Să văd dac' era acolo, i-a răspuns omul şi a ridicat din umeri cu un gest aproape elegant.

— Tipul ăsta vorbeşte ca managerul acela chinez, a constatat Monoghan.

— Ce-ai făcut când ai găsit-o moartă? l-a întrebat Carella.

— Am fugit jos, să-l aduc pe administrator.

— El a telefonat la secţie, a precizat Monroe. Administratorul.

— Şi-acum unde e?

— M-ai prins. Probabil că se ascunde în subsol, să nu fie amestecat.

Tocmai soseau oamenii de la laboratorul mobil de criminalistică.

Se anunţa o zi lungă.

*

În fiecare după-amiază, pe la ora trei şi jumătate, agitaţia deseori aproape nebună se mai potolea în biroul detectivilor, fiind înlocuită de o atmosferă ceva mai relaxată. Schimbul urma să plece acasă peste cincisprezece minute şi, de regulă, treburile de hârţogărie se cam încheiau. Venea momentul ca oamenii să se calmeze şi să se relaxeze întrucâtva înainte de a porni spre casă. Era momentul de a intra în camera de decompresie mintală care separa deseori aspectele respingătoare ale activităţii de poliţist de lumea mai civilizată a familiei şi prietenilor.

Meyer şi Carella redactaseră împreună raportul legat de uciderea Gloriei Stanford, femeia care fusese găsită moartă în acea dimineaţă într-un apartament de la etajul paisprezece din clădirea Silvermine Oval, o zonă ce intra în jurisdicţia secţiei, căci aparţinea districtului Gold Coast. Un exemplar al acestui raport mergea la Omucideri, altul la şeful detectivilor, iar al treilea se păstra la secţie. Meyer vorbea la telefon cu soţia lui, Sarah, despre confirmarea de *bar mitzvah* a celui de-al doilea fiu al nepotului său, Irwin – Doamne, cum mai zboară timpul când te simţi bine; a avut impresia că nu mai departe de ieri participase la confirmarea de *bar mitzvah* chiar a lui Irwin Viermele. Însă Irwin ajunsese ditamai omul acum – ca să nu mai spunem că era avocat, aşa că porecla rămânea încă valabilă.

Carella vorbea la telefon cu sora lui, Angela. Ea tocmai îi spusese că era un ţânc. Nu folosise chiar cuvântul acela. De fapt, afirmase: „Uneori te porţi ca un puşti răsfăţat.”

Asta venea din partea surorii lui mai mici.

Nici ea nu mai era o copilă.

Crescuse între timp, divorţase o dată şi era pe punctul de a se căsători cu procurorul districtual care îl lăsase pe ucigaşul tatălui lor să scape nepedepsit. Cel puţin asta era impresia lui Carella.

Motiv pentru care sora lui credea că el se purta ca un copil răsfăţat.

— Nu ştiu la ce te referi, a spus el la telefon, coborând instinctiv glasul, ajungând să vorbească în şoaptă, pentru că sala detectivilor nu era chiar cel mai intim loc de pe planetă.

— La ce i-ai spus mamei, l-a lămurit Angela.

Se referea la cina luată cu o zi în urmă acasă la mama lor. Carella s-a simţit îndemnat să-i spună că ceea ce făcea Ziua Memoriei pentru o femeie pe nume Gloria Stanford era că fusese împuşcată de două ori în piept, ambele gloanţe trecând prin inimă şi că, în acea dimineaţă, văzuse ochii morţi ai femeii holbându-se la el când legistul îi ridicase pleoapele. Voia să-i spună că avusese o zi grea, obositoare şi că tocmai terminase de dactilografiat detaliile legate de caz şi se pregătea să telefoneze acasă ca să-l anunţe pe Teddy că va pleca peste cincisprezece – şi a aruncat o privire la ceasul de pe perete – hai, peste treisprezece minute, nu avea chef de dojeni tocmai acum de la sora lui mai mică, asta ar fi vrut să-i spună.

Cu toate acestea, i-a zis:

— I-am spus mamei că mă bucur foarte mult. De fapt, v-am spus *amândurora*…

— Mă referam la tonul folosit, a zis Angela.

— La ce?

— La tonul vocii.

— Am vorbit sincer. Sunt foarte bucuros că mama se recăsătoreşte atât de curând după ce tata a fost ucis şi sunt foarte fericit că tu…

— Tocmai la asta făceam aluzie. Tonul ăsta sarcastic, sardonic.

— N-am vrut să sune nici sarcastic, *nici* sardonic. Amândouă vă căsătoriţi, iar eu sunt foarte fericit pentru voi.

— Dar tot mai crezi că Henry a condus lamentabil procesul.

— Nu, cred că a făcut tot posibilul ca să-l condamne pe ucigaşul tatei. Cred doar că apărarea

l-a păcălit.

— Şi ai să-i reproşezi asta.

— Sonny Cole e mort, a spus Carella. Nu mai contează.

— Atunci de ce reiei mereu subiectul?

— N-o fac.

— De ce te *porţi* de parcă n-ar trebui să mă mărit cu Henry, iar mama n-ar trebui să se căsătorească cu Luigi?

— Aş vrea să-şi schimbe numele în Lou, a spus Carella.

— La asta mă refeream şi eu.

— Şi aş vrea să se mute el aici, în loc s-o ia pe mama în Italia.

— Afacerile lui sunt în Italia.

— Iar ale mele, aici.

— Dar nu tu te însori cu mama! a ripostat Angela.

— Adevărat, a recunoscut Carella. Dar nici nu mă însor cu Henry Lowell.

S-a lăsat o tăcere lungă. În fundal, Carella a auzit vocile altor detectivi din sală, toţi vorbind la telefon de la birourile lor.

Într-un târziu, Angela a spus:

— Treci peste asta, Steve.

— Am trecut, i-a răspuns el. Amândouă vă căsătoriţi pe 12 iunie. Vă dau pe amândouă la altar. Punct.

— Faci ca până şi asta să sune ameninţător. Ne dai. Sună atât de definitiv. Şi, sigur, înspăimântător.

— Surioară, a zis el. Vă iubesc pe amândouă. *Tu* să treci peste asta, înţelegi?

— Serios? Ne iubeşti pe amândouă?

— Din inimă.

— Mai ţii minte când îmi spuneai „Slip”? l-a întrebat ea.

— Cum să uit?

— Aveam treisprezece ani. Mi-ai spus că o fată de treisprezece ani n-ar mai trebui să poarte slip

din bumbac.

— Aveam dreptate.

— M-ai făcut să am un complex de inferioritate.

— Ţi-am dat o idee despre misterioasele căi ale feminităţii.

— Da, pe naiba, a spus Angela, dar Carella putea jura că ea zâmbea. Te iubesc, frate.

— Şi eu te iubesc, a zis el. Hai, că trebuie să plec. Mai vorbim.

— Transmite urările mele lui Teddy şi copiilor.

— Bine. La revedere.

A apăsat clapa pe care se odihnea receptorul, a aşteptat apoi tonul şi a format numărul de acasă.

*

O relaţie se poate sedimenta într-un soi de automulţumire, ştim asta. Uiţi de patima de început, uiţi arşiţa şi începi să te simţi comod în cadrul unui alt fel de intimitate ce nu mai are nici o legătură cu sexul. Ori, dacă da, rămâne doar ideea de a fi iubit atât de mult, de a iubi pe cineva atât de deplin, care este în sine incitantă sexual. Acest concept profund nu le-a trecut prin minte nici lui Bert Kling, nici lui Sharyn Cooke în acea după-amiază, la ora patru fără optsprezece minute, în timp ce vorbeau la telefon. Ei se simţeau bine şi comod unul cu celălalt, împărtăşindu-şi gândurile, aşa cum zilele petrecute separat li se desfăşurau în părţi diferite ale oraşului.

Sharyn lucra la Serviciul Medical al departamentului de poliţie din 24 Rankin Plaza, dincolo de pod, în Majesta. Aşa cum era singura femeie adjunct de şef din poliţia oraşului, tot astfel era şi singura femeie de culoare. Chirurg autorizat după patru ani de facultate, plus cinci ani de rezidenţiat ca chirurg, plus patru ani ca rezident-şef într-un spital, ea câştiga de cinci ori mai mult decât Kling. În ziua aceea, unul dintre poliţiştii pe care îl consultase fusese împuşcat în faţă în timpul

unei demonstraţii de stradă ce se desfăşurase cu şase luni în urmă. Deşi îşi pierduse ochiul stâng, acum se simţea mai bine şi voia să se întoarcă în serviciul activ. Ea îi recomandase ca mai întâi să fie consultat de un psihiatru: poliţiştii răniţi grav sunt deseori consideraţi oameni care aduc ghinion de către colegi, care uneori tind să îi izoleze. Tocmai îi spunea acest lucru lui Kling.

— Şi eu sunt rănit grav, a spus el.

— Zău? Cum se face, scumpule?

— Vorbim la telefon patru minute şi încă nu mi-ai spus că mă iubeşti.

— Dar te *ador!*

— E prea târziu să-ţi mai ceri scuze, a spus el.

— Unde mâncăm în seara asta?

— Alege tu, Shar.

— Ştiu un loc din Diamondback, unde se serveşte mâncare pentru suflet, ca la mama acasă. Vrei să-l încercăm?

— N-am nimic împotrivă.

— Ce entuziasm… a zis ea.

— Nu prea mi-e foame. Eu şi Cotton am avut o spargere în Mason şi ne-am oprit undeva la o pizza după aceea.

— Să comandăm ceva pentru acasă?

— Cum vrei. În seara asta e serialul *Lege şi ordine,* sper că n-ai uitat.

— Dar e în fiecare seară, a zis ea.

— Credeam că-ţi place şi ţie.

— Ador *Lege şi ordine.*

— Asta voiam să spun. Susţii că mă adori, dar adori şi *Lege şi ordine.*

— A, da, dar pe tine *te iubesc,* a spus ea.

— În sfârşit.

Nu tocmai fierbinte şi apăsat.

Dar ei trăiau împreună de câtva timp.

Şi nici unul nu se gândea că aveau să le iasă necazuri în cale.

Dacă ar fi ştiut…

*

Erau încă la începutul relaţiei. Deocamdată, totul se reducea la şoapte şi respiraţii precipitate. Sugestii. Promisiuni. Speranţe nebune. Priviri pe ascuns prin încăpere ca să vadă dacă trăgea cineva cu urechea la discuţia lor telefonică. Cu palma făcută căuş peste receptor. Totul fierbinte şi apăsat.

Honey Blair se găsea în sala mare şi deschisă de la redacţia de Ştiri de la Channel Four News, stând la un pupitru ce avea pereţi izolatori în lateral, cu spatele la alte trei persoane, doi bărbaţi şi o femeie, care ocupau încăperea în acel moment. Aceştia compilau într-o grabă disperată unele fragmente de ştiri de ultimă oră ce aveau să fie difuzate la ora şase seara. Honey tocmai îi spunea lui Hawes că, înainte de a-l întâlni în acea seară, va trebui să dea o fugă până în centru să facă un reportaj în Lower Quarter, unde un individ sărise pe fereastra biroului, de la etajul douăzeci şi unu. Trebuia să plece într-acolo cam peste jumătate de oră.

— Nu mai am răbdare, a şoptit ea în receptor.

— Să-l iei cu făraşul de pe caldarâm pe săritorul tău în gol? a întrebat Hawes.

— Da şi asta. Dar, de fapt… A coborât glasul şi mai mult: Să sar pe *tine!*

— Ai grijă, a prevenit-o el şi a aruncat o privire în jur, spre detectivii care păreau cu toţii preocupaţi de propriile discuţii telefonice.

— Spune-mi ce *abia aştepţi* să faci, i-a şoptit ea.

— Aş fi arestat, i-a răspuns el, tot în şoaptă.

— Eşti poliţist, spune-mi totuşi.

— Ştii restaurantul acela mic la care am mers acum câteva seri?

— Da?

— Locul acela foarte aglomerat, unde toată lumea s-a întors să se uite după tine când am intrat?…

— Mare periuţă eşti.

— Serios. Pentru că eşti atât de frumoasă.
— Nu te mai opri, linguşitorule.
— Te vreau…
— Şi eu te vreau.
— Stai, că n-am terminat, a spus el.
— Vreau să te duci la baie…
— Chiar acum?
— Nu, la restaurant.
— Da?
— Şi să-ţi scoţi chiloţii.
— Aa.
— Şi să-i aduci la masă şi să-i îndesi în buzunarul de la piept al hainei.
— Şi după aceea?
— După aceea o să stai acolo, în sala aglomerată, unde toată lumea ştie că eşti Honey Blair de la Channel Four News…
— Honey Blair, reporteriţă.
— Da, dar eu aş fi singurul care ştie că nu porţi chiloţi.
— Chiar dacă ei ar ieşi din buzunarul hainei, ca o batistă?
— Chiar şi aşa, a spus el.
— Şi după aceea?
— După aceea, mai vedem.
— A, *pariez* că aşa va fi, i-a şoptit Honey.
Fierbinte şi apăsat.
Întocmai.
Nici o grijă în viitor.
Dar nici nu aveau idee.

*

Curierul sosit pe bicicletă era un imigrant coreean care, cu nici cinci minute înainte, aproape provocase un accident grav când trecuse pe roşu pe Culver Avenue şi cât pe ce să intre frontal într-un taxi condus de un imigrant pakistanez, a cărui clientă, o imigrantă dominicană, a început să înjure

în spaniolă când frâna bruscă a azvârlit-o în geamul gros din plastic ce o despărţea de şofer.

Acum, teafăr şi nevătămat şi surâzându-i sergentului de serviciu, curierul l-a întrebat cu glas cântat dacă detectivul Stephen Carella era acolo. Murchison a luat plicul cartonat şi subţire, a semnat de primire şi l-a trimis la etaj.

Pachetul îi era adresat chiar lui Carella, iar cuvintele DETECTIV STEPHEN LOUIS CARELLA erau mâzgălite pe hârtia dinăuntru, iar dedesubt se vedea adresa secţiei de pe Grover Avenue. Şi-a pus o pereche de mănuşi din latex, a rupt marginea de sus a plicului rigid şi a găsit înăuntru un plic de dimensiuni normale, cu numele său scris din nou, de mână, DETECTIV STEPHEN LOUIS CARELLA. A deschis plicul mai mic şi a extras din el o foaie de hârtie albă, pe care era scris:

WHO'S IT, ETC?
A DAM SOFT GIRL?
O, THERE'S A HOT HINT![3].

— De la cine e? a întrebat Meyer, apropiindu-se.

— Habar n-am, i-a răspuns Carella şi a întors pachetul pe partea cealaltă. Numele de pe insertul de livrare, cu acelaşi scris de mână, ca şi numele mâzgălit al detectivului, era ADAM FEN. Adresa expeditorului era o căsuţă poştală de la Gara Abernathy, din centru.

— E de la cineva cunoscut?

— Nţţ, a făcut Carella şi a privit din nou biletul.

WHO'S IT, ETC?
A DAM SOFT GIRL?
O, THERE'S A HOT HINT!

— A scris greşit acel o, trebuia *oh,* a zis Genero. N-am dreptate? a întrebat, nemaifiind nici el sigur.

Intrase în încăpere pentru schimbul de tură cu cei care fuseseră de noapte, iar acum se afla lângă biroul lui Carella, holbându-se la cele două plicuri şi la bilet. *Oh,* nu trebuie scris cu *h?*

— Aşa-i mai sexy, a zis Parker.

Şi el abia sosise ca să preia tura. În total, acum se strânseseră şase detectivi în jurul biroului lui Carella, toţi privind la ceea ce tocmai primise prin curier. Cotton Hawes, pătruns de arşiţa discuţiei cu Honey, a trebuit să aprobe că *o* era mai sexy decât *oh,* cu toate că nu putea spune exact motivul. Detectivul Richard Genero încă se gândea la ortografierea corectă a cuvântului, când Hal Willis a sugerat că poate Adam Fen era irlandez, „fen" însemnând mlaştină sau zonă inundabilă în irlandeză.

— Ori smârc, ori ceva de genul ăsta, nu? a întrebat el.

…iar irlandezii sunt uneori romantici, ceea ce explică lipsa lui *h* din cuvânt, confirmând astfel bănuiala fericită a lui Genero.

Kling plecase deja acasă, astfel că el nu şi-a mai dat cu părerea. Eileen Burke tocmai apărea pe portiţa din balustrada ce separa sala detectivilor de coridorul de afară. Ea încă nu apucase să vadă biletul de pe biroul lui Carella, astfel că nici ea nu venise cu vreo sugestie. Deocamdată.

Meyer şi-a amintit că Monoghan – ori Monroe, în fine, unul din ei sugerase ceva mai devreme în acea zi că femeia moartă de pe podeaua dormitorului din apartamentul Silvermine Oval era *zaftig,* ceea ce în idiş însemna „suculent" sau „zemos", dar care, în limbajul de zi cu zi, însemna „siluetă cu forme pline", ceea ce Meyer a presupus că se putea traduce şi prin „o fată a naibii de moale". A ezitat înainte de a rosti asta cu voce tare, pentru că ştia în adâncul inimii că detectivul Andy Parker era cel puţin antisemit în sinea lui şi nu voia să introducă o notă de conflict religios în ceea ce părea a fi un simplu bilet de la vreun nebun cu

tendinţe de ucigaş pe nume Adam Fen. Însă coincidenţa era prea flagrantă ca să nu aibă un înţeles anume.

— Îţi aduci aminte, a zis el, cuvântul *zaftig*…

Iar Carella a dat imediat aprobator din cap şi a zis:

— Gloria Stanford.

— Crezi că e o coincidenţă?

— Vreun nebun care să ne anunţe că el a făcut-o?

— Ce anume? s-a băgat Parker. Şi ce dracu' e cu *zaftig,* ăsta?

— O fată a naibii de moale, a zis Meyer.

— Asta e vreun soi de remarcă şovină? a vrut să ştie Eileen.

Spre deosebire de femeile-detectiv pe care le vedea în seriale sau filme, Eileen nu purta un pulover strâns pe corp. În schimb, avea un taior oliv-verzui care se asorta şi-i scotea în evidenţă părul roşcat şi ochii verzi, în orice serial poliţist de televiziune, cel puţin unul dintre personajele principale era o femeie-detectiv. Uneori, erau chiar şi două în aceeaşi cameră a detectivilor. Uneori, până şi *locotenentul* cu funcţie de comandă era tot femeie. După experienţa ei, asta se dovedea o minciună sfruntată. Din cei optsprezece detectivi de la Secţia 87, ea era singura femeie.

— Am avut o moarte prin împuşcare azi-dimineaţă, a explicat Meyer.

— Frumoasă femeie.

— Gloria Stanford.

— Două în piept.

— Deci, asta e o confesiune scrisă? a întrebat Genero, plin de speranţă.

— Oh, e un indiciu fierbinte! a spus Parker, dându-şi ochii peste cap.

— Unde e Gara Abernathy? a întrebat Wills.

— În centru, lângă Arena, i-a răspuns Hawes.

— Va fi uşor de verificat căsuţa aceea poştală.

— Doar nu-ţi închipui că domnul Fen ne-ar da adresa reală, ce părere ai? a făcut Parker.

— Cum se numeşte serviciul de curierat? a întrebat Hawes.

Carella a întors din nou plicul pe dos.

— Lightning Delivery.

— Delicat şi discret, a zis Eileen.

— Dar şi modest[4] cât cuprinde, s-a declarat Willis de acord.

— Fen îmi sună a chinez, a spus Genero. Ca Moo Goo Gai Fen[5].

Toţi s-au uitat la el.

— Nu, Fen este american, a spus Parker. A existat un actor pe nume Fen Parker, dar nu mi-e rudă. A jucat rolul lui Daniel Boone la TV.

— Acela era *Fess* Parker, a precizat Hawes.

Parker a ridicat din umeri.

— În fine, a zis Genero, aprobându-se singur, Adam Fen sigur e chinez. Adam e un nume comun în Hong Kong.

— De unde ştii asta? l-a întrebat Parker.

— Poţi întreba pe oricine, l-a sfătuit Genero.

Willis aproape că a oftat. S-a întors către cei trei detectivi care stăteau de cincisprezece minute fără să predea schimbul.

— Hai, duceţi-vă acasă, le-a spus el. Pornim de la rahatul ăsta şi a bătut uşor în plicul venit prin curier. Poate aflăm ceva.

— *Mazeltov,* a zis Meyer.

— Care înseamnă ce? a întrebat Parker, făcând vorbele să-i sune a provocare.

— Care înseamnă „noroc”, a spus Carella.

Nu se aştepta nicicum ca firma de curierat *ori* Gara Abernathy să le furnizeze vreun indiciu cu privire la Adam Fen.

Şi nu se înşela.

3

Pare ciudat că în această metropolă uriaşă şi agitată, în cea mai puternică naţiune de pe glob, un mesaj din partea cuiva pus pe rele ar putea ajunge necontrolat într-o secţie de poliţie. După scrisorile cu antrax[6] şi acţiunile Securităţii Interne şi câte altele – ar fi fost normal ca la intrarea oricărei secţii de poliţie din ţară să se instaleze aparate de verificare. Nici vorbă însă de aşa ceva.

Pe vremuri (o, ce vremuri frumoase!), când cineva avea un necaz, se ducea direct la secţie, la oricare dintre ele, trecând prin dreptul globurilor verzi ce flancau uşile de intrare din lemn şi răcnea: „Am fost violată!”, „Am fost prădat!”, „Am fost atacat!”, iar cineva se ocupa de ea sau de el. Acum, la intrare, stă de pază un poliţist în uniformă care te întreabă ce treabă ai şi îţi cere să-i arăţi un act de identitate înainte să te lase înăuntru. Acesta este încă un oraş mare şi periculos şi omul are mai multe soluţii între care să aleagă. „Am fost înjunghiat, am fost lovit cu toporul, m-au împuşcat în picior!” Dar poliţistul de la intrare nu te lasă dincolo de prag decât dacă *el* consideră că ai într-adevăr nevoie de ajutorul poliţiei.

Ei bine, un mesager al unui serviciu de curierat are cu adevărat treabă cu poliţia dacă predă o scrisoare. Pe de altă parte, ce ar trebui să faci? Să examinezi orice scrisoare din sac? Imposibil. În realitate, spui: „Cum merg treburile, Mac?” şi-l laşi să intre. În acelaşi fel a fost lăsat să intre un curier de la Lightning Delivery, pe care îl vom numi Mac, chiar dacă ne-ar fi imposibil să-l deosebim de oricare alt individ.

Adam Fen era numele trecut ca expeditor al scrisorii pe care mesagerul a adus-o ofiţerului de serviciu la ora şase şi jumătate în acea dimineaţă de miercuri, a doua zi din luna iunie. Scrisoarea era adresată tot detectivului Carella. Sergentul

Murchison l-a rugat pe poliţist să ducă scrisoarea la etaj.

Acolo, în sala detectivilor, Bob O'Brien n-ar fi trebuit să o deschidă, fiindcă nu-i era adresată lui, dar omul s-a gândit că dacă persoana apelase la un serviciu expres, probabil că era vorba de ceva important. În plus, schimbul de noapte[7] mai avea o oră şi un sfert până să plece, iar lucrurile fuseseră destul de liniştite. De aceea şi-a tras pe mâini mănuşi de latex, a desfăcut plicul Metro Flash şi a scos din el un plic alb, ceva mai mic. Pe biletul dinăuntru scria:

AWET CORPUS?
CORN, ETC.?[8]

O'Brien şi-a închipuit că ucigaşul dement din ziua precedentă încă se mai lăuda cu fata moartă.

*

În primele etape ale unei legături amoroase, când mergi la baie să urinezi, te asiguri că ai închis uşa şi laşi apa să curgă în lavoar ca să acoperi sunetul jetului, altfel eşti terminat. Când Hawes s-a întors în dormitor, Honey era trează şi stătea în pat în capul oaselor.

— Şi eu trebuie să mă duc la baie, a spus ea şi a coborât din pat, arătându-şi pentru o clipă picioarele lungi pe sub cămăşuţa de noapte, de culoare albă. În drum spre baie, i-a arătat fundul, surâzându-i peste umăr, apoi a dispărut după uşa închisă. El n-a auzit declicul încuietorii. Şi nici apa curgând fără rost în lavoar.

S-a întrebat dacă nu era cazul să telefoneze pentru a anunţa că se simte rău. Dacă brigada nu ar fi avut parte de crima aceea de ieri, s-ar fi gândit serios să telefoneze. Oricum, mai avea timp. S-a uitat la ceas. Şase patruzeci şi cinci. Să zicem,

jumătate de oră ca să ajungă până în centru, la secţie. Nu s-ar fi descurcat de nici o culoare.

Honey a ieşit din baie.

Parcă ghicindu-i gândurile, l-a întrebat:

— Avem vreme?

— Trebuie să ajung la slujbă la opt fără un sfert.

Ea a aruncat o privire spre deşteptătorul de la căpătâiul patului.

— La naiba, a spus ea şi s-a dus totuşi să-l sărute.

Era aproape un sărut de rămas-bun.

*

Prima împuşcătură a răsunat în aerul dimineţii în momentul în care Hawes a ieşit din clădire. Tocmai se pregătea să-i spună „Bună dimineaţa" portarului când a auzit zgomotul şi s-a ghemuit instinctiv. Era poliţist de multă vreme şi făcea deosebirea între sunetul unui rateu de automobil şi o împuşcătură şi era vorba de un foc de puşcă şi a realizat asta încă înainte de a auzi glonţul şuierându-i pe lângă urechea dreaptă, chiar înainte de a vedea praful de cărămidă explodând din zidul clădirii, unde lovise primul glonţ.

Pentru că era un om al legii şi pentru că jurase să protejeze cetăţenii acelui frumos oraş, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l împingă pe portar înapoi în clădire, ca să fie în siguranţă, iar al doilea lucru, să se arunce pe trotuar în momentul când a venit al doilea glonţ, sfâşiind aerul exact în locul unde îşi ţinuse capul cu o clipă mai devreme. Pe palme şi genunchi, s-a grăbit să-şi caute adăpost în spatele unei maşini parcate la trotuar spre stânga faţă de arcada de intrare în clădire, ajungând acolo prea târziu ca să-şi mai scoată piciorul drept din linia de ochire a trăgătorului.

La început, a simţit o durere arzătoare, iar apoi un val de greaţă care ba venea, ba pleca, după care, furie şi apoi autoacuzaţii – cum de lăsase să i se

întâmple aşa ceva tocmai lui? A scos pistolul, dar era prea târziu. Deja trecea cu privirea peste acoperişurile de peste drum, dar, de asemenea, prea târziu. Portarul a dat să iasă din clădire.

— *Înapoi!* i-a strigat Hawes, exact în momentul când o altă împuşcătură a sfârtecat liniştea aproape ireală. Au mai urmat două focuri, apoi, linişte deplină. I-a făcut semn portarului cu mâna stângă, bătând aerul, în semn de aşteaptă, aşteaptă, aşa spunea mâna lui. N-au mai urmat alte împuşcături.

Portarul a ieşit valvârtej din clădire.

— Cheamă o ambulanţă, a spus Hawes.

Pe trotuar se forma încet o mică baltă de sânge.

*

Sharyn Cooke adormise în patul lui Bert Kling când telefonul a sunat în apartamentul lor din apropiere de Calm's Point Bridge. El nu urma să intre de serviciu decât la opt fără un sfert şi nu era decât şapte şi un sfert şi tocmai se îndrepta spre uşă. A ridicat receptorul.

— Kling, a zis el, a ascultat, apoi a adăugat: O clipă, vă rog, după care s-a dus la pat şi, cu delicateţe, a trezit-o pe Sharyn, scuturând-o de umăr. E pentru tine.

Sharyn s-a uitat strâmb la el, dar a luat receptorul din mâna lui.

— Adjunct Cooke, a zis.

Apoi a ascultat.

— Poftim?

Şi a continuat să asculte.

— Unde se află?

S-a uitat spre Kling şi a clătinat din cap. Avea o expresie sumbră pe faţă.

— O să ajung acolo imediat, a spus. Mulţumesc, Jamie, a mai zis ea şi a închis.

— Ce e? a întrebat Kling.

— Cotton Hawes a fost împuşcat, a spus ea. Apoi s-a grăbit să adauge: Nu e grav. În picior. Dar

e la Satan’s Fluke şi vreau să-l transfer repede de acolo.

— Vin cu tine, a spus Kling.

Dar ea era deja în baie.

— Dar cine e Jamie?

Însă în acea clipă ea a pornit duşul.

*

Al doilea bilet a sosit la opt fără douăzeci. Sergentul Murchison i-a predat lui Carella plicul imediat ce a intrat în sală.

— A venit acum cinci minute, a spus el.

Carella a dat din cap, a mulţumit şi a analizat plicul în timp ce urca treptele spre etajul doi al vechii clădiri. Numele firmei de curierat era Speed-O-Gram. Plicul îi era adresat detectivului Stephen Louis Carella. Numele expeditorului era Adam Fen, iar adresa, căsuţa poştală 4884, Gara Abernathy. Cu o zi în urmă, Willis nu obţinuse nici o informaţie privitoare la adresa sau numele acelea. În listele de abonaţi existau doar cinci Fen. Nici unul dintre ei nu se numea Adam. Willis le telefonase tuturor, fără nici un rezultat. De fiecare dată îi răspunseseră persoane cu accent chinezesc: „Ne pale lău, dai nu avem nici un Adam Fen aici”; în schimb, Genero avusese dreptate. La Gara Abernathy erau doar 300 de căsuţe poştale. Căsuţa cu numărul 4884 pur şi simplu nu exista.

— Vezi că ai mai primit una, i-a spus O’Brien.

Carella nu ştia la ce se referea.

O’Brien i-a întins plicul primit şi biletul ce se aflase înăuntru:

A WET CORPUS?
CORN, ETC.?

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Carella.

— Tu eşti detectiv, nu eu, i-a răspuns O’Brien.

— Încă încearcă să mărturisească, a zis Carella.

— Aşa crezi?

— Ne spune că există un cadavru plin de sânge.

— Se poate, a recunoscut O'Brien neîncrezător, nedorind să rişte avansând o părere sinceră. O'Brien era recunoscut ca un poliţist foarte ghinionist. Iar asta, nu doar aici, la Secţia 87. Pretutindeni în oraş. Peste tot. Dacă mergeai alături de detectivul Bob O'Brien, aveai parte de împuşcături. Doar stând alături de el în sala detectivilor, Carella se întreba uneori dacă nu cumva un glonţ avea să facă fereastra ţăndări.

— Dar ce vrea să spună cu „bătături etc.?" s-a mirat O'Brien; făcând un pas hotărât în faţă.

— Se referă la vechile proceduri, l-a lămurit Carella. Un cadavru, o investigaţie, chestii din astea. Ne spune că totul e deja fumat. Am văzut asta în sute de seriale.

— Aşa crezi? a întrebat O'Brien, încă o dată.

— Bănuiesc. Ca şi tine, de altfel.

— Ce scrie în biletul ăsta nou?

Era conştient de reputaţia lui de ghinionist. A încercat să o ignore. Se văzuse silit să tragă în oameni de şase, poate şapte ori, în întreaga carieră, dar ce mai conta? Şi, în orice caz, asta nu însemna mare lucru. Pe de altă parte, cei care nu ştiau de glumă, să-i ia dracu'.

Carella a scos o pereche de mănuşi de latex din sertarul biroului şi le-a tras pe mâini şi a desfăcut plicul de la Speed-O-Gram. Înăuntru, un alt plic, de dimensiuni mai mici. Deja un tipar. Acelaşi dement. A desfăcut plicul şi a scos din el o foaie de hârtie albă, împăturită. Mesajul suna:

BRASS HUNT?
CELLAR?[9]

— Ce are asta cu cadavrul ud? l-a întrebat O'Brien.

— N-am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns Carella.

Atunci a sunat telefonul.

Era Bert Kling, ca să-i anunţe că se trăsese în Cotton Hawes şi că Sharyn îl muta pe Hawes de la renumitul St. Luke's la Boniface, unul dintre cele mai bune spitale din oraş.

În drum spre Boniface, Carella şi Meyer au încercat să descâlcească semnificaţia biletelor. Primul spunea:

WHO'S IT, ETC?
A DAM SOFT GIRL?
O, THERE'S A HOT HINT!

— Bine, ne-am prins cine e fata a naibii de moale, care e moartă. Asta-i limpede.

— Atunci de ce ne întreabă cine e? s-a mirat Carella.

El era la volan. Meyer era doar pasager.

— Fiindcă e dement, a spus Meyer. Ăştia nu se poartă ca oamenii normali.

— Ne întreabă cine e etc., etc. Şi aşa mai departe, iar apoi ne spune că ăsta e un *indiciu* fierbinte? Imediat după ce ne-a spus că victima e o fată a naibii de moale despre care ştim deja că se numeşte Gloria Stanford? Nu pricep, Meyer, serios că nu.

— Mărturiseşte, asta-i tot. Vrea să-l prindem, nimic mai mult. Seamănă cu nebunul acela de acum câţiva ani, care scria cu ruj pe oglindă, am uitat cum îl chema.

— Aici? A fost vreunul din cazurile noastre?

— Nu. La Chicago. Prindeţi-mă înainte de a-i mai ucide şi pe alţii. Chestii pe care le scria pe oglindă.

— Aşa scria omul.

— Voia să-l oprim.

— Dar tipul ăsta *nu vrea,* să-l oprim. Nu zice *Împiedicaţi-mă!*

— Dar spune *prindeţi-mă.* Heirens, aşa îl chema. William Heirens. Pe tipul din Chicago.

— Omul *nostru* spune că a ucis o femeie şi că ne dă un indiciu privind identitatea lui, asta ne comunică prin biletul ăsta.

— Asta, în *primul* lui bilet. Ce-i cu celelalte două?

Un exemplar al celui de-al doilea bilet se afla în poala lui Meyer.

A WET CORPUS?
CORN, ETC.?

— Aceeaşi chestie. Ne spune să fim atenţi. Am ucis-o pe femeie, bluza ei albă este plină de sânge…

— Unde spune aşa ceva?

— Metaforic vorbind. Un corp ud. Un cadavru plin de sânge. Asta spune. Faceţi-vă treburile voastre de rutină, asta e.

— Şi cel de-al treilea?

Carella a aruncat o privire pe bilet:

BRASS HUNT?
CELLAR?

— Nu-mi dau seama, a recunoscut el.

— Adică a fost ucisă în propriul *dormitor.* De ce vorbeşte despre pivniţă?

— Habar n-am. Tehnicienii nu au găsit tuburile, aşa că poate se referă la tuburile din alamă.

— Deci te gândeşti la o vânătoare după tuburile din *alamă?*

— Da, dar noi deja am…

— Dar noi *ştim* deja asta. Cei de la balistică ne-au spus că era un pistol calibrul 45.

— Înseamnă că ne-o spune încă o dată.

— Dar de ce?

— Fiindcă îşi închipuie că e mai deştept decât noi. Ne spune că ne aflăm deocamdată în pivniţă în cazul ăsta. Nu tu tuburi, nu ştim ce tip de armă a folosit, nu am aflat al cui este cadavrul, suntem

ameţiţi de tot, ne aflăm în pivniţă. Ne dă toate indiciile astea, dar noi tot proşti rămânem. Asta ne transmite.

— Tot ce se poate, a spus Carella.

— La următoarea alee, l-a prevenit Meyer. Unde scrie „Intrarea principală”.

— Crezi că şi-a aruncat arma în pivniţă sau subsol? a întrebat Carella. Atunci când a ieşit din clădire?

— Nu cred, a spus Meyer. Dar le putem cere celor de la Investigaţii mobile să mai verifice o dată.

— Dacă nu, de ce ne tot trimite la subsol? a întrebat Carella şi a clătinat din cap, după care a oprit maşina de poliţie în parcarea de la Boniface.

*

Detectivul Cotton Hawes era sictirit până la cer. Stând în capul oaselor în pat, cu un halat de spital albastru, cu şuviţa căruntă din părul roşcat scoasă în evidenţă de o rază de soare ce pătrundea prin fereastră, pufnea şi spumega pentru că fusese nimerit de un lunetist aflat pe acoperişul unei clădiri şi pentru că trebuia să-şi petreacă ziua acolo…

— Auzi, pentru *observaţii!* a strigat el. Ce mai trebuie să observe? Doar au curăţat şi bandajat rana, ce dracu’ mai au de observat?

— Cotton, ai fost împuşcat, a remarcat Carella.

— Şi încă în plină zi! a spus Hawes. Îţi dai seama, cineva să împuşte un poliţist în plină zi?

Meyer îşi putea da seama.

— Ce-a fost în capul lui? a făcut Hawes. Un poliţist? Şi încă ziua în amiaza mare? Norocul meu că Sharyn m-a scos de la Fluke’s. Ăia voiau să-mi *amputeze* piciorul!

— Nu l-ai văzut cumva pe ţintaş? l-a întrebat Carella.

— De unde, dacă eu încercam să mă ascund? Era pe un acoperiş de vizavi.

— Cei de la Secţia 86 s-au dus deja să investigheze, a spus Meyer.

— A, Secţia Ciorapi de Mătase[10].

— Cine se ocupă de asta?

— Kling nu mi-a spus asta.

— Cei de la 86 nu au prea des de a face cu lunetişti.

— Să le spuneţi că unul dintre gloanţe s-a înfipt în zid, în stânga intrării.

— Tipul cred c-a ajuns deja în China.

— Poate că nu, a spus Hawes, brusc îngrijorat. Tipul n-a glumit. Sunt convins că a vrut să mă omoare.

Carella l-a privit.

— Da, a continuat Hawes şi a întărit din cap. Mai rău e că trebuie să port o vreme pantoful ăsta desfăcut.

*

Următorul bilet a sosit la zece minute după ce Meyer şi Carella s-au întors la secţie. Cu un alt serviciu de curierat. Acelaşi expeditor, Adam Fen, aceeaşi căsuţă poştală de la Gara Abernathy. Pe acesta scria:

PORNDIET?
HELL, A TIT ON MOM![11]

— Se-ncurcă treaba, a remarcat Meyer.

Carella s-a mulţumit să încuviinţeze din cap.

— Cred c-a început s-o ia razna, a spus Meyer. Adică, toată chestia asta e o *prostie,* serios.

— Ştii ce cred eu?

— Nu. *Ce* crezi? a întrebat Meyer, părând furios.

Nu la fel cum se ambalase Hawes în urmă cu jumătate de oră, dar suficient pentru cineva care nu

fusese împuşcat în laba piciorului.

— Cred că e vremea să bem o cafea şi să luăm nişte gogoşi.

*

Până la analiza obişnuită de joi dimineaţă mai era o zi, pentru că ziua de miercuri nu se sfârşise, dar când Carella i-a prezentat cele cinci bilete spre studiu locotenentului Byrnes, acesta s-a declarat de acord că schimbarea de ture din acea după-amiază ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru a pune laolaltă toate minţile deştepte din cadrul Secţiei 87. Cafeaua şi gogoşile *de rigueur* se plăteau din fondurile de protocol ale secţiei şi stăteau aranjate pe biblioteca lungă, lipită de un perete din biroul de colţ al locotenentului.

Echipa care ieşea din schimb era alcătuită din Meyer, Kling şi Carella; ar fi trebuit să se afle acolo şi Hawes, însă el rămăsese în spital, încă spumegând. Echipa ce intra în tură era formată din Willis, Parker, Genero şi Brown. După ce sosise cu cinci minute întârziere, Andy Parker a fost primul care şi-a turnat cafea şi a luat trei gogoşi pe o farfurie din carton.

— Bun, ce avem aici? a întrebat Byrnes. Un nebun?

Părea iritat. Cu părul cărunt şi ochii albaştri, având harta Irlandei pe faţa ridată, stătea la masa din biroul a cărui fereastră era într-un colţ şi îi privea încruntat pe oamenii săi, de parcă i-ar fi invitat să spună că nebunul acela era la fel de întreg la minte ca oricare dintre ei.

— A început să bată câmpii, asta e, l-a aprobat Meyer, dându-şi ochii peste cap.

— La mama cui se referă? a întrebat Parker.

Fireşte, pe el l-ar fi interesat mai mult să aducă vorba despre o dietă porno şi despre o ţâţă, *orice fel* de ţâţă. În acea dimineaţă nu se bărbierise. După ce se trezise, îşi spusese că va face asta

după-amiază, înainte de a veni. Acum însă trecuse de ora patru şi tot nu se bărbierise, astfel că avea să scape de acea corvoadă toată ziua. Astea sunt ciudăţeniile muncii de poliţist: niciodată nu ştii când ţi se cere să treci drept o persoană îmbrăcată ca vai de lume.

— Cui îi *pasă* despre a cui mamă e vorba? a întrebat Meyer. Cu *ţâţa mămicii* arată că e derutat.

— La fel şi noi, a adăugat Carella.

— Când n-ai fost tu aşa? a ţinut să afle Byrnes.

— În fine, la început, am crezut că se referea la crima de ieri-dimineaţă. În primul bilet…

— Să mă mai uit o dată, a spus Byrnes şi a întins mâna peste birou. Carella i-a dat biletul băgat într-o folie protectoare din plastic:

WHO'S IT, ETC?
A DAM SOFT GIRL?
O, THERE'S A HOT HINT!

— Asta când a sosit? a întrebat Byrnes.

— Ieri, cam pe la ora asta.

— Deci, aţi tras concluzia că „fata a naibii de moale" era… cum spuneaţi că o cheamă pe victimă?

— Gloria Stanford. Da.

— Iar *ăsta* era indiciul fierbinte dat de individ, *asta* aţi crezut? Că Gloria Stanford e fata a naibii de moale?

— Da. Păi… da.

— Mare indiciu, a remarcat Parker.

— L-a scris greşit pe *oh,* a zis Genero, deja convins. Verificase în dicţionar în seara trecută. Având un metru şaptezeci şi patru, Genero se credea foarte înalt. Moştenise de la tatăl său părul frumos şi ondulat, nasul puternic, napolitan, gura senzuală şi ochii căprui şi sensibili. De la mama lui moştenise ţinuta semeaţă, milaneză, a tuturor verilor şi unchilor – cu excepţia unchiului Dominick, înalt de doar un metru şaizeci şi cinci.

— Spuneţi-mi ceva, a continuat Byrnes. Scârba asta *nu-şi dă seama* că ştim numele fetei? Doar a lăsat-o în apartament, n-a azvârlit-o în vreun parc fără acte, sigur pricepe că *ştim* deja cine e. Adevărat?

— Aşa s-ar părea, da, domnule, a spus Carella.

Byrnes l-a privit. Nu era obişnuit să fie luat cu „domnule" de detectivii săi.

— Şi-atunci de ce ne întreabă cine e? Şi de ce ne spune că în bilet se găseşte un indiciu? Unde e? Vedeţi vreunul un indiciu? Fierbinte sau altfel?

— Doar eu mănânc aici? a întrebat Parker.

— Da, nu mi-ar strica o cafea, a spus Brown.

Lăsa impresia că se încruntă la cineva, dar aceea era expresia obişnuită de pe faţa lui. Un bărbat masiv… ba nu, *uriaş*… cu ochii şi tenul de culoarea numelui, cu alte cuvinte cafenii, Arthur Brown era tipul de detectiv care se delecta să facă pe Poliţistul Dur, pentru că astfel confirma aşteptările stereotipe ale atâtor albi. Îi plăcea îndeosebi să-l aibă partener pe Bert Kling, ale cărui păr blond şi înfăţişare sănătoasă, de om bine hrănit, îl făceau să apară, prin contrast, Poliţistul cel Bun. Apropiindu-se de festinul aşezat pe bibliotecă şi înfulecând o gogoaşă din trei înghiţituri, Brown şi-a turnat cafea şi a mai pus două gogoşi pe o farfurie de carton, după care a spus:

— Putem să mai vedem o dată biletul acela?

Carella i l-a întins:

A WET CORPUS?
CORN, ETC.?

Ne spune că avem un cadavru plin de sânge, a zis Brown.

— Aşa m-am gândit şi eu, a spus Meyer.

— Atunci ce caută semnul întrebării? s-a mirat Genero.

— Ne spune: „Aţi priceput?” a zis Kling. „Treziţi-vă! Vă spun asta foarte clar, fraierilor.”

— Fiţi *atenţi* aici!

— *Ascultaţi-mă!*

— *I-auzi la mine!*[12].

Cu toţii s-au întors să-l privească pe Willis.

— De fapt, asta ne spune, a spus Willis şi a ridicat din umeri. Cu părul negru şi ochii la fel, el era cel mai scund din secţie, dar avea centură neagră la karate, astfel că putea oricând face lat pe oricare dintre colegii care ar fi pus la îndoială folosirea unui sinonim perfect justificat pentru „a asculta cu atenţie”.

— În cel de-al treilea bilet începe să o ia pe arătură, a spus Meyer. După părerea mea, cel puţin.

— Putem să-l mai vedem o dată? a întrebat Kling.

Carella l-a aşezat pe masa lui Byrnes. Molfăind gogoşile, s-au îngrămădit în jurul biroului.

BRASS[13] HUNT?
CELLAR?

— A fost la faţa locului vreun şef? a întrebat Byrnes.

— Cazul nu era atât de important ca să atragă atenţia vreunui şef, a spus Carella.

— Şi-atunci ce-i cu „vânătoarea asta de alamă”?

— Eu am crezut că se referea la tuburile cartuşelor.

— Cei de la brigada mobilă au găsit vreunul?

— Nu, dar…

— Ce-au spus cei de la balistică despre armă?

— Un automat de 45 de mm.

— Deci, n-a rămas nici un tub.

— Bun, atunci ce înseamnă „vânătoare de alamă”?

— Şi de ce ne trimite în pivniţă?

— Unde, apropo, a spus Meyer, au coborât cei de la brigada mobilă, dar n-au găsit nimic.

— Unde? a întrebat Genero.

— În subsolul clădirii, l-a lămurit Carella. Unde a fost ucisă fata.

— A fost ucisă în subsol?

— Nu, în dormitor. Mă refeream la *clădirea* în care a fost împuşcată.

Genero a părut nedumerit.

— În ultimul bilet o ia bine de tot pe arătură, a spus Meyer. Cel puţin, aşa mi se pare.

— Să vedem, a propus Byrnes.

PORN DIET?
HELL, A TIT ON MOM!

— Poate se referă iar la fată, a spus Genero.

— A împuşcat-o în sâni?

— Potrivit raportului făcut de legist, nu. A fost împuşcată de două ori. Ambele gloanţe au lovit-o în inimă. Chiar *sub* sânul stâng.

— A fost agresată sexual?

— Nu.

— Atunci ce-i rahatul ăsta cu „dietă porno”? a întrebat Parker.

— Ce rost are *totul? a* întrebat Genero.

— Cine e acest Adam Fen? a întrebat Byrnes.

— Am verificat în cartea de telefon ieri, a spus Willis. Fen este nu nume chinezesc…

— V-am spus eu… s-a băgat Genero.

— … dar n-am găsit nici unul pe care să-l cheme şi Adam.

— A existat vreo *Evă? a* întrebat Parker. Adam şi *Eva?* Dietă *porno?*

Byrnes s-a uitat urât la el.

— Mă gândeam şi eu, s-a scuzat Parker şi a mai luat o gogoaşă.

— Şi numărul de căsuţă poştală? a vrut să afle Byrnes.

— Nu există, a spus Wills.

— Şi de ce i-a căşunat pe numărul 4884?
— De ce i-a căşunat *pe noi? a* întrebat Genero.
— Pentru că-i turbat, de aia, a explicat Meyer.
— Ca o vulpe, a spus Carella.
— Să ne mai uităm o dată, a propus Byrnes.

*

Într-un apartament de la ultimul etaj, aflat la nici un kilometru şi jumătate de locul în care detectivii îşi spărgeau capul cu misivele pe care le primiseră de la el, Surdul încerca să-i explice înţelesul cuvântului *anagramă* fetei aşezate alături pe canapeaua din camera de zi.

Blondă, fata avea probabil douăzeci şi trei de ani, cel mult. El o ajutase să-şi scoată bluza albă în urmă cu mai puţin de trei minute, astfel că ea rămăsese doar într-o fustă mini neagră, chiloţi şi sutien negre şi sandale cu toc înalt şi barete. Una peste alta, avea o înfăţişare pericol.

— Să ne gândim, a propus el. Presupunem că ţi-aş spune că sânii tăi sunt copţi ca murele.

— Păi încă nu ştii asta, corect? a făcut fata.

— Dar pot specula, a zis el.

— Bănuiesc că toţi putem specula.

— Coapte ca murele, a repetat el şi a ridicat un blocnotes de pe măsuţa de cafea şi a scris cu un marker:

AS BERRIES[14].

— Asta, ca să se vadă mai bine? a întrebat fata.

O chema Melissa, pe scurt Lissie. Aşa îi spusese ea în barul din holul Hotelului Olympia, de unde se lăsase agăţată. El îşi dăduse imediat seama că ea era prostituată. De aşa ceva avea nevoie. Însă nu plătise niciodată în viaţă pe cineva pentru sex şi nici acum nu voia să-şi schimbe obiceiul.

— Acum, dacă rearanjăm literele, a spus el, aşezându-le în ordine diferită, obţinem cuvântul şi

a scris din nou pe blocnotes:

BRASSIERE[15].

… Şi apoi a întins mâinile spre spatele ei şi i-a desfăcut sutienul, eliberându-i sânii.

— Copţi ca fructele, a spus el şi a încercat să-i sărute mameloanele, însă ea şi-a încrucişat braţele peste sâni, ba chiar şi picioarele şi a început să-şi legene un picior.

— Şi *cum* se numeşte chestia asta? a întrebat ea. Rearanjarea literelor în felul ăsta?

— Anagramare, i-a răspuns el.

— Mişto treabă. Poţi face o anagramă şi la Melissa?

— *Aimless*[16], a răspuns el pe loc. Dar ce zici de asta? a întrebat-o el şi a scris pe blocnotes:

A PET SÂN[17].

… şi a băgat imediat mâna sub fusta ei, ca să-i tragă chiloţii peste coapse înainte de a scrie:

PANTIES[18].

— Ce tare, a zis ea şi a renunţat să mai stea cu braţele şi picioarele încrucişate, apoi s-a ridicat puţin, pentru ca el să-i tragă chiloţii până la glezne. După aceea şi i-a scos cu o uşoară mişcare a picioarelor. Chiloţii au zburat până în cealaltă parte a încăperii, lovindu-se de uşile glisante care dădeau spre terasa situată la etajul şaptesprezece, de unde se putea admira panorama spectaculoasă a oraşului.

— Să sperăm că nu ne spionează nimeni, a spus el şi a scris ultimele două cuvinte pe blocnotes:

SPY US![19]

— Le poţi rearanja pe astea? a întrebat-o el.

— Sigur, a spus ea şi i-a luat markerul din mână, scriind:

PUSSY[20].

— Bravo, a spus el.

— *Dar,* a spus ea şi a scris:

MOKE'S NIFTY[21].

— Pariez că aşa e, a spus el.

— Pe naiba! a zis ea. Dar e jocul tău, Adam.

— La ce joc te referi? a întrebat el.

Avea mâna între picioarele ei, însă ea îşi ţinea coapsele strânse, refuzându-i accesul.

— Asta, a spus ea şi a scris:

SNAG A RAM[22].

— Anagramă, asta vrei să spui?

— Ai nimerit-o.

— A, vrei o anagramă pentru CU CÂT MAI MULT CU ATÂT MAI BINE? Aşa e?

— Încearcă, a spus ea şi i-a întins markerul.

El s-a gândit o clipă, apoi a scris:

MONEY FIRST[23].

— Frumos din partea ta, a spus ea şi şi-a desfăcut larg picioarele, după care a întins mâna cu palma în sus.

— Cred că sărim peste asta, spus el şi a lovit-o atât de tare, încât aproape că a aruncat-o de pe canapea.

*

Ceva mai târziu, când Melissa era încă legată de pat, el a întrebat-o dacă ştia că „Adam Fen” era o anagramă la Surdul.

Simţind dureri în tot corpul, ea a spus că probabil aşa era.

El a scris ambele cuvinte pe blocnotes chiar în faţa ei, unul sub altul:

ADAM FEN
DEAF MAN[24].

— Mamă Doamne, a făcut ea.

Cam în acelaşi timp, un curier preda ultimul bilet, cel pe care Surdul îl socotea drept prima mişcare din mica lui simfonie în plină desfăşurare.

Pe biletul din plicul interior scria:

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate ori trăi, să joace-un rol nou şi major.[25]

I’M A FATHEAD MEN![26]

— Ce dracu’ mai e şi ăsta? a întrebat Parker.

În plic se mai găsea un desen în creion:

— Arată ca un culegător de zdrenţe, a spus Byrnes. Ai aşa ceva prin cartier?

— Noi i-am spus Gunoierul, a zis Brown, dând din cap.

— Dar de ce ne trimite un desen cu un gunoier? a întrebat Meyer.

— Ba nu, Artie a nimerit-o, a spus Carella. E un culegător de zdrenţe. Uf, Iisuse, asta e!

Toţi au întors privirea spre el.

Iar el părea să fi făcut un atac de inimă.

— E o anagramă! a spus el.

— Poftim? a făcut Genero.

— O anagramă, omule! Anagrama *anagramelor!*

— Poftim? a repetat Genero.

Imediat după aceea, cuvintele de sub versuri au părut a ţâşni din pagină: SUNT UN PROST, OAMENI BUNI! Parcă sărind în aer în faţa ochilor lui Carella, rostogolindu-se şi făcând tumbe la întâmplare, până când, într-un târziu, totul s-a aşezat în ordinea pe care şi-o dorise Adam Fen.

AM THE DEAF MAN![27].

— Drace, a zis Carella, iar a apărut.

*

Iar acum, desigur, totul se lega.

Toate cele scrise în biletele primite, anagramate, le spuneau limpede ceea ce făcuse Surdul şi, probabil, motivele.

WHO'S IT, ETC?
A DAM SOFT GIRL?
O, THERE'S A HOT HINT!

Rearanjând literele, textul devenea:

SHOT TWICE?
GLORIA STANFRD?
SHOT ÎN THE HEART![28]

Dacă se lua acel *„o”* din rândul trei şi se punea în primul rând, se obţinea numele ei complet: STANFORD.

Tot astfel:

A WET CORPUS?
CORN, ETC.?

…devenea:

COW PASTURE?
CONCERT?

…scena ultimei diversiuni haotice pe care Surdul o reuşise în Grover Park.

Iar dacă rearanjau:

BRASS HUNT?
CELLAR?

…obţineau:

STASH BURN?
RECALL?[29]

…ceea ce le cerea să-şi aducă aminte de adevăratul scop al ultimei lui acţiuni, incineratorul de pe River Harb Drive, unde urmau să fie arse de poliţie narcotice confiscate în valoare de treizeci de milioane de dolari.

Şi, în cele din urmă:

PORN DIET?
HELL, A TIT ON MOM!

Puse în ordinea dorită, literele din cele două rânduri alcătuiau cuvintele:

RED POINT?
HAMILTON MOTEL!

…numele motelului dintr-un oraş de dincolo de fluviu, unde un bărbat ce se cazase sub numele de Sonny Sanson lăsase urme de sânge din rănile provocate unei femei care aparent îl trădase.

Să fi fost GLORIA STANFORD acea femeie?

A DAM SOFT GIRL-O!

Pentru că, Doamne Dumnezeule, Sonny Sanson sigur era *Son'io Sans Son* care, la rândul său, era ADAM FEN, adică nimeni altul decât SURDUL, care intrase în scenă cu surle şi trâmbiţe ca să mai dea un spectacol.

I'M A FATHEAD MEN!

A, nu, nici pe departe?

AM THE DEAF MAN!

Bravo, băieţi, asta-i mai aproape de adevăr!

Se întoarse, iar simpla idee că aşa se întâmplase i-a făcut pe toţi detectivii adunaţi în biroul locotenentului să se cutremure.

— Mai vrea careva o gogoaşă? a întrebat Byrnes.

4

În mai e vânt şi mugurii-i doboară
Şi timpul verii trece prea curând…[30]

— La o adică, e destul de frumos, a recunoscut Genero.

— A revenit, e clar, a spus Willis.

— Tot cu poezie, nu se lasă.

— Mugurii de mai, a spus Eileen. Asta-i din Shakespeare, nu?

— Da, sună a Shakespeare.

— Şi mugurii-i doboară.

— Dar suntem deja în iunie, a constatat Carella.

— Abia am intrat în iunie, a spus Meyer.

Era joi dimineaţă, trei iunie. Locotenentul practic dublase echipa, deoarece, de fiecare dată când apărea Surdul, oamenii lui începeau să se poarte ca poliţiştii din Keystone[31] şi trebuia să fie extrem de precaut ca să nu se lase cu bubuieli din partea şefilor. Cei nouă savanţi în materie de operă shakespeariană care se strânseseră în jurul biroului lui Carella erau Carella, Meyer, Kling, Genero, Parker, Hawes, Willis, Brown şi Eileen Burke.

— Destul de drăguţ totuşi, a repetat Genero. „Şi mugurii-i doboară", auzi? Chiar că-mi place.

Toate ferestrele încăperii erau deschise ca să lase să intre briza parfumată de iunie. Biletul de pe biroul lui Carella era primul din ziua aceea. Simţea că seria mesajelor nu se va opri acolo.

— Ce-ncearcă să ne spună acum? a întrebat el.

— Nimic despre crimă, asta-i sigur.

— Ne-a spus deja destule despre ea, a zis Meyer. Eu am ucis-o pe Gloria Stanford, am împuşcat-o de două ori în inimă, acum veniţi şi prindeţi-mă, fraierilor.

— Asta unde-o spune? a întrebat Parker.

În acea dimineaţă se bărbierise. Probabil că se aştepta la o altă tratație cu cafea şi gogoşi.

— În biletele dinaintea ăstuia, a explicat Meyer. Anagramele alea.

— Da, anagrame, corect, a încuviinţat Parker pe care-l durea undeva de ele.

— Ce vrea să spună cu „timpul verii trece prea curând”? a întrebat Wills.

— Dar când începe vara anul ăsta? a întrebat Eileen.

Şontâcăind prin biroul locotenentului cu piciorul pus într-un ghips uşor, lui Hawes nu-i păsa prea mult *când* începea vara în acel an. Sau în *oricare* an. Încă făcea spume pentru că poliţiştii de la 86 tot nu găsiseră nici un tub de cartuş pe acoperişurile clădirilor situate vizavi de blocul lui Honey Blair, aşa că nimeni nu ştia nimic despre cel care trăsese şase gloanţe în el. Era ceva să te agiţi la ideea că cineva ar putea fi ori nu Surdul, care probabil o ucisese pe femeia numită Gloria Stanford, dar morţii cu morţii şi viii cu viii, iar Hawes era acolo şi, din fericire, printre vii, iar cel ce încercase să-l trimită pe lumea cealaltă se afla încă afară, liber şi-atunci, unde era poliţia când aveai nevoie de ea?

— Miscolo! a strigat Brown.

— „Şi timpul verii trece prea curând”, a citat Eileen.

— Drăguţ, a repetat Genero, zâmbind îngândurat.

Miscolo a apărut de la secretariat, aflat pe acelaşi culoar. Se cam îngrăşase şi chelise puţintel la ceafă. Dar ochii umezi îl făceau să semene tot cu un baset.

— Vrei cafea, corect? a întrebat el.

— Ai *Almanahul fermierului* în secretariat? l-a întrebat Brown.

— De ce-aş ţine aşa ceva?

— Încercăm să aflăm când începe vara anul ăsta.

— De ce?

— Pentru că timpul verii trece prea curând, i-a explicat Genero.

— Măi, băieţi, iar vă ţineţi de prostii? a spus Miscolo şi a plecat clătinând din cap.

— Are cineva un calendar? a întrebat Brown şi s-a dus la masa lui de lucru. A frunzărit printr-o agendă la luna iunie şi şi-a trecut un deget peste date. Cuvintele *Vara începe* erau tipărite în căsuţa destinată zilei de 21 iunie. Uitaţi-vă, a zis el. 21 iunie. Prima zi de vară.

— Timpul verii, a repetat Eileen.

— Plănuieşte ceva pe 21?

— Sau *nu* plănuieşte, depinde de situaţie, a spus Meyer. *Niciodată* nu ne spune exact ce pune la cale.

— „Trece prea curând", le-a reamintit Willis.

— Deci, s-ar putea să fie până în 21.

— Mai aproape de mai, a sugerat Kling. „În mai e vânt şi mugurii-i doboară."

— Asta îmi aduce aminte de adolescente, a spus Parker.

Bine, dar lui *multe* lucruri îi aduceau aminte de adolescente.

— „Mugurii de mai", a explicat el şi a ridicat din umeri.

— Ştii ce face el acum? a spus Carella. Cred că ne trimite un morman de bilete doar ca să ne îndepărteze de investigaţia crimei.

Însă nici el nu credea asta.

Uşa de la biroul locotenentului s-a deschis.

— Eileen? a zis el. Vrei să vii o clipă?

*

— Stai jos, i-a spus Byrnes.

Ea s-a aşezat în faţa biroului lui.

A aşteptat.

— Vreau să ştii că apreciez sugestiile tale în acest caz, a zis Byrnes.

— Mulţumesc, domnule.

— Pete, a zis el. Te rog, Pete.

— Da, domnule. Pete.

— Eileen, a zis el, n-aş vrea să-mi iei în nume de rău ce o să-ţi spun.

Hopa, a gândit ea.

— Asta nu pentru că eşti femeie.

„Mă transferă?" s-a întrebat ea. „La vreo secţie unde o *femeie* – de la Departamentul Şanse Zero – conduce brigada de detectivi?"

A aşteptat.

— Vreau să te duci până la apartamentul acestei Stanford. După ce au trecut cei de la brigada mobilă, te-aş ruga să arunci o privire la lucrurile ei, la articolele personale, la tot ce-a rămas după ea. Priveşte totul cu ochi proaspeţi. O privire *de femeie.* Vezi dacă descoperi ceva ce i-ar fi putut scăpa unui bărbat.

— Am înţeles, domnule, a spus ea.

— Nu doar pentru că eşti femeie, a precizat el.

„Atunci de ce?" s-a mirat ea.

— Am înţeles, domnule, a zis ea. Pete.

— Din experienţa mea, a spus el, în afara crimelor pasionale, aşa cum ar putea fi şi asta…

— Da, domnule.

— … bărbatul care se întoarce ca să se răzbune pe femeia care i-a făcut vreun rău, chestii dintr-astea…

— Da, domnule.

— Dar dacă *nu a fost* doar atât, dacă omul *a vrut* ceva de la ea, ceea ce, din experienţa mea, este mobilul multor crime. Nu ai constatat şi tu asta? O persoană *vrea* foarte mult ceva, *obţine* ce a vrut şi apoi, ca să-şi ascundă identitatea, ucide persoana de la care l-a luat. Ca un piroman care dă foc pentru a acoperi altă crimă. Nu ai constatat şi tu asta din experienţa ta, Eileen?

— Ei, n-am cercetat prea multe omucideri, Pete. Domnule, a spus ea. Şi nici incendieri, fiindcă veni vorba.

— Deci ce-a vrut Surdul de la ea? a întrebat retoric Byrnes. Omul ăsta a furat narcotice în valoare de multe milioane, ştii, nu?

— Da, domnule, ştiu.

— … deci s-a întors după banii aceia? Dacă e aşa, unde-s banii? Unde-s drogurile? Sau banii obţinuţi din droguri? Nu cred că e tipul de om care să ucidă pe cineva doar din răzbunare. Aşadar, din *ce alt motiv* a omorât-o? De aceea vreau să priveşti cu ochi de femeie.

— Am înţeles, domnule. Seamănă cu ce au făcut cei de la Studiourile Walt Disney în urmă cu câţiva ani.

— Cine?

— Compania de film.

— Da?

— Au angajat o tânără de nouăsprezece ani care să aducă sensibilitatea unei adolescente unui scenariu scris de un bărbat.

— Oo, a făcut Byrnes.

— S-a dovedit că era trecută de treizeci de ani. Scenarista pe care au angajat-o.

— Oo, a făcut din nou Byrnes.

— Dar au socotit că un bărbat nu putea şti ce gândea ori simţea o femeie.

— Corect, a spus el.

— Chiar dacă era scenarist.

— Înţeleg.

— Deci de aceea vreţi să verific apartamentul Gloriei. Ca să descopăr ce gândea şi ce simţea.

— Află de ce a *ucis-o,* a spus Byrnes, dând din cap cu un aer sumbru.

*

Melissa Summers nu prea ştia sigur ce simte.

Nu întâlnise niciodată un bărbat ca Adam Fen, ori care i-o fi fost numele real. Nu mai avusese de-a face cu unul ca el, nici la început, când, foarte tânără şi amatoare, se culcase pe gratis cu diverşi

şi nici mai târziu, când devenise profesionistă, asta la vârsta de şaisprezece ani, pe vremea când ajunsese la Los Angeles, California. Ei, *cochetase* cu ideea de a deveni profesionistă. Nu devenise *cu adevărat* profesionistă decât atunci când ajunsese în acel oraş, mulţumesc Ambrose Carter.

Dar unul ca Adam Fen nu mai întâlnise.

Niciodată.

Şi mai era şi *surd!*

Dacă era surd cu-adevărat.

De fapt, nu-i era deloc limpede ce hram purta individul.

Când era blând şi curtenitor cu ea, mângâind-o ca pe un pisoi, când devenea furios ca un tigru, pălmuind-o, silind-o să facă lucruri pe care nu i le ceruseră nici măcar ciudaţii din LaLaLand[32], unii dintre ei chiar staruri de cinema, îţi vine a crede? Mda, măcar actori de televiziune. Unii dintre ei. *Unul* dintre ei, de fapt. Ei, avea un rol pasager într-un serial săptămânal, de fapt. Îi dăduse cinci sute de dolari. Şi-i spusese să urmărească un show la NBC în joia următoare. Şi l-a văzut acolo! Chiar în show! A intrat în biroul directorului şi spusese: „Cineva vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule” şi apoi ieşise. Părea nevinovat ca un înger, dar ce lucruri îi ceruse să facă…

Adam Fen era şi mai rău. Ori mai bun, depinde cum priveai lucrurile. *Dacă* acela era numele lui real. Lucru de care se îndoia sincer. Dar nici Melissa Summers nu era numele ei real, aşadar ce mai conta? El îi spusese că Adam Fen era o anagramă de la Surdul, ceea ce mergea, chestia cu anagrama adică, dar surzenia era altă mâncare de peşte. Nu că s-ar fi sinchisit de asta. Dar ceea ce o îngrijora era faptul că se încurcase cu el. Avea senzaţia că asocierea cu el putea fi primejdioasă. Ei, dar şi legătura cu *orice* bărbat, legătura mai strânsă cu unul, era pândită de pericole.

Ia banii şi şterge-o[33], acela era mottoul ei.

Chiar şi când se dăduse *pe gratis* (Doamne, ce naivă fusese!), înţelesese că *relaţia* cu un bărbat – deşi, pe vremea aceea toţi erau băieţi, puşti, de cincisprezece, şaisprezece ani, ceva mai mari decât ea, fiindcă ea se apucase de treabă de la paisprezece, cu un văr de-al ei din New Jersey – deci, legătura cu bărbaţii însemna să se lase dominată de ei, iar asta era totuna cu a deveni vulnerabilă.

Iar el avea un pistol.

Îl şi văzuse.

El îi arătase arma.

De fapt, armase cocoşul şi folosise arma ca pe un cocoşel. Da. Îi vârâse ţeava acolo. Se speriase atât de tare, că fusese cât pe ce să se scape pe ea. Abia după aceea a aflat că scosese cartuşele.

Cu toate acestea, se temea că se încurcase cu acel individ, se încurcase chiar *rău* – pentru că, la un moment dat putea folosi arma împotriva ei.

De asta se temea.

Părea imprevizibil.

Excitant, dar periculos.

Şi atunci, de ce îi făcea acel serviciu mergând astăzi la bancă?

*

Locul crimei îi stârnea fiori de spaimă. Poate că de vină erau banda galbenă de pe covorul din dormitor, desenul cu cretă unde zăcuse trupul Gloriei Stanford. Poate că din cauza liniştii. Eileen şi-a spus că liniştea o speria.

O tăcere atât de deplină, încât părea să excludă zgomotele asociate de obicei cu viaţa oraşului, sirenele ambulanţelor şi maşinilor de poliţie de afară, câte-o toaletă unde se trage apa undeva în clădire, uruitul slab al unui lift, vacarmul indistinct al vocilor de la vreun televizor. Toate păreau să fi lăsat locul unei tăceri absolute.

A rămas în pragul dormitorului, privind banda galbenă de pe podea. Neclintirea era opresivă. Parcă o provoca să intre. Dar ea şovăia în prag. În cele din urmă, a intrat, păşind atentă pe lângă silueta desenată pe podea şi s-a dus glonţ la masa de scris care sigur costase cât salariul ei pe un an. Ca detectiv clasa trei, Eileen câştiga 55 936 de dolari pe an; apartamentul ei cu un singur dormitor era mobilat cu lucruri luate de la magazinul IKEA, de dincolo de River Harb.

A deschis masa de scris şi s-a aşezat pe un scaun ale cărui şezut şi spătar erau tapisate cu satin.

Într-una dintre numeroasele despărţituri ale mesei de scris a găsit o cutie cu file de cecuri. Carnete de cecuri eliberate de filiala din Salisbury Street a First Bank, chiar din oraş. Cecurile din primul carnet erau numerotate de la 151 până la 180. Celelalte erau numerotate în continuare. Sus, pe fiecare filă scria:

GLORIA STANFORD
1113 SILVERMINE OVAL
ISOLA, 30576.

Într-o altă despărţitură a găsit ultimul extras de cont de la FirstBank. La sfârşitul lui martie, soldul Gloriei fusese de 1 674,18 dolari. Pe 3 aprilie depusese 9 800 de dolari. O altă depunere pe 12 aprilie, de data asta 7 200 de dolari. Şi încă una pe 23 aprilie, de 8 100 de dolari. Totalul depunerilor în aprilie: 25 100 de dolari. Suma totală pentru care completase cecuri: 24 202,17; la 30 aprilie, soldul era 2 573,01 dolari.

Potrivit legii, băncile aveau obligaţia de a raporta Fiscului orice depuneri de peste 10 000 de dolari. Era oare o coincidenţă că depunerile Gloriei fuseseră cu puţin mai mici de zece miare? s-a uitat după vreun carnet de economii, dar nu a găsit nici unul.

Şi atunci, de unde veneau acele depuneri?

Eileen a verificat apoi agenda şi carnetul de adrese ale Gloriei.

A scotocit prin dulapuri şi sertarele toaletei.

A căutat chiar şi în dulăpiorul de medicamente şi în frigider.

„Ochiul ei de femeie" n-a depistat ceva care să fi scăpat unuia de bărbat.

În camera de zi, pe un raft din dreapta uşii de intrare, a găsit o poşetă în care se afla un pistol de calibru mic. S-a întrebat dacă lui Carella şi lui Meyer le scăpase arma. Ori o dăduseră celor de la Balistică pentru verificare şi o aduseseră înapoi când veniseră a doua oară? Existau locuri pentru toate şi lucruri pentru fiecare locşor. Va trebui să-i întrebe. Până una, alta, apartamentul fusese verificat pentru prelevarea de amprente, de aceea s-a simţit liberă să scoată pistolul din poşetă (dar folosind un pix trecut prin garda trăgaciului) şi a mirosit ţeava. Părea că nu se trăsese recent cu el.

Lăsând pistolul să alunece de pe pix, l-a pus înapoi în poşetă. Scormonind cum numai o femeie putea – măcar în privinţa asta avusese dreptate locotenentul – a mai găsit un tub de ruj, un creion de machiaj, un pachet de şerveţele parfumate Kleenex, o sticluţă de parfum *Calecke* de la Hermes şi un portofel din piele roşie. Ciudat, nici un act de identitate în portofel. Nici permis de conducere (dar asta era posibil într-un oraş mare), nici cărţi de credit (ceea ce era neobişnuit), nici carnet de asigurări sociale (dar nu era nevoie să cari după tine aşa ceva) şi nici altceva care să poarte numele ori semnătura Gloriei Stanford.

S-a întors la masa de scris din dormitor ca să examineze din nou extrasul de cont de la FirstBank.

Acesta arăta cecuri completate în aprilie către American Express, Visa şi MasterCard.

Dar unde erau cărţile de credit?

Ce anume căutase omul?

Cărţile de credit?

Surdul?

Plănuia să-şi ia cameră de filmat sau vreun sistem stereo cu cărţile de credit ale doamnei?

Mă laşi?

În nici un caz nu acela era stilul lui.

Şi totuşi…

În mai e vânt şi mugurii-i doboară…

Poate că bietul de el dăduse de greu.

Şi timpul verii trece prea curând…

Poate avea nevoie de haine pentru sezonul de vară.

Şi totuşi…

Cărţi *de credit?*

Un rahat atât de mărunt pentru un autor de mari lovituri.

A hotărât să facă o vizită la filiala FirstBank din Salisbury Street.

*

Melissa exersase semnătura de mai bine de o sută de ori. Copiind-o după permisul de conducere şi după cărţile de credit ale Gloriei Stanford. Gloria Stanford. Gloria Stanford, mereu, mereu. Acum ştia acel nume la fel de bine ca pe al ei. Melissa Summers, Gloria Stanford. Interschimbabile.

Atât pe permisul de conducere, cât şi în colţul uneia dintre cărţile de credit era fotografia unei blonde arătoase. Însă, în afara părului blond, Gloria Stanford – oricine ar fi fost ea – nu semăna câtuşi de puţin cu Melissa Summers, dar deloc.

Melissa i-a atras atenţia lui Adam asupra acestui aspect.

— Nu semănăm defel, a zis ea.

— Nici o problemă, a asigurat-o el. Un lucru despre care sunt sigur în ce-i priveşte pe aşa-zişii bancheri personali este că nu te-ar recunoaşte nici dacă ar da peste tine în baia lor.

Aşa spera şi ea.

Nu avea idee ce infracţiune reprezenta încercarea de a deschide cutia de valori a cuiva, dar simţea că putea petrece ani buni în vreo instituţie din nordul statului dacă era prinsă. Îşi permitea să fie ironică, nu? Să ajungă la zdup pentru falsificarea semnăturii cuiva după ce făcuse prostituţie atâţia ani fără nici o pată pe cariera ei neprihănită – ei, fusese acuzată de prostituţie în Los Angeles, dar pe vremea aceea o chema tot Carmella Sammarone.

Apropiindu-se de ghişeul din partea din spate a băncii, tocurile înalte ale pantofilor ei au tocănit puternic pe pardoseala de marmură. O femeie cu ochelari a ridicat privirea spre ea şi i-a zâmbit. În timp ce-i întindea pliculeţul roşu în care se afla cheia, Melissa i-a întors zâmbetul. Femeia a scos cheia, a deschis un sertar în care se aflau cartele cu numere de index, a trecut rapid cu degetele printre ele, a extras una, a citit în gând numele scris pe ea, a ridicat ochii şi a întrebat „Domnişoara Stanford?” şi, fără a mai aştepta răspunsul, i-a întins-o Melissei pentru a o semna. Semnăturile reale ale Gloriei Stanford se întindeau pe toată lungimea cartelei, de mai multe ori, ca nişte gemeni:

GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD
GLORIA STANFORD

Melissa a adăugat un fals sub ultima semnătură autentică:

GLORIA STANFORD

Frumoasă încercare, dar nu avea să primească un premiu pentru asta.

Pe de altă parte, cine supraveghea prăvălia aceea?

Doamna cu ochelari a aruncat o privire nepăsătoare la semnătură, apoi a deschis poarta din grilaj şi a condus-o pe Melissa la numeroasele şiruri de cutii din inox. A folosit întâi cheia Gloriei, apoi cheia băncii pentru a deschide uşiţa unei cutii de valori, apoi a scos-o din şir şi i-a întins-o, adâncă şi zveltă, Melissei.

— Domnişoară Stanford, aveţi nevoie de o cameră? a întrebat ea.

— Da, vă rog, a spus Melissa.

Inima îi bătea ceva mai tare.

Ajunsă în cămăruţă, după ce a încuiat uşa, Melissa a ridicat capacul cutiei şi s-a uitat înăuntru.

S-a întrebat dacă Adam ar găsi-o şi ar împuşca-o dacă fugea cu toţi banii aceia.

A socotit că da.

*

Când Eileen Burke a ajuns la bancă, femeia cu ochelari i-a spus că domnişoara Stanford fusese acolo în urmă cu nici zece minute. I-a arătat cartela pe care semnase domnişoara respectivă. Eileen şi-a dat seama că acum trebuia să bată drumul tocmai până în centru ca să obţină un ordin judecătoresc pentru a deschide cutia de valori. Dar şi-a dat seama în acelaşi timp că o va găsi goală.

Exact când cobora spre metrou ca să meargă până în High Street, al doilea mesaj al zilei era predat secţiei de poliţie.

Vă treziţi şi vă păziţi –
Sus, iute, sus![34]

— Iar a început! a exclamat Meyer. Ne scoate din minţi cu Shakespeare.

— Dacă *este* din Shakespeare, a spus Kling.

— De unde să fie, dacă nu din Shakespeare?

— Ne spune că suntem fraieri, a zis Meyer.

— Poate că *suntem,* a spus Genero.

Nici unul nu l-a contrazis.

— Să încercăm să aflăm ce vrea să ne comunice, a propus Carella. N-ar trebui să fie prea greu.

— Am ceva mai bun de făcut acum, a spus Parker şi a plecat la toaletă să urineze.

— Ne spune să ne trezim.

Altfel…

— „Vă treziţi şi vă păziţi.”

— „Sus, iute, sus!”

— Nici măcar n-are rimă, a constatat Genero.

*

Doctorul James Melvin Hudson era şeful Secţiei de Oncologie la Mount Pleasant Hospital, aflat în apropierea locului unde Sharyn Cooke îşi avea cabinetul privat, în Diamondback. Ca membru al echipei medicale a Departamentului Medical al Poliţiei din Majesta, el îi raporta doar lui Sharyn, şefa sa directă.

La ora amiezei în acea zi de joi, în vreme ce detectivul Eileen Burke era în drum spre centru, ca să obţină hotărârea judecătorească, Hudson a întrebat-o pe Sharyn dacă ar vrea să meargă la masa de prânz, astfel că amândoi au coborât la un local ce oferea sandvişuri, numit Burger and Bun, chiar în complexul din Rankin Plaza. În complexul în care-şi avea sediul Departamentul Medical al Poliţiei se găseau şi o curăţătorie, un centru de

întreţinere fizică, un centru al companiei Mail Boxes, Etc.[35] şi o filială a lanţului de magazine de muzică Lorelie Records. Un poliţist rănit ori lovit în fund putea aşadar să servească o cafea sau prânzul înainte de a fi examinat de un doctor, să-şi calce haina de la uniformă în timp ce făcea o radiografie, să-şi dezvolte pectoralii ori abdominalii după examinare, iar apoi să cumpere şi să trimită un CD mamei de ziua ei, toate din acelaşi loc. Plasare, amplasare. Amplasarea însemna totul.

Dar şi sincronizarea era importantă.

La doisprezece şi un sfert, când Hudson şi Sharyn au intrat, Burger and Bun era plin de oameni cu aceleaşi gânduri. Cu toate acestea, lumea a întors capul. Priveau o pereche de negri şocant de atrăgători, ambii doctori, ambii cu tunici albe, un stetoscop atârnând la gâtul lui Sharyn, iar altul ieşind din buzunarul lui Hudson. El avea un metru optzeci şi cinci. Ea, un metru şaptezeci şi patru. Toate conversaţiile s-au oprit când au intrat. Patronul i-a condus la un separeu din spatele localului. Au comandat supă şi sandvişuri, apoi au discutat cu seriozitate şi vioiciune despre un pacient pe care-l examinaseră în acea dimineaţă, Sharyn, pentru că poliţistul fusese împuşcat în urmă cu două luni, Hudson, pentru că poliţistul îi spusese că i se extirpaseră două tumori benigne din vezică cu trei săptămâni înainte de incident. Când le-a sosit mâncarea, au lăsat deoparte discuţia profesională, iar Sharyn a adus vorba de un film pe care ea şi Kling îl văzuseră în weekend, Hudson povestindu-i că s-a săturat până-n gât de filme destinate puştilor de cincisprezece ani.

— Nimic nu se mai face pentru adulţi, a spus el.

— Nu *toate* filmele sunt proaste, a spus Sharyn.

Era obosită moartă.

Trecuseră doar trei ore din ziua de muncă acolo şi ea ar fi vrut să plece acasă. Cu toate astea, trebuia să meargă cu autobuzul spre centru, la

cabinetul ei, unde avea să stea toată după-amiaza. Uneori se întreba dacă merita.

— Aş prefera să stau acasă şi să ascult muzică, a spus Hudson. Apoi, fără nici o introducere: Ştii cântecele unei trupe rap care se numeşte Spit Shine?

— Nu, a zis ea. Nu-mi prea place rapul.

— Ei, a evoluat mult de la melodia aceea *Să-i omoram pe toţi poliţiştii*[36], dacă la asta te gândeşti.

— Nu ştiu ce e cu *Să-i omoram pe toţi poliţiştii.*

— Mă refer la o formă de gangsta rap, a spus Hudson. Spit Shine a depăşit faza asta. Grupul se adresează relelor societăţii negre în sine. N-a încercat să arunce totul în spinarea „albinoşilor". Ne-au întrebat ce facem noi ca să *denigrăm*…

— Nu-mi place expresia „albinoşi", a spus Sharyn.

— Îmi pare rău. N-am vrut să jignesc. Albi. În orice caz, Spit Shine nu mai există. Tipul care le scria textele a murit în încăierarea din Grover Park de acum câţiva ani. Mai ţii minte scandalul de atunci?

— Da.

Ţinea minte. A doua zi, un detectiv alb, pe nume Bert Kling, îi telefonase de la un telefon public, pe ploaie, ca să o întrebe dacă ar dori să ia cina cu el şi apoi să vadă un film.

— Avea douăzeci şi trei de ani şi l-a lovit un glonţ rătăcit, a spus Hudson. Îl chema Sylvester Cummings, iar ca rapper se numea Silver. A scris versuri minunate. Minunate. Şi, tot fără nici o introducere, a început să bată ritmul pe tăblia mesei şi să cânte cu glas scăzut, dar destul de precipitat:

„Îţi place vanilia[37]*?*
Nu-i aşa că e grozavă?
Spui că deteşti ciocolata?
Înseamnă că n-ai minte.
Fiindcă ea are culoarea

Primilor copii ai Domnului.

De nu crezi, întreabă-i pe gropari,
Cei care găsesc oasele
De ciocolată, întreabă-i pe ei,
Întreabă-i pe negrotei."

— Nici cuvântul *ăsta* nu-mi place, a spus Sharyn.

— Omul a încercat să transmită o idee, a zis Hudson. Apoi le-a sosit mâncarea.

El a lăsat impresia că voia să mai adauge ceva. Cu toate astea, a clătinat din cap şi a început să mănânce.

Stai pe-aproape, Adame, să-l auzi cum mă bruftuluieşte[38].

— Adam, a zis Meyer.

— Adam Fen, a zis Carella.

— Iarăşi chinezul, a zis Genero.

— Surdul, a spus Kling.

— Dacă-i surd, cum de *aude?* a întrebat Parker. „Să-l *auzi."*

— Şi ce-i cu exprimarea asta preţioasă[39] dintr-o dată? a întrebat Willis. „Să-l auzi"? Ce-nseamnă asta?

— Păi pronumele ăsta apare şi-n *Pălăria şi mănuşa dumneavoastră,* a spus Eileen, amintindu-şi o replică. Ce film bun a fost acela…

Asta se întâmpla la trei şi zece. Se întorsese la secţie pe la trei fără un sfert. Aşa cum bănuise, cutia de valori de la First Bank era goală. Acum se întreba dacă merita să mai trimită acolo brigada mobilă pentru a preleva amprente. Oare „Gloria Stanford" îşi pusese mănuşi înainte de a o deschide?

— *Persuasiune amicală*[40]*,* a spus Kling amintindu-şi. Îl văzuseră împreună la televizor,

Eileen stând în braţele lui pe canapeaua din apartamentul lui de lângă Calm Point's Bridge.

— Pe tine te iubesc, a mai zis Eileen, cu melancolie.

— Ne spune că are de gând să ne zgâlţâie, a zis Parker, îl *detesta* pe acest Surd nenorocit. Îl făcea să se simtă un nătărău. Ceea ce probabil că era. Dar nici măcar nu avea chef să ia în calcul o asemenea posibilitate.

— Să ne zgâlţâie? Cum? a întrebat Brown.

— Crezi c-o să ne spună dintr-o dată?

— A, nu e genul.

— Bucăţică cu bucăţică.

— Pic cu pic.

— Ascultaţi.

— Staţi pe-aproape.

— Ascultă la mine! a zis Willis.

De data asta, nimeni n-a mai avut nimic de zis.

*

Apelul telefonic de la Milano a venit la trei şi jumătate, adică nouă sau zece şi jumătate în Italia, a socotit Carella. Telefonul era de la Luigi Fontero, bărbatul care urma să se căsătorească cu mama lui Carella pe 12 iunie, pentru ca apoi, aproape imediat, să o ia în Italia. *Viaţa cu Luigi*[41], s-a gândit el.

— Hei, Luigi, a spus el, mimând o camaraderie jovială pe care nu o simţea defel. Ce surpriză! Ce mai faci?

— Bine, Steve, dar tu? a spus Fontero.

Un uşor accent italienesc. Într-un fel, îi cam zgâria urechea.

— Ocupat, ocupat, a spus Carella. Avem din nou necazuri cu un criminal căruia îi spunem Surdul. Asta ar fi *El Sordo* în limba ta.

— *Il Sordo,* l-a corectat Luigi.

— Ai dreptate.

Mulţumesc, a spus el în gând.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat el.

— Nu ştiu cum să încep.

Asta contramandează căsătoria, a gândit Carella imediat.

A aşteptat.

— În legătură cu căsătoria…

Fără să respire, a rămas în expectativă.

— Nu ştiu cum să spun asta.

Dar spune odată, a gândit Carella. Spune-mi că ai făcut o greşeală groaznică, că ai cunoscut o italiancă încântătoare care scotea apă dintr-o fântână în piaţa oraşului şi că ai vrea să contramandezi totul. Dar *spune-o tu,* Luigi!

— N-aş vrea să te superi.

Nu, nu, a fost cât pe ce să spună cu voce tare. *Nici o supărare, Luigi, absolut nici una. Te înţeleg. Toţi greşim.*

— Vreau să plătesc eu cheltuielile cu nunta, a reuşit să spună Luigi lucrurilor pe nume.

— Poftim? s-a mirat Carella.

— Ştiu că aşa se obişnuieşte…

— Ce anume?

— Ştiu că mirele nu trebuie să facă o asemenea ofertă. Dar Luiza e văduvă… mama ta e văduvă… şi noi nu mai suntem tineri, nu există un tată al miresei, ci doar un fiu iubitor şi devotat care şi-a luat asupra lui obligaţia…

A mai spus asta, a gândit Carella.

— … să suporte cheltuiala a două nunţi, a mamei şi a surorii lui. Şi, Steve, n-aş vrea să se întâmple aşa. Eşti funcţionar la stat…

Hai, termină, te rog, a gândit Carella.

— … şi nu pot permite ca tu să-ţi asumi cheltuielile pentru două nunţi. Dacă-mi dai voie…

— Nu, nu se poate, a spus Carella.

— Te-am jignit.

— Deloc. Dar nu e nici o problemă să plătesc pentru ambele nunţi. De fapt, a fost o plăcere să discut cu muzicanţii şi cu cei de la firmele de catering…

— Îmi dau seama din vocea ta.

— Nu, Luigi, serios. E foarte frumos din partea ta să faci o asemenea propunere, dar ai dreptate, nu e ceva ce trebuie să facă mirele, adică să-şi plătească nunta, Luigi. Nu. Sincer. Când ţi-ai planificat să ajungi aici?

— Eşti sigur de asta, Steve? Sunt gata să telegrafiez băncii mele de acolo…

— Nu, nu. Nici nu vreau să mai aud de asta. Cum e vremea la Milano?

— Plăcută. Dar abia aştept să ajung acolo. Mi-e dor de mama ta. A ezitat puţin. O iubesc foarte mult, a spus el.

— Sunt sigur că şi ea te iubeşte, a spus Carella. Aşa, când crezi că soseşti?

— Plec pe data de 8. Cu patru zile înainte de nuntă.

— Bine, e bine aşa, a spus Carella.

A urmat o tăcere lungă.

— Bine, mă-ntorc la treabă, a zis Carella.

— Sigur nu te-am supărat?…

— Absolut deloc. Ne vedem săptămâna viitoare. Zbor plăcut.

— Mulţumesc, Steve.

Carella a închis.

*

Apoi s-a întrebat dacă se simţise *cu adevărat* jignit.

Spre sfârşitul chinuit al zilei de muncă, în încăperea sumbră pe care o numise cămin de atâta vreme, s-a întrebat dacă propunerea bogatului producător de mobilier din Milano îl jignise.

Ca detectiv, Carella câştiga la acea dată 62 857 de dolari pe an. După ultimele lui calcule, cele două nunţi aveau să coste aproape jumătate din acea sumă. Fără îndoială că domnul Luigi Fontero îşi putea permite să plătească festivităţile mai uşor decât detectiv clasa a doua Stephen Louis Carella.

Dar era o chestiune de mândrie.

Când era în colegiu, unul dintre profesori – şi sincer nu-şi aducea aminte la ce obiect fusese – l-a chemat să discute despre lucrarea trimestrială şi despre cea de absolvire. Profesorul îi spusese că lucrarea era foarte bună şi îi dădea zece, apoi i-a zis că pe semestru îi va acorda nouă plus.

Probabil că remarcase expresia de pe faţa lui Carella.

— Ai cumva nevoie de un zece? îl întrebase profesorul.

Carella nu şi-a dat seama ce însemna asta. *Chiar* avea nevoie de nota maximă? *Oricine* are nevoie de aşa ceva, s-a gândit el.

Îl privise drept în ochi pe profesor.

— Nu, răspunsese. Nu am nevoie de zece. Nouă plus e bine.

Şi-şi luase lucrarea trimestrială, apoi ieşise.

O chestiune de mândrie.

Aşa că, ce dracu'? s-a gândit el acum.

Mama şi sora mea se mărită. Aşadar, mulţumesc, domnule Fontero, dar fără mulţumiri. Găsesc eu o modalitate să mă descurc. Chiar dacă o să ajung la azilul pentru săraci.

Asta se întâmpla chiar în momentele când ultimul bilet al zilei trimis de Surd a ajuns la secţie.

Voi descuia o carte tăinuită
Şi-am să-i arăt ceva mâniei tale
Care pricepe repede, ceva
Cumplit şi de primejdie ca mersul
Pe-o lance pusă punte pe vâltoarea
Unui puhoi de ape mugitor.[42]

— Acum ne lămurim, a spus Meyer.

— Cum ne *lămurim?* a vrut să ştie Parker. Iar ne-am pricopsit cu Shakespeare.

— Dar are să ne trimită o carte!

— Una *tăinuită*, l-a corectat Kling.

— Shakespeare ăsta n-a scris sonete? a întrebat Genero. Sper că e o carte cu sonetele lui. Mie-mi place poezia.

— Eu, unul, o găsesc căcăcioasă, a zis Parker.

— Trebuie să le punem laolaltă, a propus Carella. De bilete e vorba. Cele patru pe care le-am primit azi.

— De ce?

— Pentru că altfel nu se leagă. E la fel ca şi cu anagramele.

— Ai dreptate, a zis Willis. Trebuie să le vedem ca un întreg. Altfel, par nişte prostii.

— Dacă vreţi părerea mea, a spus Parker, tot prostii rămân, orice-ar fi. Adică, ce pălăria mea – scuză-mă, Eileen – înseamnă asta? „Pe-o lance pusă punte pe vâltoarea unui puhoi de ape mugitor.” Asta parcă nici nu-i în engleză!

— Să ne mai uităm la primele, a sugerat Carella şi a scos celelalte trei bilete din sertarul central al mesei lui de lucru.

În mai e vânt şi mugurii-i doboară
Şi timpul verii trece prea curând…

— Ne spune că are planuri pentru vară!
— Ori poate *prea curând.*
— Undeva mai aproape de luna mai…
— „Mugurii de mai”, a spus Eileen.
— Ne spune că se-ngroaşă gluma.
— Să vedem al doilea bilet.

Vă treziţi şi vă păziţi –
Sus, iute, sus!

— Avanpremieră a atracţiilor ce-or să urmeze, a spus Meyer. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Ne putem aştepta la o reclamă cât cuprinde pentru vreun magazin de mobilă, a spus Parker. *Detest* să merg la film în ultima vreme.

— Şi eu, l-a aprobat Eileen.

— Treziţi-vă, ne spune el. Alungaţi somnul.
— Să-l vedem şi pe-al treilea.

Stai pe-aproape, Adame, să-l auzi cum mă bruftuluieşte.

— De data asta foloseşte numele de Adam, a observat Willis.
— Ne atrage atenţia că e acelaşi Adam Fen care ne-a trimis anagramele.
— Acelaşi Surd care ne-a spus pe care a ucis duminica trecută.
— Pe cine, l-a corectat Genero.
— Tot un *ucigaş* împuţit rămâne, a zis înfierbântat Parker. Scuză-mă, Eileen.
— Are să ne zgâlţâie cu ce plănuieşte.
— Marele film al verii.
— Atracţii deosebite.
— N-aţi observat că vara şi în perioada Crăciunului se lansează cele mai proaste filme?
— Iar cuvântul ăsta.
— Ce cuvânt?
— Scutură. O să ne zguduie bine de tot. Asta ne spune.
— Ei, *rahat!* a spus Eileen. Scuză-mă, Andy.
— Poftim? a întrebat Carella imediat.
— Să verificăm din nou primele trei bilete. Care e cuvântul comun tuturor?
Au examinat din nou biletele:

În mai e vânt şi mugurii-i doboară…
Vă treziţi şi vă păziţi…
Stai pe-aproape, Adame, să-l auzi cum mă bruftuluieşte…

— Acum să aruncăm o privire şi la ultimul.

Şi-am să-i arăt ceva mâniei tale
Care pricepe repede, ceva,
Cumplit şi de primejdie ca mersul

Pe-o lance pusă punte pe vâltoarea
Unui puhoi de ape mugitor.

…Şi să luăm ultimele două versuri…

Pe-o lance pusă punte pe vâltoarea
Unui puhoi de ape mugitor.

— Apoi să sărim la ultimul cuvânt din ultimul vers… lance pusă punte.

— Le punem laolaltă…

— Şi iese MAMĂ, a spus Parker.

— Ba nu, a intervenit Eileen. Iese Shakespeare.

— Dar numele ăsta nu se termină în *e?* a întrebat Genero.

— Păi nu te prinzi? a zis ea. Ne spune că toate extrasele vor fi din Shakespeare.

— Eu m-am prins de asta încă de la început, a protestat Parker.

— Cum naiba se face că toată lumea se prinde chiar de la început? s-a mirat Willis.

— Ei, uite-aşa sunt eu, a insistat Parker. Imediat după ce am primit căcaturile alea cu anagrame. Ştiam că ăsta-i planul lui. Numai Shakespeare, tot timpul. Unde-i biletul acela? a întrebat el şi s-a apucat să caute prin mesajele aranjate pe biroul lui Carella. Uite, a zis el. Aici.

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate ori trăi, să joace-un rol nou şi major.

— Dacă nici ăsta nu-i de Shakespeare, a zis el, atunci de cine naiba mai e?

*

În seara aceea, când a ajuns acasă, Carella ducea o carte groasă pe care o împrumutase de la biblioteca aflată la trei străzi de apartamentul său.

April, fiica lui, ghemuită pe fotoliul de sub lampa imitaţie Tiffany, citea.

— Bună, tată, a spus ea, fără să ridice privirea. Ai prins ceva ticăloşi astăzi?

— Sute, i-a răspuns el.

— Bună treabă, şefu', a spus ea şi l-a salutat milităreşte.

El s-a apropiat şi a sărutat-o pe creştet.

— Ce citeşti? a întrebat-o.

— Matematică, i-a răspuns ea.

— Unde ţi-e fratele?

— Aici, a spus Mark şi a apărut cu paşi mari din camera lui. Gemenii ţineau la mama lor mai mult decât la Carella, bănuia el. Ori spera că aşa stăteau lucrurile. Mark l-a îmbrăţişat. Carella s-a dus la bucătărie. Teddy era la aragaz şi gătea. A întors faţa spre el ca s-o sărute. Părul negru-tăciune era strâns într-o coadă. Şorţul lung şi alb o făcea să semene cu un bucătar francez sau ceva de genul ăsta. Ea a ridicat un capac, a mestecat, a lăsat polonicul şi a observat cartea. Ea a ridicat mâinile în aer, făcând semne. El a citit pe degete, apoi a descifrat şi cuvintele pe care le forma.

— Shakespeare, i-a răspuns el. *Opere complete.*

Mark a apărut în uşa bucătăriei.

— De ce tocmai Shakespeare, tată?

— Un tip ne trimite citate din Shakespeare. Vreau să văd de unde le scoate.

— Ştiu o cale mai uşoară, i-a spus Mark.

*

Carella se gândea că în orice familie ar fi trebuit să existe un băiat de doisprezece ani, mergând pe treisprezece. Aşezat în faţa computerului din camera lui, Mark a intrat întâi pe GOOGLE, apoi a

scris cuvântul-cheie SHAKESPEARE şi, din aparent sutele de opţiuni, a intrat pe un site numit *RhymeZone Shakespeare Search.* În dreapta unei fotografii mici a lui Shakespeare erau cuvintele Browse: Comedii, tragedii, istorii, poezie, cuvinte inventate, *Versurile cele mai cunoscute,* Help.

Imediat dedesubt apărea indicaţia Găseşte cuvântul sau expresia, cu o casetă mică rectangulară în dreapta, apoi un cuvânt într-o altă casetă:

Search

— Nu trebuie decât să tastezi cuvântul sau fraza pe care o cauţi, i-a spus Mark. Dă-mi un exemplu.

Carella a scos teancul de bilete fotocopiate.

— Ce-ar fi să începem cu „În mai e vânt şi mugurii-i doboară?" a propus el.

Mark a tastat doar „mugurii-i doboară". Apoi a dat clic pe butonul search. Pe ecran, Carella a văzut:

Rezultatele căutării:

În mai e vânt şi mugurii-i doboară, Sonete: XVIII

1 rezultat găsit.

— Şi acum dăm clic pe *Sonete,* a zis Marc.

Pe ecran a apărut:

XVIII.
Să te asemăn cu o zi de vară?
Tu eşti mai dulce şi surâzi mai blând!
În mai e frig şi mugurii-i doboară
Şi timpul verii trece prea curând…

— Uimitor, a recunoscut Carella.

— Mai dă-mi unul, a zis Mark.

*

Carella şi-a amintit până la urmă numele cursului. Poezie romantică americană.

Iar lucrarea trimestrială fusese intitulată „*Corbul” şi filosofia compoziţiei la Edgar Alan Poe.*

Cel mai mult la acel poem îl fascinase recunoaşterea ulterioară a lui Poe că îl scrisese de la coadă la cap. Încă mai ţinea minte pasajele-cheie din explicaţia dată de autor:

> Aici, aşadar, se poate spune că poemul îşi avea începutul – la sfârşit, unde ar trebui să înceapă toate operele de artă – pentru că aici, în acest punct al consideraţiilor mele preliminare, am pus pe hârtie prima strofă:
>
> *Diavole, sau zburătoare!*
> *Dar proroc, pe cât se pare!*
>
> Am compus această strofă, în acest punct, întâi – stabilind care este punctul culminant…

Carella citise întregul poem cu voce tare în faţa clasei. Le dăduse gata pe toate fetele. Unde mai pui că a primit şi un zece pentru lucrare. Dar numai nouă plus ca notă finală. Încă îl râcâia pe suflet.

Într-un miez de noapte crâncen, pe când
– ostenit şi lânced –
Meditam peste vechi tomuri – o, uitat e tâlcul
lor![43].

Încă ştia tot poemul pe de rost. Îl putea recita fără greşeală. Acum, ostenit şi lânced după o zi de muncă la minele de sare, a citit pe computerul fiului său multe ciudate şi vechi tomuri de cunoştinţe uitate. Şi, pentru că fusese cândva un

elev silitor, iar acum era un bun poliţist, a compus o scurtă listă pe care să o ducă la slujbă a doua zi dimineaţă:

În mai e vânt şi mugurii-i doboară: Sonete XVIII

Vă treziţi *şi vă păziţi:* Furtuna: actul 2. Scena 1

Să-l auzi cum mă bruftuluieşte: Cum vă place, actul I. Scena 1

Pe-o lance pusă punte *pe vâltoarea:* Henric al IV-lea. Partea I. Actul 1. Scena 3

Cuvântul care se forma era Shakespeare.

Dar nu a găsit nici un răspuns la cuvintele şi frazele dintr-unul din primele bilete primite:

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate, ori trăi, să joace-un rol nou şi major.

Nimic.

Nada.

Zero.

Pauză.

*

În acea după-amiază, înainte de a părăsi Rankin Plaza, Sharyn a trecut pe la magazinul Lorelie Records de la parter şi a cumpărat ultimul CD al trupei Spit Shine. Intitulat după cântecul de succes *Mergi şi întreabă,* era ultimul lor album, după care avusese loc acel concert fatal de la Cow Pasture. Cântecul ce dădea titlul albumului era al şaptelea. Noaptea, în dormitorul ei, l-a pus pentru Kling. El a ascultat atent.

— Tu înţelegi versurile? a întrebat-o el.

— Sigur.

— Eu nu-s în stare, a recunoscut el.

— Cred că trebuie să fii negru ca să pricepi, scumpule.

— La muzica rap ar trebui să pună şi subtitluri, a spus el, clătinând din cap.

— Deja o fac la TV, a spus ea. Dar uite, ai aici pliantul. Trebuie să fie şi versurile pe el.

— Mai pune-l o dată, a spus el şi a scos pliantul din cutia CD-ului, apoi a căutat versurile de la *Mergi şi întreabă.*

Sharyn a pus din nou al şaptelea cântec.

„Îţi place vanilia?
Nu-i aşa că e grozavă?
Spui că deteşti ciocolata?
Înseamnă că n-ai minte.
Fiindcă ea are culoarea
Primilor copii ai Domnului.
De nu crezi, întreabă-i pe gropari,
Cei care găsesc oasele
Mergi şi-ntreabă-i de ciocolată
Întreabă-i pe negrotei.”

— Hopa, a făcut Kling.

„De ce negi totul de zor
Ce te-ar trimite-n zbor?
De ce totu-i plictis?
Ce te-ar trimite în vis?
Tu, femeie neagră, femeie,
Pe cine-ncerci să duci?
Tu, femeie neagră, femeie,
De ce încerci să seduci?
De nu crezi, întreabă-i pe gropari,
Cei care găsesc oasele
De ciocolată, întreabă-i pe ei,
Întreabă-i pe negrotei.”

Cântecul se terminase. Sharyn a închis aparatul.

— E destul de simpatic, a spus Kling. Cum de-ai dat de el?

— Un coleg mi-a sugerat să-l ascult. M-am gândit că ţi-ar plăcea.

— Ei, nu e tocmai Shakespeare, dar…

— Da, dar ce?

— Dar mi-a plăcut. Serios.

— Crezi că eu sunt femeia din cântec? l-a întrebat Sharyn, din senin.

Kling a clipit nedumerit.

— Crezi că-mi place vanilia?

— Păi, aşa sper, a spus Kling, iar ea a izbucnit în râs.

— Crezi c-am uitat că sunt de culoare?

— Sper că nu.

— Crezi că-ncerc să te seduc?

— Ia-ţi gândul. Cine ţi-a spus o asemenea chestie?

— Nimeni, a zis ea şi s-a dus lângă el pe canapea, ghemuindu-se în braţele lui.

El a întors pliantul pe dos şi s-a uitat la fotografia de pe spate.

— Crezi că vreunul dintre băieţii ăştia e atrăgător? a întrebat-o el.

Ea a şovăit.

Poate cu o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit, i s-a părut lui.

Apoi ea a răspuns:

— Nu.

I-a luat pliantul din mână şi a căutat până a găsit un alt cântec, ceva numit *Femeia neagră.*

— Îmi plac ultimele două cuplete, ţie nu? a întrebat ea.

— Cuplete, a spus el. Asta sună a Shakespeare pentru tine.

Ea a început să le citească cu voce tare:

„Undeva, la miez de noapte
Totu-i negru, totu-i alb.

Iubeşti negru, iubeşti alb!
Iubeşte-ţi femeia în noapte.”

Ea a ridicat privirea spre el.
A clipit din gene ca o ingenuă.
— Ei, ce zici de asta, băiete? a întrebat ea.

*

— Ştii câţi bani au fost în caseta de valori? a întrebat-o Surdul.

Melissa s-a gândit să mintă. Însă şi-a dat seama că ideea de a-l minţi pe acel bărbat nu era deloc fericită.

— Da, i-a răspuns ea.

El a părut surprins. Ea nu credea că el era tipul de om pe care-l putea surprinde cineva, însă de astă dată era sincer surprins.

— De unde ştii?

— I-am numărat.

— De ce?

S-a gândit din nou să mintă. *Nu,* şi-a zis ea în minte. Omului ăstuia spune-i întotdeauna adevărul. Altfel, te va ucide.

— I-am numărat ca să ştiu cât să-ţi cer. Pentru ce am făcut. Pentru că am ieşit cu banii din bancă.

— Am înţeles. Ai simţit că meriţi un soi de recompensă, corect?

— Păi… la un milion opt sute, a zis ea şi a ridicat din sprâncene. Nu crezi că merit şi eu un bacşiş?

Nu mai gândi ca o curvă, şi-a zis ea.

— Cât să fie bacşişul, după tine?

Era destul de versată ca să nu cadă într-o asemenea capcană.

— Las asta la aprecierea ta, a spus.

— O sută de mii ţi se pare suficient? a întrebat el şi a zâmbit.

Ea i-a întors zâmbetul.

— Cam puţin, a zis ea, dar ce să-i faci, tu eşti şeful.

*

Şi-a dat seama că el se socotea un fel de mentor al ei.

Ultima oară avusese parte de un mentor chiar aici, în oraşul ăsta meschin, imediat ce coborâse din autobuzul de Los Angeles. Atunci apăruse Ambrose Carter, cu ţoalele lui sclipitoare de peşte, care îi spusese: „Bună, fetiţo, bine-ai venit la noi. Ai unde să stai?" în aceeaşi noapte, i-a prezentat doisprezece dintre oamenii lui, merge mai ieftin la duzină, nu? Doisprezece, care au luat-o sub aripa lor protectoare, un soi de conglomerat peştesc, după care s-au apucat să o ardă zi şi noapte într-o cămăruţă prin apropiere de Stem, oriunde, în orice loc unde apărea şi ea, doisprezece, care intrau în camera ei unul după altul ca să o facă să priceapă că le aparţinea, zi şi noapte. O „întorseseră pe dos" cum se spunea între meseriaşe. O lămuriseră că nu era decât o târfă de două parale, cu toate că în Los Angeles luase şi câte-o sută doar pentru un „scurt".

Ehei, băieţi, ar trebui să mă vedeţi acum, a gândit ea.

Adam nu glumea când vorbea de o sută de miare.

Exact suma asta i-a dat-o, în numerar şi, în plus, o dusese la un magazin de blănuri de pe Hall Avenue, unde se desfăşura ceea ce se numea o promoţie pentru toamnă, când, de fapt, nici nu venise vara, iar el îi cumpărase o haină de samur ce îi ajungea până la călcâie şi o stolă de nutrie pe care o putea înfăşură în jurul corpului de trei ori.

De asemenea, el îi spusese că acum putea pleca în orice moment, dar că, dacă rămânea, ar putea învăţa câte ceva de la el.

Asta a făcut-o să creadă că el îşi dorea să-i fie mentor.

Nu i-a spus ce avea de gând, dar ea şi-a dat seama că era vorba de ceva măreţ. Când un om are deja un milion opt sute de mii în buzunar – mai puţin suta de mii pe care i-o dăduse ei, plus haina de samur şi de nutrie – era limpede că el nu va risca cu un plan de trei lei. Ştia că asta implica tragerea pe sfoară a poliţiei, deşi nu-i era limpede ce anume voia el să facă. Mai credea că îi va afla planul din timp, doar n-o ţinea pe lângă el doar pentru că era bună la pat, lucru ce, apropo, era adevărat, iar părerea asta fusese exprimată şi de alţii.

Era curioasă să vadă cum vor evolua lucrurile.

Pe de altă parte, se întreba dacă îi va da şi ei partea cuvenită ceva mai târziu.

De aceea, s-a gândit să rămână, la o adică, de ce nu, chiar dacă cele o sută de miare i-ar fi oferit cel puţin trei plimbări în jurul lumii, la fel ca stola de samur de pe umerii ei.

— Ştii povestea pe care obişnuia să o spună Frank Sinatra despre sine? Îţi place cum cântă?

— Nu ştiu prea bine ce a cântat Sinatra, a spus ea.

Adevărul. Cu el, întotdeauna adevărul.

— Pe vremea când cânta la Las Vegas, se îmbrăca în frac în fiecare seară şi stătea în faţa oglinzii ca să-şi lege papionul, îţi poţi închipui asta?

— Într-un fel, a zis ea. Îi venea greu să-l vadă pe Sinatra. În schimb, s-a concentrat asupra imaginii cuiva care încearcă să-şi lege papionul.

— Smucea de papion încoace şi încolo…

Ei i-a plăcut să-l audă folosind cuvinte precum „a smuci”, lucru pe care alţi indivizi nu-l făceau.

— … până când îi spunea imaginii din oglindă: „Pentru jazz ajunge.” înţelegi chestia asta?

— Nu, îmi pare rău, dar nu înţeleg.

Pe tipul ăsta să nu-l minţi niciodată şi-a zis ea.

— Ieşea pe scenă să cânte jazz. Nu era operă, ci doar jazz. Şi nu avea chef să se mai frământe din

cauza papionului, arăta suficient de bine pentru jazz. Lissie, să nu uiţi că, până şi în ultimii ani de viaţă, Sinatra putea bate orice cântăreţ, indiferent dacă era bărbat ori femeie. Indiferent. Şi ştia exact cât de bun era. Nu avea importanţă cine intra în topuri în săptămâna aceea. Ştia că nici unul nu se ridica la valoarea lui. De fapt, ştia cât de *slabi* erau mai toţi, chiar dacă vindeau un milion de discuri. De aceea ieşea să cânte splendid în baruri, în faţa unor oameni care îi ascultaseră deja toate cântecele. Papionul era suficient de bun pentru jazz, înţelegi?

— Mamă, a făcut ea.

— Ei bine, eu îmi pot lega cravata ca să fie suficient de bună pentru jazz, pot face tot ce-mi pun în cap fără toată fandoseala asta dinainte de spectacol…

Fandoseală. Acela era încă un cuvânt care-i plăcea ei.

— Pentru că atunci ce haz ar mai avea? a întrebat-o el şi a privit-o adânc în ochi. Ce haz ar mai avea, Lissie?

5

— Iar se leagă de suliţe, a spus Genero.

Primul bilet trimis de Surd în acea dimineaţă de joi, 4 iunie, suna:

Cum? Unde ţi-e suliţa? Te temi
De porci mistreţi şi umbli neînarmat?[44]

— Ori ne spune că e pisălog[45]? a întrebat Parker.

— Pe care, apropo, l-a scris greşit.

— Dacă vrei să ştii adevărul, eu cred că *a devenit* deja pisălog. Şi el şi Shakespeare ăsta al lui.

— Nu le dai nici o şansă criticilor, a zis Carella.

— În orice caz, nu ştim sigur dacă şi citatul ăsta e din Shakespeare, a spus Kling.

— Păi, ne-a *informat* că de acum înainte ne va bombarda cu Shakespeare, nu? a zis Eileen. Aşa ne-a spus ieri, corect? Da aceea au apărut suliţa şi toate scuturăturile ieri.

Eileen era nespus de mândră de deducţia pe care o făcuse cu o zi în urmă şi nu-i prea convenea să-l vadă pe Kling tăindu-i avântul. În sinea ei şi ea simţea că el n-ar fi vorbit aşa dacă n-ar fi avut cândva o relaţie. Era vorba de o chestie dintre un bărbat şi o femeie, socotea ea, care nu avea nici în clin, nici în mânecă cu munca de poliţie.

— Cine altul decât Shakespeare s-ar exprima aşa? a întrebat Carella.

— Corect, a recunoscut Genero. Doar Shakespeare vorbeşte aşa.

— Ei, dar şi Marlowe scria la fel, a intervenit Willis.

— A zis Marlowe „Unde ţi-e suliţa?”

— Nu ştiu dacă Marlowe a scris exact versul ăsta. Ziceam doar că Marlowe vorbea la fel ca Shakespeare.

— Dar Raymond Chandler ştia asta? a întrebat Kling.

— Ce să ştie? a întrebat Brown.

— Cine e şi Raymond Chandler ăsta? a întrebat Genero.

— Tipul care a scris cărţile, l-a lămurit Meyer.

— Ce cărţi?

— Seria de romane cu Phillip Marlowe.

— Dar *ştia* că suna la fel ca Shakespeare?

— Eu mă refeream la *Christopher* Marlowe, a zis Willis.

— Şi ce-i aia suliţă pentru mistreţi? a întrebat Willis.

— Pe vremea aia existau mistreţi sălbatici, a explicat Parker.

— Problema e, a spus Eileen, de ce revine la *suliţă?*

— Poate c-o să dea cu suliţa în careva, a sugerat Genero.

— Păi, în oraşul ăsta, a spus Parker, orice e posibil.

*

Când Hawes se pregătea să plece de la secţie pentru consultaţia programată la ora unsprezece, Genero s-a apropiat de el.

— Ştiu ce-nseamnă să fii împuşcat în picior, i-a spus el. Te înţeleg perfect, omule.

— Mulţumesc, a zis Hawes.

În realitate, Hawes nu apreciase comparaţia. Din câte ţinea el minte, Genero *se împuşcase singur* în picior. Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, într-o iarnă foarte geroasă, când Surdul îşi făcuse apariţia pentru a doua oară. Atunci ceruse 50 000 de dolari ca să nu-l împuşte pe adjunctul primarului, cerându-le poliţiştilor de la Secţia 87 să lase banii într-un sufertaş pe o bancă din Grover Park.

Dacă Hawes îşi amintea bine, din dispozitivul de filaj desfăşurat în acea zi în parc făcea parte şi un detectiv de la Secţia 88, care se dădea vânzător de covrigei săraţi la intrarea dinspre Clinton Street. Meyer şi Kling, deghizaţi ca măicuţe, stăteau pe o bancă numărându-şi mărgelele de pe rozarii şi rugându-se. Willis şi Eileen se prefăceau (ori nu) că sunt o pereche pătimaşă care se gugiuleau într-un sac de dormit, pe iarbă, în spatele altei bănci. Genero stătea pe o altă bancă, purtând ochelari negri şi dând firimituri de pâine porumbeilor şi mângâind pe cap un câine însoţitor pentru orbi.

Pe vremea aceea, Genero era simplu poliţist. Se văzuse silit să intre în brigada celor ce nu mai purtau uniformă doar pentru că în acea sâmbătă erau prea puţini detectivi. Neobişnuit cu arta supravegherii, a tresărit în clipa când a observat pe cineva luând sufertaşul şi-a smuls ochelarii de orb de la ochi şi-a desfăcut cel de-al treilea nasture al paltonului, aşa cum văzuse el că procedează detectivii în serialele TV, a dus mâna la pistol şi s-a împuşcat în picior.

Asta nu era acelaşi lucru cu a fi împuşcat de un lunetist aflat pe acoperişul unei clădiri de peste drum.

Ori poate era.

Mormăind în barbă, Hawes a deschis uşa secţiei, l-a salutat din cap pe poliţistul în uniformă care apăra cu bravură securitatea internă şi a pornit şontâc-şontâc pe trotuar, cu gând să cotească la dreapta şi să ajungă la metrou.

La curbă era parcată o limuzină foarte lungă şi neagră, al cărei motor mergea. Pe portiera din spate a automobilului se vedea emblema Channel Four – adică o sugestie de peisaj citadin cu zgârie-nori peste care era suprapusă o uriaşă cifră 4. Geamul fumuriu al portierei din spate a coborât fără zgomot, iar în deschizătură a apărut faţa zâmbitoare a lui Honey Blair.

— Nu vrei să faci o plimbare, frumosule? l-a întrebat ea.

Hawes s-a apropiat de maşină.

— Hei! a exclamat el. Ce cauţi aici?

— M-am gândit să-ţi fac o surpriză.

Hawes a urcat în maşină şi a închis portiera.

— Mişto maşinuţă, a constatat el.

— Unul dintre avantajele de a fi o *maaare* stea de televiziune, a zis ea, dându-şi ochii peste cap.

— 574 Jefferson, i-a spus Hawes către şoferului.

— Ştiu deja, domnule, i-a răspuns acesta.

Honey a apăsat un buton. Geamul fumuriu ce despărţea cabina şoferului de restul limuzinei s-a lăsat, izolându-i şi lăsându-i ca într-un cocon mişcător, dar mut.

— Ăsta-i un alt avantaj, a zis ea şi i-a desfăcut şliţul.

— Îhî, a zis Hawes.

— Ştii de ce a fost pus Clinton sub acuzare, nu? l-a întrebat ea.

— Cred că da.

— Deoarece conservatorii de dreapta nu ştiau ce înseamnă cuvântul „scurt”.

— Chiar aşa?

— Îhî. Şi-au închipuit că „scurt” era numele de cod pentru doi răufăcători ce dădeau târcoale Casei Albe.

— De unde ai mai scos-o şi pe *asta?*

— Din James Bond.

— Am înţeles. Doi răi din James Bond, nu?

— Mda.

— Care anume?

— Blofeld şi Oddjob, i-a răspuns ea.

După aceea n-a mai scos nici o vorbă.

Ori, dacă a scos, n-a auzit el.

*

Doctorul Stephen Hannigan era unul dintre ortopezii agreaţi de Departamentul de Poliţie

pentru tratarea personalului poliţienesc rănit în timpul serviciului. Asociaţia de Bunăvoinţă a Poliţiei decidea ulterior dacă rănirea prin împuşcare când plecai dimineaţa devreme de la domiciliul prietenei respecta principiul „vătămat în timpul serviciului”. Până una, alta, un funcţionar ce câştiga 62 587 dolari pe an în calitate de detectiv clasa a doua se afla în limuzina superlungă ce a oprit în faţa clădirii de pe 574 Jefferson Avenue, la colţul dintre Jefferson şi Meade. Hawes a sărutat-o pe Honey de rămas-bun şi tocmai cobora pe portiera dinspre trotuar, când…

S-a aruncat înăuntru, trântind-o pe Honey la podea în clipa în care a auzit prima împuşcătură. N-a stat să mai numere, dar în următoarele treizeci de secunde s-au tras suficiente gloanţe ca să facă fărâme câteva geamuri fumurii ale limuzinei, să ciuruiască emblema Channel Four de pe portiera din spate, să transforme în ţăndări paharele de whisky şi coniac de pe ambele portiere şi cât pe ce să-i ucidă pe Honey şi Hawes.

Culegându-se de pe podeaua maşinii, Hawes a urlat: „Până acum nu am fost mânios!” fără să-şi dea seama cât de aproape fusese să reproducă perfect shakespeariana exprimare din piesa *Henric al V-lea,* actul IV, scena 7:

Eu n-am fost de când mă aflu-n Franţa
Atât de mânios ca-n clipa asta.[46]

*

Pe al doilea bilet din acea zi scria:

Năpăstuit de-ocări şi de batjocuri,
Crunt săgetat de viespea defăimării…[47]

— Primul vers ne este dedicat, a spus Meyer. Ne spune că trebuie să ne simţim deja năpăstuiţi şi

ocărâţi…

— Pe care *iar* l-a ortografiat anapoda, a observat Genero.

— … batjocoriţi. Asta spune.

— Nu, nu cred că e vorba de vreun mesaj personal, a zis Eileen. Cred că ne atrage atenţia asupra unui anume cuvânt din cuplet. *Suliţă.* Iar apare *suliţă.*

— Te aprob întru totul, a spus Genero, părând să fi devenit şi el un mic Shakespeare. Dar ce e acela cuplet?

— Şi *de ce?* a întrebat Kling.

— De ce, *ce*? a făcut Parker.

— De ce ne dă iar cu săgeata, cu *suliţa* asta?

— Şi încă *otrăvită*[48].

— Unde spune asta?

— Viespea. Asta înseamnă otrăvită.

— Văd că Shakespeare renunţă mereu la e-uri, ai băgat de seamă?

— Şi ce-i defăimarea? a întrebat Genero.

— O minciună, i-a răspuns Carella.

*

— Deocamdată, avem fata moartă, a spus locotenentul Byrnes.

Îi chemase pe Willis şi Eileen în biroul lui, iar acum aceştia stăteau pe scaun în faţa lui şi ascultau cu atenţie. Eileen s-a gândit că Loot era suficient de matur ca să vorbească despre o femeie de peste treizeci de ani ca despre o fată şi să scape fără critici, aşa că l-a iertat.

— Să facem abstracţie de ce intenţionează ticălosul ăsta tare de auz, a continuat Byrnes şi să ne concentrăm în schimb asupra a ceea ce deja *a făcut.* A comis o crimă, asta-i limpede. Poate să citeze din Shakespeare până la Crăciun, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că *a ucis-o* pe fata aceea!

— Da, domnule, a zis Eileen.

Byrnes a fulgerat-o cu privirea.

— Pete, s-a corectat ea.

— Ce spune raportul FBI, Hal?

— Nimic, i-a răspuns Willis. Nu au identificat amprentele. Înseamnă că fata nu avea cazier, n-a făcut armata şi n-a lucrat pentru nici o instituţie guvernamentală.

— Ceea ce nu mă miră, a spus Byrnes. Câţi oameni cunoşti care să aibă amprentele în baza de date?

Willis s-a gândit bine. În afara sutelor de hoţi de diverse feluri peste care dădea în activitatea lui, nu-şi amintea ca altcineva să aibă amprentele în baza de date.

— Vreau să vă duceţi din nou la clădirea unde a locuit victima, le-a spus Byrnes. Cumva a intrat în apartamentul acela, nu? Cum a trecut de portar? l-a văzut cineva intrând ori ieşind? Doar nu-i invizibil, cum de-a reuşit? Vorbiţi cu toată lumea. Faceţi rost de o descriere, obţineţi *ceva.*

În timp ce se îndreptau spre uşă, Byrnes a adăugat:

— *Orice.*

*

Organizatorul de festivităţi era vioi ca un buchet de margarete proaspăt tăiate.

Îl chema Buddy Mears şi purta un costum brun-roşcat, cu o cămaşă de culoarea levănţicii descheiată la guler. Avea părul blond şi ochii albaştri. Un nas care l-ar fi făcut pe Cezar să moară de invidie. Pomeţi înalţi. Pielea netedă şi întinsă. Teddy Carella s-a întrebat dacă făcuse vreun lifting facial. Stăteau în biroul lui de pe Henley and Rhynes din Riverhead, nu departe de salonul unde aveau să se desfăşoare festivităţile pe 12 iunie. Carella se dusese cu maşina până acolo în timpul pauzei de masă. Teddy venise cu autobuzul. Pe biroul lui Buddy se lăfăiau mostre de meniuri. Pe pereţi atârnau câteva diplome primite pentru

reţete culinare. Ba chiar şi câteva plachete. Razele soarelui de iunie pătrundeau prin ferestre şi cădeau pe meniurile deschise.

— Ce număr de invitaţi aveţi în vedere? i-a întrebat el.

— Cam o sută, i-a răspuns Carella.

Teddy i-a făcut un semn.

Buddy s-a uitat nedumerit la modul politicos.

— O sută *doisprezece,* s-a corectat Carella.

Buddy ştia deja că Teddy Carella era surdo-mută, sau infirmă de auz şi vorbire, după cum se spunea mai elegant, însă era o femeie cu un păr negru ucigător şi cu ochi negri şi frumoşi, absolut răpitoare, chiar şi când îşi răsucea degetele în aer, aşa cum făcea acum.

Carella îi urmărea degetele.

— Numărul invitaţilor se schimbă de la o zi la alta, a tradus el semnele ei. Apoi a adăugat: Mama sau sora mea invită mereu pe câte cineva.

— E tare şic ceea ce fac, a spus Buddy. O căsătorie dublă. Adorabilă idee. Bun, să lăsăm la o sută zece persoane…

Citind pe buzele lui, Teddy a făcut din nou semn: *O sută doisprezece.*

— Da, dragă, ştiu, a spus Buddy, de parcă ar fi citit semnele. Făceam o aproximare. Dar să spunem o sută zece, o sută doisprezece. Dăm uscăţele înainte de masă?

— Poftim? a făcut Carella şi s-a uitat la Teddy.

Aperitive, i-a făcut ea semn.

— Curmale cu pateu de ficat, a spus Buddy, cu o mişcare din cap, somon prăjit pe bucăţele de pâine prăjită… ei, aici, a spus el şi a împins unul dintre meniuri către Carella şi Teddy, care stăteau în faţa lui. Clătite din cartofi cu avocado salsa… Somon şi feliuţe de castravete… tartine cu brânză de capră… şi aşa mai departe. Avem vreo cincizeci de feluri de aperitive pe care le putem oferi înainte de masă.

— Crezi că vrem chestii dintr-astea? a întrebat Carella.

Cred c-ar fi frumos, i-a spus Teddy prin semne. *Merg la băutură. Înainte.*

— Câte feluri de uscăţele sugerezi? l-a întrebat Carella pe Buddy.

— A, patru, cinci. Poate şase. Ar fi de ajuns. Nu vrem să fie prea complicat. Şi nu trebuie să ne stricăm pofta de mâncare, nu?

Citindu-i pe buze, Teddy a spus prin semne: *Poate c-ar fi mai bine să alegem întâi meniul principal.*

Carella a tradus.

Şi ne întoarcem după aceea la hors d'oeuvre.

Hors d'oeuvre era un cuvânt greu de transpus în semne.

Chiar şi de citit. Ea a observat expresia de nedumerire de pe faţa soţului său. S-a corectat imediat.

Uscăţele.

Carella i-a transmis lui Buddy ce spusese Teddy.

— Da, sigur, putem proceda şi de la *coadă la cap,* dacă preferaţi aşa, a spus el, părând uşor iritat.

Drept antreuri, a sugerat trei feluri din care oaspeţii puteau alege. Salată de homar cu dresing din trufe negre, ori ton tartar cu cremă de caviar şi somon afumat *ori* cocteil de crevete. La felul principal, din nou trei feluri la alegere. Branzino prăjit cu fructe de mare, ciuperci, anghinare prăjită şi chimen *ori* curry de pui cu ceapă, ardei roşii şi orez madras, *ori* iepure fiert înăbuşit în Riesling cu tăiţei, fasole şi ciuperci sălbatice.

— Toate servite cu salată din verdeţuri proaspete şi roşii cu lămâie, ulei de măsline extravirgin şi dresing de oţet balsamic, a spus el, surâzând încântat, aşteptând reacţia lui Carella.

Acesta s-a uitat la Teddy.

Ea i-a întors privirea.

— Ceva mai… *simplu* nu există? a întrebat Carella.

— Mai simplu? s-a mirat Buddy.

— Păi… e cam… nu cred că mulţi invitaţi vor aprecia un meniu atât de… de pretenţios.

— Acestea *sunt* câteva dintre *cele mai simple* meniuri, credeţi-mă, a spus Buddy. Practic, *de bază.*

— Atunci, a spus Carella şi, după ce a ridicat din umeri, s-a întors spre Teddy. Scumpo? a întrebat el.

Unii oaspeţi vor fi din Italia, a spus ea prin semne.

Carella a tradus.

— Şi ce aţi vrea să le oferiţi? a întrebat Buddy, oarecum tăios. Spaghetti şi chifteluţe?

— Nu, dar… a dat să răspundă Carella.

— Ori poate îi duceţi la McDonald's, l-a întrerupt Buddy.

— Poate asta, a spus Carella şi s-a ridicat brusc în picioare. Să mergem, dragă, i-a spus lui Teddy, care se ridicase aproape în acelaşi moment.

— Ştim să facem un risotto pe cinste, s-a oferit Buddy în timp ce ei se îndreptau spre uşă.

*

— Cine intră în clădire trebuie să vorbească întâi cu mine, le-a spus portarul. Trebuie să-mi spună ce treabă are, a adăugat el. Eu îi anunţ pe vizitatori. Aşa e regula aici. Fără excepţie.

— Deci, dacă cineva ar fi venit la doamna Stanford…

— Exact.

— De Ziua Memoriei…

— Corect.

— … ar fi trebuit să discute cu tine.

— Exact ce v-am spus, nu?

— Şi atunci, cum a pătruns în apartamentul ei? l-a întrebat Eileen.

— Habar n-am, a spus portarul.

— Există o intrare de serviciu?

— Da, există intrare de serviciu.

— Unde e?

— În spatele clădirii. La numărul 11. Dar cel ce face livrările trebuie să anunţe locatarul, ca şi mine. Asta, înainte ca cineva sau ceva să ajungă sus. Ca să nu mai baţi drumul până aici.

— Uşă la acoperiş există? l-a întrebat Willis.

— Sigur că există.

— Se ţine încuiată?

— Tot timpul.

— Te superi dacă aruncăm o privire şi acolo? Portarul i-a privit, apoi a dat din cap de parcă ar fi vrut să spună că nu avea nimic cu oamenii care voiau să-şi piardă vremea cu fleacuri.

— Să mergem la administrator, care vă va duce sus, a spus el şi a ridicat receptorul unui telefon de perete.

*

Administratorul clădirii a părut surprins.

— S-ar părea că cineva a stricat încuietoarea, a spus el, examinând uşa ce dădea pe acoperiş.

— Aşa se pare, nu? l-a imitat Willis.

— Sigur.

— Când ai urcat ultima oară aici?

— Nu mai ţin minte.

— Încearcă, l-a îndemnat Eileen.

— Cândva, săptămâna trecută. Se fisurase rezervorul de apă. A trebuit să aduc un instalator.

— Şi cam când s-a întâmplat asta?

— Vineri, cred. Mi-a fost greu să găsesc un om, pentru că venea weekendul. Ei, dar *întotdeauna* e greu să găseşti meseriaşi. Instalatorii sunt divele în întreţinerea clădirilor, înţelegeţi? Oameni care să repare toalete, vă imaginaţi? Adevărate dive!

Eileen îşi scosese deja calendarul din buzunar.

Deci asta s-a întâmplat vineri, 28 mai, corect?

— Dacă aşa scrie acolo… a zis el şi s-a aplecat să se uite pe calendarul din mâna ei.

— Şi încuietoarea era bună atunci? a întrebat Willis.

— A trebuit să folosesc o cheie ca să deschid, a spus administratorul.

— A mai urcat cineva de atunci?

— Din câte ştiu, nu.

— Să vedem ce găsim pe acoperiş, a propus Eileen.

Alături de uşă, pe pardoseală, se vedea clanţa. Administratorul a vârât o şurubelniţă prin gaura lăsată de absenţa clanţei, a împins în sus cu ea şi a folosit-o ca pârghie ca să deschidă. Au ieşit pe acoperiş.

Existau momente când peisajul oraşului te putea lăsa fără grai.

Ziua era însorită şi strălucitoare, cu crâmpeie de nori albi care se fugăreau pe cerul de un albastru-imaculat. La acea oră a zilei, soarele sclipea pe apele verzi-cenuşii ale River Hârb din apropiere, făcând ca suprafaţa să arunce reflexe argintii. Briza era suficient de puternică pentru a le da curaj marinarilor din oraş; cel puţin douăsprezece ambarcaţiuni alunecau pe fluviu cu pânzele deschise la culoare umflate de vânt. Peste fluviu, în statul învecinat, linia clădirilor, care nu se ridica la înălţime prea mare, părea apărată de propria-i frumuseţe simplă. Şi, spre dreapta, acoperişurile clădirilor din oraş se întindeau până spre River Dix.

— Şi clădirea alăturată are portar? l-a întrebat Eileen pe administrator.

— Nu cred, a răspuns el.

— Deci putea ajunge aici de pe cealaltă clădire, a zis Willis.

— Dacă vroia, da, a spus administratorul.

— Putea sări.

— Dacă era pus pe rele, da.

S-au întors spre uşă. Cineva avusese destul de furcă la clanţă ca să ajungă la încuietoare. Scosese clanţa şi atacase încuietoarea dinspre interior.

— Uşa asta nu avea alarmă? a întrebat Willis.

— Nu, i-a răspuns administratorul.

— Ar trebui rezolvată şi problema asta, a spus Willis. Administratorul se gândea la acelaşi lucru.

— Putem vedea din nou apartamentul? a întrebat Eileen.

*

De astă dată s-au concentrat asupra uşii şi încuietorii. Şi acum, pentru că le căutau, au găsit urmele discrete lăsate de un şperaclu de spărgător. Aşadar, aflaseră cum intrase criminalul. Sărise de pe acoperişul celeilalte clădiri, forţase încuietoarea de la uşa de acces, procedase la fel cu încuietoarea de la apartamentul Gloriei Stanford. O aşteptase înăuntru. Folosise amortizor la armă, lucru confirmat de cei de la Balistică. Aşadar, nimeni n-a auzit nici un zgomot, nimeni nu a alertat pe nimeni. Părăsise clădirea în acelaşi mod. Probabil. Cum veni aşa se duse.

I-au mulţumit administratorului pentru răbdare şi au plecat.

— Vrei să facem o verificare şi la clădirea alăturată? a întrebat-o Willis.

— Nu cred că l-a văzut cineva intrând ori ieşind, a spus ea. Dar dacă vrei să batem la uşi, n-am nimic împotrivă.

— Ca să respectăm procedura, a zis el.

— Detest cuvântul ăsta, a zis ea. Proceduri, puah.

— Şi eu.

— Asta-i un cuvânt avocăţesc.

— Şi eu urăsc avocaţii, a zis Willis.

Ajunseseră pe stradă. Se făcuse aproape trei şi jumătate. Curând ieşeau din tură.

— Şi, ce părere ai?

— Hai s-o facem, a propus ea. Să-l facem fericit pe Loot.

*

Cel de-al treilea şi ultimul bilet trimis de surd a alungat orice îndoieli ar mai fi avut poliţiştii că încerca să-i suliţeze cu suliţa, ca să spunem aşa:

Da şi să ne dăm cu spânz pe la nasuri ca să le facem
să sângereze, să ne mâzgălim straiele cu sânge şi să
jurăm că-i de la oamenii aceia.[49]

— Ce dracu' mai e şi spânzul ăsta? a întrebat Parker.

— Vreun fel de iarbă care creşte în Anglia, probabil, a sugerat Genero.

— De unde ştii?

— Aşa-mi spune bunul-simţ. Dacă e din Shakespeare, atunci trebuie să fie ceva din Anglia.

— Asta *nu pare* din Shakespeare, a spus Hawes.

— Adevărat. Nici măcar nu e-n versuri.

— Shakespeare a scris şi proză, a spus Carella.

— Iar de data asta, proză ori nu, *există* un mesaj, a spus Kling.

— Unde-i proza? a întrebat Genero.

— Da' unde-i mesajul? a întrebat Hawes.

— Că totul e fals. Ne pune pe o pistă greşită. E defăimare, suliţa înveninată. Altă minciună.

— Ca întotdeauna.

— Să ne dăm cu spânz pe la nasuri ca să le facem să sângereze…

— Tre' să fie vreo iarbă cu ghimpi, nu credeţi? Chestia aia.

— … să ne mâzgălim hainele cu…

— Îmi place cuvântul ăsta.

— Sună ca şi *să muştruluim,* a spus Brown. Să-l muştruluim pe prost…

— … să ne mâzgălim straiele…

— Adică hainele…

— … cu sângele din nas, să laşi impresia că rănile sunt căpătate în bătălie. Asta ne spune. *O prostie.* Ne duce la *suliţă*, dar el bate altundeva.

— Atunci de ce ne trimite la *suliţă?*

— Fiindcă-i un ticălos împuţit, a spus Carella.

*

Clădirea de lângă de 1113 Silvermine Oval avea şaptesprezece etaje, cu câte şase apartamente pe fiecare palier. Până la cinci şi jumătate în seara aceea, Willis şi Eileen bătuseră la uşile a o sută douăzeci şi două de apartamente şi vorbiseră cu optzeci şi nouă de locatari care erau acasă şi deschiseseră uşa. Prima dată când avuseseră de a face cu Surdul, obţinuseră o descriere a lui de la un portar pe nume Joey. Asta se întâmplase demult, după ce trăsese cu puşca în umărul lui Carella şi apoi îl lovise în cap de câteva ori cu patul ei. Se înţelegea de la sine de ce Carella considera orice confruntare cu Surdul drept o chestiune personală deosebit de importantă.

E înalt cam cât mine, îi spusese Joey locotenentului Byrnes. *Poate un metru optzeci şi doi, optzeci şi patru şi cântăreşte, cred eu, cam optzeci şi două ori optzeci şi şase de kilograme. Are părul blond şi ochi albaştri şi poartă o proteză auditivă în urechea dreaptă.*

Aceea era descrierea pe care le-au oferit-o locatarilor. Văzuse cineva un bărbat alb cu acele semnalmente, în sau în afara clădirii în Ziua Memoriei?

Nimeni nu văzuse pe cineva care să semene cu descrierea dată.

Nici în Ziua Memoriei şi nici în altă zi.

Ajunşi afară, Willis a zis:

— Vrei să mănânci ceva?

Eileen l-a privit.

— Poate vedem şi un film după aceea, ce zici? a zis el.

Ea a ezitat câteva clipe. Apoi a spus:
— Sigur. De ce nu?

*

În acea seară, la ştirile de ora şase, cei de la Channel Four au avut ce prezenta.

Cineva încercase să le ucidă reporterul de investigaţii, steaua lor, Honey Blair.

Avery Knowles, partenerul prezentatoarei, a anunţat ştirea la şase şi cinci, după reportajul privind un mare incendiu izbucnit în Calm's Point, unde doi copii lăsaţi nesupravegheaţi se jucaseră cu o lampă cu petrol lampant, în timp ce mama lor răzuia bilete de loterie la băcănia din colţ.

— Astăzi, a început Avery, un atacator înarmat a încercat să ucidă pe cineva cunoscut telespectatorilor noştri. Puteţi doar vedea ce s-a întâmplat, aici, pe Channel Four, în comentariul lui Honey Blair.

Doar câţiva privitori mai şcoliţi şi-au dat seama că dacă puteau *vedea* reportajul, doar pe Channel Four, atunci nu-l puteau *auzi.* Totuşi, formularea aceea nu-i aparţinea lui Avery Knowles, ci unui angajat al reţelei, care nu-şi dăduse seama că exprimarea corectă ar fi trebuit să fie: „Puteţi vedea reportajul acum, doar aici, pe Channel Four."

Stând în faţa camerei în poziţia devenită deja marcă înregistrată, cu picioarele uşor depărtate, purtând o fustă mini care era de asemenea aproape o marcă înregistrată, Honey a spus (nu cu propriile cuvinte, cu toate că ele ieşeau din propria gură):

— În această dimineaţă, în jurul orei unsprezece fără patru minute, în faţa unei clădiri de pe 574 Jefferson Avenue, un om înarmat a tras câteva zeci de focuri într-un vehicul aparţinând Channel Four care mă aducea la studio. Nu am idee de ce am devenit o ţintă, dar dacă vreunul dintre telespectatorii noştri deţine vreo informaţie privind

acest atac, îl rog să apeleze poliţia, la numărul afişat în partea de jos a ecranului, ori pe linia noastră permanentă. Până atunci însă, ascultă, domnule ţintaş! Nu ştiu ce te-a îndemnat să faci asta, dar eu voi continua să-mi fac meseria, fie ploaie, fie soare, gloanţe sau nu! Te rog să ţii minte asta, domnule!

Camera a revenit la ceilalţi prezentatori. Millie Anderson, femeia din echipa lor, a spus:

— Suntem alături de tine, Honey. Oameni buni, dacă aveţi *orice* informaţie, vă rugăm să sunaţi la una din liniile permanente.

A aruncat apoi o privire spre Avery şi a adăugat:

— Cumplit lucru, Ave.

Acesta a dat din cap cu un aer solemn. Millie a privit din nou către cameră.

— În această după-amiază, la Tribunalul Federal, a spus ea, două femei acuzate de…

Iritat, Cotton Hawes a închis televizorul.

S-a întrebat de ce Honey nu a spus că în maşină se afla şi el. Ori că cineva încercase să-l ucidă pe *el* când ieşea din blocul ei miercuri dimineaţă. El era doar un poliţist, dar i s-a părut că, după toate probabilităţile, el şi nu Honey Blair, fusese ţinta puşcaşului.

Însă a bănuit că acelea erau interesele mass-media.

*

Eileen nu a socotit necesar să-l întrebe ceva de Marilyn Hollis.

Willis nu a socotit necesar să o întrebe ceva de Bert Kling.

Aşa se face că la cină au discutat cu precădere despre caz. Cele *două* cazuri, de fapt. Unul din trecut, unul din viitor. Uciderea Gloriei Stanford şi ce altă măgărie punea la cale Surdul pentru zilele următoare. Lucrau împreună de multă vreme – tocmai de când Eileen fusese la Forţele Speciale –

dar mai ieşiseră în oraş doar o dată, când luaseră masa în patru, Willis cu Marilyn, iar Eileen cu Kling. De aceea, ca să treacă peste momentele de stângăcie şi jenă, au încercat să înţeleagă de ce Surdul recunoscuse uciderea Gloriei Stanford folosind anagrame şi de ce acum îi sâcâia cu citate din Shakespeare ce puteau să indice, sau nu, altă faptă pe care o plănuia.

— De ce ne bârâie pe noi? s-a întrebat Willis cu voce tare.

— Cred că e vorba de ceva personal, a spus Eileen. Are un dinte împotriva lui Steve.

— Sau poate câte unul împotriva fiecăruia dintre noi.

— Se poate. Dar de ce? Ce i-am făcut noi?

— E iritat pentru că-i stricăm ploile mereu.

— Ei bine, a zis Eileen, eu n-aş spune asta, Hal. Nu noi am fost aceia care i-au zădărnicit planurile.

— Zădărnicit, a repetat Willis. Îmi place cuvântul ăsta. Zădărnicit.

— Şi mie.

— Crezi că de data asta îi vom *zădărnici* planurile?

Zâmbind. Apăsând pe cuvânt. Avea un zâmbet frumos, a observat Eileen.

— Cum să i le zădărnicim dacă nici măcar nu avem idee care sunt ele?

— O, are să ne spună el, nu te teme.

— Aşa crezi?

— Serios.

— Visează, băiete, a spus Eileen.

*

În acea seară, când Melissa s-a întors în apartament, prima lui grijă a fost să-i ceară să probeze perucile.

Culoarea naturală a părului ei – ei, cât de naturală putea să o facă vopseaua Miss Clairol – se numea „Miere de primăvară”, un soi de nuanţă

blond-deschis care, socotea ea, se asorta cu ochii căprui-deschis. Pe Sakonsett Street – nume pe care ea l-a bănuit a fi moştenit de la indienii americani ce locuiseră cândva pe insulă – găsise un magazin de peruci numit Hair Today unde se făceau vânzări „de sfârşit de primăvară" cu preţ redus. Cumpărase două peruci – mda, domnule, ce preţuri! – una roşcată cu o formă ce semăna cu felul în care se pieptăna ea şi alta cu părul până pe umeri şi cu codiţe prinse deasupra frunţii. Arăta atât de firesc cu ochii ei căprui… Fiecare costase ceva mai puţin de o sută de dolari, inclusiv TVA.

— Drăguţ, a spus el. Nu mai semeni cu tine.

— Trebuie să iau asta drept un compliment? a întrebat ea.

Se mai culcase cu indivizi care îi ceruseră să poarte perucă, iar apoi se plânseseră că draperiile nu se asortau cu covorul, asta fiind o scuză ca să măture cu ea pe jos, aşa erau unii din perverşii ăia.

Spera să nu păţească ceva la fel şi în noaptea aceea.

Mai ales că erau două peruci.

*

— A, să-ţi spun ceva, a zis Willis, asta nu face decât să confirme teoria mea că nu trebuie să vezi un film la care scenaristul e *şi* regizor.

Tocmai ieşiseră din cinematograf şi mergeau pe strada pe care majoritatea magazinelor se închiseseră deja, iar seara era destul de plăcută.

— Mie mi-a plăcut oarecum, a spus Eileen.

— Ţi-a plăcut? Cu toate că a ascuns elemente pe care noi trebuia să le cunoaştem? Ca să rezolvăm *cazul?*

— Ei, tu eşti poliţist. Normal, tu aşa ceva ai căuta.

— Dar şi tu eşti poliţist. Nu crezi că s-ar fi cuvenit să ne dea nişte… nişte *indicii?*

— Pe mine m-a interesat mai mult naraţiunea personală. Cred că femeile aşa ceva caută.

— Ascunderea dovezilor nu te deranjează?

— Numai dacă ar fi vorba de Surd.

— Asta a fost mai grav decât ceea ce face Surdul. Măcar el joacă cinstit. Ne oferă tot ce trebuie să ştim…

— Aşa sperăm noi.

— … iar dacă noi suntem prea nătângi şi nu ne dăm seama, atunci ghinionul nostru.

— Vrei să mergem la o cafea sau altceva? l-a întrebat ea.

— Da, a spus Willis, dar el abia începuse să se ambaleze.

În timp ce se îndreptau către o cafenea de pe un colţ şi cât au dat comanda şi chiar după ce au fost serviţi, el a continuat să spună că o mulţime de filme pe care le vedea se voiau mistere într-un fel sau altul, dar că, fiind poliţist, unul a cărui profesiune era *investigarea* fărădelegilor, ar fi avut chef să-i *împuşte* pe regizorii *scenarişti* care realizau asemenea filme.

— Uu, a făcu Eileen. La ce fel de filme te referi?

— La oricare unde se spune *scenariul şi regia de.*

— Ţi s-a pus pata pe oamenii ăştia, aşa e?

— Nu, numai că… uite, ia gândeşte-te. Majoritatea scenariştilor nu se pricep la regie, am dreptate? Iar majoritatea regizorilor nu ştiu să facă scenarii. Deci, atunci când un film are ca scenarist şi regizor aceeaşi persoană, fereşte-te să intri în sală!

— Chiar crezi asta, nu?

— Sigur că da. Chiar dacă e bărbat sau femeie, dacă scenaristul şi regizorul sunt aceeaşi persoană, e totuna cu „constituirea de grup organizat pentru comiterea de” ori „favorizarea infractorului” ori cu „împiedicarea actului de justiţie”, iar toate sunt infracţiuni al naibii de grave.

— Mamă, ce patimă pui în treaba asta, a constatat Eileen.

— Păi, nu e *cinstit,* a spus el şi şi-a plecat capul brusc şi a zâmbit sfios, de parcă ar fi dezvăluit ceva despre sine, ceva ce ar fi preferat să rămână ascuns.

Ea a simţit din nou imboldul de a întinde mâna peste masă ca să i-o strângă pe a lui.

După ce au ieşit din cafenea, au luat-o fiecare pe drumul lui. La o adică, nu fusese o întâlnire pe bune. Doar doi poliţişti care luaseră împreună masa de seară, apoi văzuseră un film şi la o cafea îşi împărtăşiseră părerile critice despre filme.

Ea nu-l întrebase nimic de Marilyn Hollis.

Iar el n-o întrebase de Bert Kling.

Iar a doua zi era o nouă zi de muncă.

*

— Începând de mâine, tocmai spunea Surdul, vom trimite bilete Secţiei 87 în fiecare zi, mai puţin duminica.

— De ce nu şi duminica? a întrebat Melissa.

— Pentru că până şi Dumnezeu s-a odihnit duminica.

— A, am înţeles. Şi ce va scrie în biletele astea?

— Nu-i nevoie să ştii asta.

— Şi spui că începând de mâine?

— Da. Şi, în fiecare zi, până sâmbătă.

— Asta înseamnă… în cât suntem azi?

— 4, a zis el şi s-a uitat la ceas. A, e aproape miezul nopţii, deci 5.

— Asta înseamnă că ultimele bilete vor fi trimise pe 12 iunie.

— Da.

— Atunci ai de gând să faci treaba aceea, care-o fi ea? Pe 12 iunie?

— Da.

— Şi ce vrei să faci?

— Nu trebuie să ştii.

— Atunci de ce-mi spui toate astea?

— Pentru că *tu* o să trimiţi biletele.

— A, nu. *Eu,* să intru într-o secţie de poliţie? Nici moartă!

— Nu tu, i-a explicat el cu răbdare. Trebuie *să găseşti* oameni care să ducă biletele.

— *Tot la mine* se întoarce treaba. Imposibil să fac aşa ceva. De ce aş fi dispusă să fac asta?

— Pentru c-o să-ţi dau treizeci şi cinci de mii de dolari ca să o faci.

— Serios?

— Serios. Cinci mii pe zi pentru mâine şi pentru cele şase zile care urmează.

— Mamă, a exclamat ea.

— Banii îţi ajung să-i plăteşti pe oamenii de care ai nevoie, nu crezi?

— Mda, cred că da.

— Şi-ţi vor rămâne destui şi pentru osteneală, aşa consider.

— Aşa cred şi eu.

— Ţi-ai putea cumpăra nişte lenjerie ca lumea.

— Bineînţeles.

— Sau cine ştie ce.

— Sau cine ştie ce, sigur.

— Şi-o să mai vină, Lissie. Vorbim de un câştig ce se ridică la şapte cifre.

Ea şi-a amintit că scosese un milion opt sute de mii din acea casetă de valori. Oare vorbea de o sumă din şapte cifre *în plus* faţă de aceea? Să-l întrebe? De ce nu?

— *În plus* faţă de banii ceilalţi, adică? a zis ea. Banii de la bancă?

— În plus, sigur.

— Şapte cifre înseamnă cel puţin un milion, corect?

— Pe puţin, a spus el.

— Şi care-i partea mea? a întrebat Lissie.

— Fetiţo, nu te lăcomi, a prevenit-o el.

De ce nu? şi-a zis ea. *Şi nu mă mai lua cu „fetiţo”.* Însă n-a spus-o cu voce tare.

— Ce-ai zice de o vacanţă în Tortola? a întrebat-o el. După ce terminăm treaba?

— O vacanţă în Tortola ar fi foarte bine, a spus ea, dar…

— Am făcut deja rezervările, a spus el. Plecăm duminică la nouă şi jumătate, pe 13 iunie. Nu sună bine?

— Nu la fel de bine ca suma aia.

El a chicotit. Chiar aşa. Încă râzând, a spus:

— Asta e, nimeni nu poate fi suficient de bogat sau îndeajuns de zvelt.

— Asta aşa e.

— Ştii cine a spus asta, Lissie?

— Nu, cine?

— Ducesa de Windsor.

— Asta cine mai e?

— O femeie pentru care un rege a renunţat la tron.

— Cred că era foarte frumoasă.

— Nici măcar pe jumătate cât tine.

Melissa s-a întrebat dacă nu cumva el îi spunea că va renunţa la un imperiu pentru ea. Poate o băga şi pe ea în cărţi la suma aia de şapte cifre. Nu l-a mai întrebat şi asta. *Joacă mâna ce ţi-a picat* şi-a spus ea. Până în acel moment era mai bogată cu o sută de miare decât înainte de a-l fi agăţat în barul acela. Ori fusese agăţată. Fără a mai vorbi de haina din samur şi stola din nurcă.

— Crezi că eşti în stare să trimiţi biletele acelea cum trebuie?

— Cred că da, da, a spus ea. Dar… hm… ce fac cu oamenii pe care îi plătesc să le ducă?

— Adică?

— Doar o să mă descrie, nu? O să spună poliţiei exact cum arăt.

— Tocmai de aceea ai nevoie de peruci, a spus el.

6

Melissa şi-a dat seama că asta făcuse mereu până atunci, numai că pe dos. Se tocmise la preţ, adică. De obicei, se întâmpla ca doritorul să spună cam aşa: „Două sute pe noapte”, iar ea zicea: „Cinci.” El zicea: „Trei”, iar ea nu se lăsa mai prejos: „Patru.” Până la urmă, cădeau la pace pentru trei şi jumătate şi toată lumea era fericită – mai ales ea, când el adormea după primul număr.

Era sâmbătă dimineaţă, 5 iunie. Foarte *devreme.*

Înainte de a pleca din apartament, Adam îi dăduse cinci miare în bancnote de o sută. Cinci mii! Ceea ce nu părea foarte mult când numărai doar cincizeci de bancnote de o sută, dar, de!

— Asta-i suma maximă pe zi, îi spusese el. Găseşti oameni să ducă biletele la mai puţin de atât şi cu ce-ţi rămâne îţi poţi cumpăra lenjeria intimă despre care am vorbit.

Ea ştia mai bine ce şi-ar fi putut cumpăra cu restul de bani, dar întâi trebuia să cumpere ce trebuia pentru ca treaba să meargă.

S-a gândit, corect, după cum avea să se convingă în curând, că nu se vor găsi mulţi amatori să ducă scrisori la o secţie de poliţie. Mai ales după treaba cu antraxul, care încă îi speria pe mulţi. Treburile ar fi stat altfel dacă vreuna din minţile luminate de la Washington – iar unii dintre ei s-ar fi cuvenit să-l cunoască pe Adam Fen, dacă voiau oameni inteligenţi – ştia ce să facă, în afară de a se scărpina în fund. Aşa cum stăteau lucrurile, primii trei bărbaţi pe care i-a abordat au dezumflat-o: „Ce, ai înnebunit?” Asta după ce le oferise câte două sute de dolari ca să ducă o nenorocită de scrisoare într-o secţie de poliţie şi să o dea sergentului de serviciu!

A abordat următoarea persoană într-o cafenea de pe Jefferson. La ora şase dimineaţa, femeia care stătea acolo să-şi bea cafeaua era o fată muncitoare

ca şi ea, pentru că Melissa le putea mirosi pe acestea de la o sută de kilometri. O negresă cu părul strălucitor, cu oja de unghii de o nuanţă ce-i amintea de chelneriţa din Oklahoma[50]. Şi ea avusese parte de o noapte grea, judecând după aspectul mototolit. Melissa a pornit de la o sumă mică, fiindcă nu avea rost să o răsfeţe, la naiba cu sentimentul frăţesc! A descoperit că fata încerca să scape de o mahmureală cumplită şi-a închipuit că Melissa căuta o parteneră pentru o mică partidă de sex între fete la orele dimineţii şi i-a spus că orice i-ar cere o va costa două sutare.

Melissa i-a explicat că nu voia decât să trimită o scrisoare la secţia de poliţie. I-a şi arătat-o. Era adresată detectivului Stephen Louis Carella. Melissa i-a spus fetei că era prietenul ei. Apoi i-a povestit că se certaseră cu o seară în urmă. A asigurat-o că vroia cu disperare să se împace cu el. Fata i-a zis:

— Scumpo, eşti curvă ca şi mine. Dacă amicul tău e poliţist, io sunt regina Angliei.

Melissa s-a simţit insultată pentru că fusese dată de gol ca prostituată din prima.

După alte trei încercări şi tot atâtea refuzuri şi-a amintit nişte vorbe de-ale mamei ei: Oamenii disperaţi sunt în stare de lucruri disperate. Aşadar, avea nevoie de nişte disperaţi ca să-i ducă scrisorile. Cum şi ea începea să fie cuprinsă de disperare, vreme de câteva clipe – se făcuse deja şapte – s-a gândit să o ducă chiar ea. Să le spună poliţiştilor că un tip purtând o proteză auditivă îi dăduse nouă sute de verzişori ca să o ducă, să le arate banii, să le mai spună că era o fată fără noroc care lucra la Burger King şi îl cunoscuse pe tip la tejghea, iar el o rugase să ducă scrisoarea. Nu ştia cine era omul sau ce conţinea scrisoarea. Aşa că lăsaţi-mă să plec, domnilor, fiindcă mama se va întreba de ce n-am ajuns acasă la ora asta, că schimbul meu s-a terminat la opt.

Dar a renunţat repede la o asemenea idee.

Dacă fata din cafenea îşi dăduse seama imediat că era o târfă, poliţiştilor nu le va trebui prea mult ca să ajungă la aceeaşi concluzie.

Era chiar atât de uşor de descoperit cu ce se ocupa?

Poate că trebuia să-şi cumpere o rochie din banii ce-i vor rămâne azi.

La ora şapte şi un sfert, a ajuns cu taxiul într-o zonă amărâtă, cu case prăpădite, adăposturi pentru cei fără acoperiş deasupra capului, baruri şi transformatoare electrice. Dintr-un foc, a găsit un beţivan care stătea în uşa unei case, care a spus că va duce scrisoarea pentru cincizeci de dolari. A mers din nou cu taxiul spre centru, avându-l pe amărât alături pe bancheta din spate, puţind a urină şi râgâind când şi când, răspândind un miros de vin stătut. La opt şi cinci, l-a lăsat la trei străzi de secţie, cu scrisoarea într-unul din buzunarele jachetei jerpelite şi i-a arătat în ce direcţie să o ia. I-a spus că va sta cu ochii pe el, aşa că să facă bine să respecte cele promise. Tipul s-a jurat pe sfânta lui mamă.

Melissa şi-a închipuit că omul va fi oprit în clipa în care va pune piciorul pe treptele secţiei şi nu s-a înşelat defel.

Păi tocmai de aceea cumpărase perucile acelea, nu?

*

Focoasa curtezană a lui Marte
S-a-ntors, iar fiul ei, cătrănit foarte,
Şi-a rupt săgeţile, jurând să-ntarte
Doar vrăbii, ca băieţii.[51]

Aşa suna primul bilet.

— Asta-i engleză corectă? s-a mirat Genero. „Să-ntarte?”

N-a primit răspuns.

— N-o să mai tragă, a spus Meyer. Ne spune că nu va mai împuşca pe nimeni. Gloria Stanford a fost ultima.

— Asta, dacă nu trece la *săgeţi,* a spus Willis.

— Ori la suliţe, a sugerat Kling.

— Nu, a terminat-o cu suliţele, a spus Carella. Acum a început cu săgeţile.

— Jură că nu va mai trage.

— O să se joace cu păsările.

— Poate cu păsărici, a spus Parker pe un ton acru.

— Aţi văzut filmul acela pe un scenariu de Hitchcock? I-a întrebat Genero.

— Nu Hitchcock l-a scris, a spus Kling.

— Da' cine?

— Daphne[52], nu ştiu cum.

— *De două ori!* a exclamat Willis.

— Cum adică, a scris de două ori scenariul la *Păsările?* a întrebat Genero, deja descumpănit.

— Nu, de săgeţi vorbeam. De data asta a folosit două săgeţi.

Carella s-a aşezat din nou în faţă computerului, intrând din nou pe site-ul de versuri shakespeariene. Parker s-a uitat la biletul trimis de Surd.

— Nu văd săgeţi decât o dată, a spus el.

— A doua e înglobată în alt cuvânt.

— Şi ce înţeles are asta? a întrebat Parker, părând furios.

— *Furtuna,* a anunţat Carella. Actul 4, scena 1.

*

Căpitanul John Marshall Frick ar fi trebuit să se pensioneze cu zece ani în urmă, însă îi plăcea să-şi spună că Secţia 87 nu s-ar descurca fără el. Byrnes îl socotea un pârţăgos bătrân. Existau oameni de vârsta lui Frick – de şaizeci, şaizeci şi cinci de ani, undeva pe acolo – care gândeau încă tinereşte, se purtau ca nişte tineri, de fapt, arătau mult mai

tineri decât erau. John Marshall Frick nu se încadra în acea categorie.

Frick făcea parte din categoria bătrânilor care se considerau „cetăţeni cu experienţă”, care nu aveau altceva de făcut decât să-şi trimită în fiecare zi bancuri băşinoase prin e-mail. Oameni care se retrăseseră din viaţă şi trăiseră prea de timpuriu – cu toate că Frick era bătrân când împlinise cincizeci de ani şi ar fi trebuit să se pensioneze atunci.

— Cum te cheamă, i-a spus el beţivanului.

— Freddie.

— Freddie *şi mai cum,* Freddie?

— Freddie Apostolo. Asta înseamnă Freddie Apostolul.

— Ai băut azi, Freddie?

— Puţin. Beau câte puţin în fiecare zi.

— Tu ai scris biletul ăsta, Freddie?

— Nu.

Byrnes s-a uitat la şeful lui. Căpitanul chiar îşi închipuia că bătrânul alcoolic scosese citatul din Shakespeare de pe Internet şi îl adusese personal la secţie? Chiar credea că golanul acela zdrenţăros, puţind a transpiraţie şi vin prost era faimosul Surd care o ucisese pe Gloria Stanford şi care trimisese biletele acelea captivante, menite să îi scoată pe toţi din papuci şi… în fine… să-i intoxice? Nici măcar nu purta aparat auditiv!

— Atunci cine a scris asta, Freddie?

— Habar n-am.

— De unde-l ai?

— Mi l-a dat o fată.

— Ce fată?

— Una drăguţă, cu păr negru şi codiţe.

Byrne a fost cât pe ce să-l întrebe dacă a tras-o de ele.

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu.

— Doar ţi-a dat biletul ăsta; şi…

— Nu.

— … gata? Doar ţi l-a dat?

— Nu.

— Atunci?

— Mi-a dat cincizeci de verzişori ca să-l aduc. A zis că trebuie să-l dau sergentului de serviciu, atâta tot. Ceea ce am încercat să fac, dar voi m-aţi oprit de cum am intrat. Să ştiţi că eu am cântat la pian.

— Chiar aşa?

— Aşa am început să beau. Întotdeauna e un pahar cu băutură pe pian, n-aţi observat asta în baruri? Un pahar şi o ţigară. Am fost norocos că n-am făcut cancer la gât. Cânţi la pian, bei şi fumezi, asta e. Cred c-am sărit calul cu băutura, nu?

— Se poate. Unde ai făcut târgul cu misterioasa doamnă cu păr negru?

— Dar n-a fost deloc misterioasă. Eram la adăpostul din Temple Street. A venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau să câştig cincizeci de verzi. Şi i-am spus că da.

— Cine n-ar spune la fel? a zis Frick.

— Bineînţeles. Şi-atunci, ce rău am făcut, mă lămuriţi şi pe mine?

— A spus cum o cheamă?

— Nu. Da’ ce, eu i-am spus?

— Şi cum ai ajuns până aici tocmai din Temple Street?

— Cu taxiul. Ea m-a lăsat la Fourth Street şi a spus că o să mă urmărească. Am crezut-o.

— Cum aşa?

— Din privirea ei am înţeles că era mai bine să fac ce mi-a spus.

— Cum vine asta?

— Ochii ei. Avea o privire, aşa…

— Ce culoare? l-a întrebat Frisk. Ochii.

— Căprui, a răspuns Freddie.

— Cât de înaltă era?

— Vreun metru şaptezeci.

— Albă?

— Sigur. Freddie a rămas o clipă pe gânduri. Ochii ei mi-au spus că m-ar ucide dacă ar fi nevoie.

Byrnes s-a uitat din nou la căpitan.

— Bine, du-te acasă, i-a spus Frick lui Freddie.

— Acasă?

*

Melissa urmărise totul din parcul aflat pe cealaltă parte a străzii şi văzuse cum poliţistul în uniformă de la intrarea în secţie întâi l-a somat, apoi l-a reţinut pe beţivul angajat de ea. Însă asta era bine, pentru că şi-a dat seama că acum scrisoarea avea să fie sigur predată, iar ea nu s-a sinchisit dacă după aceea vagabondul va fi închis, ori spânzurat de degetele mari de o lampă stradală.

A mai înţeles de asemenea că orice persoană pe care ar recruta-o pentru transmiterea scrisorilor rămase va fi oprită, însă nici asta n-a deranjat-o. Scrisorile vor ajunge la secţie, vor fi citite, mesagerii vor protesta: „Hei, eu nu-s decât curier!” şi acolo se va termina totul. În acel oraş sigur existau două milioane de fete cu părul negru şi lung până la umeri, cu codiţe. Ori cu părul roşcat tăiat scurt, la o adică. Ei, poate doar un milion de roşcate.

Problema era să mai găsească doi indivizi în acea zi, plus alţii de care va avea nevoie săptămâna următoare, de luni până sâmbătă, 12 iunie, data pe care Adam o anunţase drept decisivă, deşi ea nu ştia ce se va întâmpla atunci. O festă? O incursiune? Vreo şotie, vreo glumă proastă, în fine, ceva ce va aduce o sumă de şapte cifre la puşculiţă. Uneori îşi dorea să fi fost mai deşteaptă.

Însă era destul de inteligentă să-şi dea seama că nu putea continua să facă naveta până la periferie ca să găsească alţi şi alţi curieri. Asta ar fi fost epuizant şi i-ar fi luat prea mult timp. De aceea, chiar dacă nu avea chef să mai dea din partea ei de

treizeci şi cinci de miare alocate de Adam pentru proiect, a înţeles că trebuia să găsească un mijlocitor. Iar singurul calificat pentru o asemenea treabă era primul peşte pe care îl avusese, ori primul peşte care o luase atunci când sosise în acel oraş decăzut în urmă cu cinci ani.

*

Ambrose Carter era un negru care conducea o herghelie de iepe, adică târfe, dintre care patru albe, de aceea s-a bucurat tare mult când a văzut-o pe Mela Sammarone, fiindcă şi-a închipuit că voia să lucreze din nou pentru el. Însă aşa cum stăteau lucrurile, acum *ea* voia să-l pună p*e el* la muncă.

— Stai să înţeleg şi eu clar, a spus el, arborând o expresie de nedumerire tipică unui negru.

În realitate, nimic nu-l nedumerea. Era al naibii de deştept ca să se lase descumpănit.

Stăteau într-un bar în zona Overlook[53] din Diamondback, al cărui nume era foarte potrivit, de altfel, deoarece poliţia trecea cu vederea traficul cu droguri şi prostituţia ce înfloreau acolo. Ambrose avea în faţă un whisky Jack Daniels şi o coca-cola. Melissa bea un Coke, fără alcool. Cele două peruci pe care le cumpărase se aflau în poşetă. Stând acolo, mai mult sau mai puţin *au naturelle,* arăta la fel de blondă şi vioaie şi drăguţă ca Meg Ryan în tinereţe. Ambrose regreta cu adevărat că nu o mai reprezenta pe Melissa. El nu se considera peşte, ci reprezentant.

El încă socotea că Melissa îi scăpase. În parte pentru că nu reuşise să o convertească la consumul de droguri, făcând-o dependentă, fiindcă ea se dovedise mai şmecheră, dar în primul rând pentru că ea dosise bani, picătură cu picătură, până ajunsese să strângă cincizeci şi cinci de mii în cinci ani, pe care i-i oferise în schimbul libertăţii. Păi, ia gândeşte-te, dom'le. Nu-i luase paşaportul sau alte rahaturi din astea, iar cincizeci şi cinci de

miare dintr-un foc meritau înhăţate imediat, pentru că nu ştii cât de repede îmbătrânesc fetele astea şi devin neproductive. De aceea spusese: „Adio, dragă” şi renunţase la ea. Dar uite că se întorsese. Şi-i propunea s-o reprezinte din nou, dar în alt fel.

— Deci vrei să găsesc oamenii de care ai nevoie în următoarele zile…

— Corect.

— … să-i verific în numele tău ca să fii sigură că acceptă să intre într-o secţie de poliţie…

— Da, Ame.

— … şi să-i trimit acolo unde-i aştepţi tu, ca să le dai sutaru’ pentru transmiterea unui plic, plicuri *separate,* de fapt…

— Da, separate.

— … la secţia de poliţie, oricare ar fi ea.

— Corect.

— Şi mie ce-mi iese din treaba asta, dacă nu sunt prea îndrăzneţ? Cu ce mă aleg dacă-ţi găsesc oamenii potriviţi?

— O mie azi şi încă câte o mie pe zi, începând de luni.

— Până când?

— Ultima o să fie sâmbăta viitoare.

— Asta înseamnă şapte miare.

— Şapte, corect.

Carter a reflectat.

— Şi cum mă asigur că treaba n-o să ajungă înapoi la mine? a întrebat el. Mel, oamenii ăştia care intră în secţie sigur or să fie opriţi.

— Ştiu asta. Or să le zică poliţailor că au primit banii de la mine. Tu n-o să fii amestecat deloc. Eu îi plătesc, pe mine o să mă descrie.

— Nu te temi c-o să te dea în gât?

— Nicidecum.

Carter s-a mai gândit puţin.

— Pune şi tu măcar zece, a propus el.

— Aşa să fie, a zis ea. Azi am nevoie de doi oameni, îţi zic eu unde mă pot găsi.

— Bărbaţi ori femei? Sau n-are importanţă?

— Ce găseşti şi tu, a spus Melissa. Cu toate astea, eu n-aş trimite vreuna dintre fetele tale…

— Chiar atât de tâmpit mă crezi, Mel? a făcut el.

— Ame, nimeni n-ar putea spune aşa ceva despre tine, a zis ea şi i-a surâs.

— Şi cum mă plăteşti?

— Trei, acum. Două miare luni dimineaţă şi câte unul în fiecare dimineaţă după aceea, exact până pe 12.

— Ai încredere în mine până atunci?

— N-am motive să mă îndoiesc, Ame.

— Asta până se termină? a întrebat-o el. Pe 12? Şi ce-o să fie atunci?

— Ame, am *eu* mutră de proastă? l-a întrebat ea.

*

Al doilea bilet din acea sâmbătă era adresat domnişoarei Honey Blair de la Channel Four News. Suna astfel:

DRAGĂ HONEY:
TE ROG SĂ MĂ IERŢI DEOARECE NU AM
ŞTIUT CĂ TE AFLAI ÎN ACEL AUTOMOBIL.

Nesemnat.

Al doilea bilet al Surdului a fost predat Secţiei 87 la câteva minute după prânz, de către un bărbat care, după un interogatoriu serios, a recunoscut că o roşcată drăguţă îi dăduse o sută de dolari ca să îl aducă. Înainte să o întâlnească într-un bar pe nume Lucky Diamond de la intersecţia Lewis cu Ninth, nu o mai văzuse în viaţa lui. Însemna că poliţiştii o să-i ia banii?

— Asta e din *Macbeth,* a zis Genero.

Fiinţă – nefiinţă; ce s-alegi?
Mai vrednic oare e să rabzi în cuget
Ale vitregiei praştii şi săgeţi

Sau fierul să-l ridici asupra mării
De griji – şi să le curmi?[54]

Până şi Parker şi-a dat seama că pasajul sigur nu era din *Macbeth.*

— E din *Romeo şi Julieta,* a zis el.

Eileen nu credea că acel citat de pe masa locotenentului era din *Romeo şi Julieta.* Cunoştea piesa aceea aproape pe de rost, adică Ştia versiunea regizată de Baz Luhrmann, pe film pe care îl văzuse de şapte ori, imediat după lansare, îndrăgostindu-se de Leonardo di Caprio, care acum i se părea cam plinuţ şi bătrân pentru ea. Dar versurile sigur nu erau din *Romeo şi Julieta.*

Carella ştia că citatul fusese extras din *Hamlet,* pentru că pe vremea când ţinuse o cură de slăbire doar cu salate şi verzituri, jucase rolul lui Claudius la un club de teatru, având ca regină Gertrude o tipă ţeapănă, pe nume Sarah Gelb. Sarah luase cam în serios teoria oedipiană privind relaţia lui Hamlet cu mama sa, sărutându-l sănătos pe tânărul de douăzeci de ani, Aaron Epstein, în timpul faimoasei scene: „Mamă, cum te simţi?" care se petrece în iatacul reginei. „Dar ce-am făcut încât cutează limba-ţi/Să zbiere-aşa-mpotriva mea?[55]" întrebase tânăra Sarah, sumeţindu-şi sânii ce i se zbăteau în decolteul adânc al rochiei elisabetane pe care o purta, având pe cap o coroană aşezată foarte şic peste buclele roşcate.

După petrecerea dată după premieră, Sarah a făcut aceleaşi acrobaţii cu Carella pe bancheta din spate a automobilului împrumutat de la tatăl lui, ceea ce a dus la un interludiu destul de aprins, întrerupt însă de doi poliţişti care patrulau cu maşina prin zonă. Îndreptând fasciculele lanternelor prin geamurile din spate ce fuseseră lăsate deschise şi surprinzându-i pe cei doi amanţi acuplaţi – Sarah ridicându-şi chiloţii, iar Carella trăgându-şi fermoarul de la şliţ – cei doi vigilenţi l-au făcut pe Carella să urască caraliii multă vreme.

Însă nu putea uita *Hamlet,* asta în nici un caz şi citatul era clar din acea piesă.

Hal Willis se întreba de ce Surdul – dacă citatul din *Hamlet* fusese trimis chiar de el – preferase să tragă cortina peste actul 2 în acea dimineaţă sordidă de sâmbătă folosindu-se de cel mai renumit monolog din literatura lumii. Considera că le dăduse suficiente informaţii despre suliţe şi alte alea, iar acum se pregătea să treacă la un nou subiect? Caz în care ce subiect alesese?

Biletul fusese clar scris pe computer şi printat pe acelaşi tip de hârtie folosit şi pentru mesajele anterioare.

— De ce *Hamlet? a* întrebat Willis.

— De ce *Macbeth?* nu s-a lăsat Genero.

— Din nou ceva în Grover Park? a sugerat Brown. Ca şmecheria de data trecută? Un alt eveniment în Cow Pasture?

— Când începe Festivalul Shakespeare de pe Green? a întrebat Eileen.

— Parcă spre sfârşitul lunii.

— În jur de 15?

— Cred că mai târziu.

— Dar chiar *dacă* se joacă Shakespeare pe Green…

— Exact, a zis Eileen.

— Bineînţeles, a aprobat-o Meyer.

— … o să fie o porcărie, oricum.

— Omul ăsta nu ne zice niciodată *exact* ce pune la cale.

— Atunci să aruncăm scrisoarea, a sugerat Parker şi a ridicat din umeri.

— Sigur ne spune *ceva,* a zis Carella.

— Chiar dacă ne induce în eroare?

— Uf, poezie, a spus Brown, clătinând din cap.

— Şi încă shakespeariană.

— Mai ales din *Macbeth!* a spus Genero pe un ton aprobator.

*

Melissa şi-a făcut socoteala că din cele treizeci şi cinci de mii alocate de Adam pentru cheltuieli operative, Carter o costa zece, iar diferiţii curieri vreo două, trei miare, în funcţie de modul în care aceştia se tocmeau, dorind mai mult decât suta pe care ea era dispusă să le-o dea. Asta o ducea la un profit curat de, să zicem, douăzeci de mii.

Îi dăduse deja trei lui Carter ca avans pentru activitatea lui şi o sută băiatului de la ora douăsprezece. Pentru că mesagerei de la ora patru, o fată foarte drăguţă, ce părea curată şi nevinovată, trimisă de Ame, Melissa îi dăduse două sute; s-a întrebat unde dracu' găsise el pe cineva care semăna cu o studentă la colegiu. Aşadar, din cele cinci miare pe care Adam i le dăduse în dimineaţa aceea, îi mai rămăseseră vreo mie şase sute, asta după plata taxiurilor, băuturilor şi cafelelor şi altor farafastâcuri cât aşteptase apariţia mesagerilor, întâi la Lucky Diamond, apoi în holul Hotelului Majestic, cele două locaţii (ce mult îi plăcea cuvântul acela) pe care le alesese drept loc de întâlnire.

Acum, *putea* să se ducă şi să-şi cumpere nişte lucruşoare ca lumea cu banii rămaşi, inclusiv lenjeria sugerată de Adam, însă s-a gândit că cea mai profitabilă investiţie ar fi să-i ia un cadou chiar lui Adam. A hotărât să-i caute un halat de casă din caşmir; unul negru ar face să fie mai bine dispus, mai ales că are păr blond şi aşa mai departe.

După aceea, pentru că în subconştient încă avea senzaţia că într-o bună zi o putea împuşca dacă era nemulţumit de cine ştie ce…

…şi cum se afla deja pe la periferie, unde cunoştea majoritatea infractorilor de pe vremea când lucra ba pe spate, ba în genunchi, fie ziua, fie noaptea, ca să umple puşculiţa fostului ei reprezentant, Ambrose Carter…

…a decis să-l viziteze pe un bărbat pe nume Blake Fuller, care i-a vândut un pistol mititel şi drăgălaş, Kahr PM9, care, la numai patru sute optzeci de grame fără gloanţe şi măsurând numai zece pe paisprezece centimetri în total, se potrivea ca uns în poşeta ei, asta pentru cazul în care ar apărea vreo situaţie neplăcută în viitor.

Şi o costase doar cinci foiţe, ceea ce, după părerea lui Fuller, era un chilipir.

Aşa că îi rămăseseră doar cinci sute pentru halat.

Socotind că făcuse o treabă bună pe ziua aceea, a luat un taxi şi a mers la un magazin universal mare din centrul oraşului.

Cam pe la aceeaşi oră, simpatica fată cu aspect de studentă preda cel de-al treilea bilet al Surdului, ultimul pe ziua aceea.

*

Pe acesta scria:

Se mai întâmplă, zice-se, să şadă
La pândă prin coclauri mai ferite,
Să jefuiască trecătorii noştri.[56]

— Bine măcar că a ortografiat corect de data asta, a constatat Genero. Păi, nu?

Carella se afla deja la computer, căutând pe site-ul *RhymeZone Shakespeare.*

— Iar apare o săgeată, a descoperit Eileen, exact când Carella tasta o parte a citatului. Inclus în cuvântul *ferit.*

— Întâi suliţe, iar acum săgeţi, a spus Kling.

— Toată ziua, numai săgeţi.

— *Richard al II-lea,* actul 5, scena 3, a anunţat Carella, citind pe ecran.

— Întâi *Furtuna,* apoi *Hamlet,* iar acum *Richard al II-lea,* a spus Willis.

— Are vreo importanţă ce piese alege? a întrebat Hawes. El se ferea să-şi lase în drum piciorul ale cărui degete stăteau afară din pantof, ca să nu fie călcat pe ele de vreunul dintre detectivii ce se foiau în jurul lui Carella.

— Le alege la întâmplare, a spus Parker. O porcărie fără seamăn.

— Eu nu cred, a spus Carella. Din capul locului, ne-a spus că se va petrece în timpul schimbului nostru. Are de gând să dea lovitura „ca să înşele veghea noastră”[57].

— Foarte isteţ, a zis Genero.

— Mulţumesc, a spus Carella.

— Mă refeream la *el.* Foarte isteţ din partea lui că a găsit citatul acela.

— O să jefuiască pasagerii noştri, a spus Eileen.

— Dar noi n-avem pasageri, a spus Parker.

— Dar se referă la pasageri, a insistat ea.

— Vreun tren?

— Un avion?

— Un vas?

— Of, Iisuse, să nu mai fie vreun vas.

— Şi nici altă stea rock!

— Cine stă prin coclauri ferite[58]? a întrebat Hawes.

— Prostituatele, a spus Parker, fără nici o ezitare.

De asta era convins.

*

Parker a sugerat ca el să interogheze fata pentru că el era mai în vârstă şi, prin urmare, mai patern decât Hawes, Willis, Genero sau Kling şi probabil mai tânăr, dar mai experimentat decât Carella, lucru neadevărat însă, căci Carella intrase în poliţie înaintea lui Parker şi tot el abia trecuse de patruzeci de ani, în vreme ce Parker avea patruzeci şi doi.

În orice caz, pentru că departamentul de poliţie era, în cel mai bun caz, o organizaţie şovină, iar locotenentul Byrnes încă se agăţa de ideea că Eileen Burke putea contribui prin aşa-zisa intuiţie feminină la acel caz, ea a fost aleasă pentru a discuta cu Alison Kane în acea după-amiază.

— Aşa, unde ai primit scrisoarea aceea, Alison? a întrebat-o ea.

Asta era o abordare amicală, ca în dormitorul unor fete de la un internat şcolar.

— În holul Hotelului Majestic.

— E frumos? Eu n-am fost acolo.

— Foarte frumos, sigur, a spus Alison.

Avea, probabil, în jur de douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani, cam un metru şaizeci şi cinci ori şaptezeci şi forme frumoase, dar nu opulente. Purta o fustă verde-închis, nu prea scurtă, cu un pulover asortat, de un verde ceva mai deschis, cu un cardigan încheiat până aproape de gât. Un şirag de perle la gât. Chiar că arăta ca o studentă cu părinţi înstăriţi de pe Coasta de Est. Eileen şi-a dat seama că era o prostituată.

— Şi ce făceai la Majestic? a întrebat-o.

— Intrasem pentru un ceai.

Avea şi o voce care sugera că era studentă.

— Deci, întâmplător, ai trecut pe lângă Majestic…

— Făcusem nişte cumpărături.

— Ai intrat în hol…

— Da. La un ceai.

— Şi s-a întâmplat să… a, cum a *ajuns* scrisoarea aceea în mâna ta, poţi să-mi spui?

— Mi-a dat-o o femeie.

— Aha. Ce fel de femeie?

— Una pe care am cunoscut-o acolo. A zis că s-a certat cu prietenul ei, care e detectiv aici şi căuta pe cineva ca să-i dea scrisoarea asta, prin care îşi cerea scuze.

— Şi ai crezut-o.

— Părea sincer supărată.

— Îhî.

— Şi mi-a dat şi bani ca să aduc scrisoarea.

— Aha.

— Două sute de dolari.

— Bun.

— Mi-am închipuit că o ajut. De ce nu? Pe plic scria numele prietenului ei, un nume italian parcă şi am crezut că povestea ei e adevărată. Altfel, de unde ar fi ştiut numele?

— Şi numele ei? Ţi-a spus cum o cheamă?

— Cookie.

— Aha, Cookie.

— Exact.

— Cookie şi mai cum?

— N-a spus.

— Cum arăta această Cookie?

— Păr roşcat tuns scurt. Ochi căprui. Cam de înălţimea mea, aşa am avut impresia. Cam de vârsta mea, poate ceva mai tânără. Bine îmbrăcată.

— Ca tine.

— Mulţumesc.

— Purta mănuşi?

— Nu. Cum adică mănuşi?

— Da, mănuşi. Cred că nici tu nu purtai, adevărat?

— Nu. Mănuşi, în iunie?

— Domnişoară Kane, te superi dacă-ţi luăm amprentele înainte de a pleca de la secţie?

— Da. Adică, *nu.* Vreau să spun, da, *m-ar deranja.* De ce aveţi nevoie de ele?

— Pentru că se află sigur pe plicul adus şi am dori să te eliminăm când facem verificările.

— Ce verificări?

— Ca să vedem *ce alte* amprente se află pe el.

— Nu, a spus Alison. Fără amprentare.

— De ce nu?

— Pentru că n-am făcut nimic rău.

— Aha, a făcut Eileen şi a privit-o drept în ochi. Domnişoară Kane, ai avut necazuri cu legea până acum?

Ea nu a răspuns.

— Alison? Ai avut?…

Moment în care ea l-a dat în gât pe Ambrose Carter.

*

— Toată treaba asta, le-a spus Ambrose lui Willis şi Eileen, e o furtună într-un pahar cu apă.

Se gândea că şi-ar dori-o pe roşcată în herghelia lui. Oare cât făcea pe an ca poliţist?

— Fata ne-a spus că eşti peştele ei, i-a spus Eileen.

— Am terminat cu meseria asta de mult, a spus Carter.

— Nu vorbeam de o arestare în baza articolului 230, a zis Willis.

Carter şi-a dat seama că poliţistul se referea la Secţiunea 230.25 din Codul Penal, care prevedea că o persoană se face vinovată de promovarea prostituţiei dacă profită sau obţine foloase necuvenite din prostituţie prin instituirea, organizarea, controlul sau posesia unei case ce slujeşte pentru prostituţie sau de o afacere de prostituţie în cadrul căreia foloseşte două sau mai multe prostituate.

Articol în litera căruia Carter se încadra, la o adică. Mai precis, posesia unei afaceri de prostituţie în cadrul căreia foloseşte două sau mai multe prostituate. Însă el nu a dat de înţeles că ştia la ce se referea Willis, pentru că astfel ar fi recunoscut că era peşte, nu doar un mijlocitor oarecare.

— Şi atunci despre ce vorbim, doamnă detectiv, a întrebat-o pe Eileen, făcând o concesie gradului, frumuseţii şi sânilor ei mari. Şi ce legătură are asta cu mine?

— Alison Kane, a repetat Eileen, reînnodând firul, pentru că aşa începuse discuţia.

— A spus că tu ai trimis-o să o întâlnească pe femeia aceea…

— V-am spus că nu mă mai ocup de asemenea treburi.

— Aici nu a fost vorba de un apel pentru o fată, a spus Eileen. Femeia aceea avea nevoie de cineva care să transmită o scrisoare.

— Către noi, a precizat Willis.

— Adică Secţiei 87.

— Femeia i-a dat două sute pentru asta.

— Tot nu înţeleg ce legătură are asta cu mine, a spus Carter, făcând un gest larg din braţe, ca orice nevinovat.

— Vrem numele femeii.

— Nu ştiu despre ce femeie vorbiţi.

— Femeia care i-a dat două sute lui Alison Kane ca să ne aducă scrisoarea.

— Nu cunosc o asemenea femeie.

— Alison spune că tu ai trimis-o…

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Alison. Kane, sau cum ziceţi.

— Dar pe Gloria Stanford? l-a întrebat Willis.

— Nici pe asta. *Cine* sunt femeile astea?

— Gloria Stanford a fost asasinată în Ziua Memoriei, a zis Willis.

— Şi asta nu-i chiar o furtună într-un pahar de apă, i-a sugerat Eileen.

Moment în care Carter a dat-o în gât pe Carmela Sammarone.

*

Verificarea la nivel federal a scos la iveală o arestare pentru prostituţie în Los Angeles, pe 6 decembrie, în urmă cu şase ani. O serie de amprente parţiale culese de pe plicul adus de Alison Kane se potriveau cu amprentele din baza de date pentru persoana numită *Sammarone, Carmela, NMI* (lipsă nume mijlociu) din Sistemul automat de identificare a amprentelor (AFIŞ).

Până în acel moment, avuseseră motive întemeiate să considere că Surdul o ucisese pe Gloria Stanford. Problema era că nu ştiau cine ar putea fi omul, ori unde l-ar putea găsi.

Acum aveau motive suficiente să creadă că angajase o prostituată pe nume Carmela Sammarone, care recrutase cel puţin o persoană pentru a-i aduce lui mesajul la secţia de poliţie.

Din nefericire, nu aveau nici o idee, oricât de vagă, unde să o găsească pe această Carmela.

Şi nici nu ştiau că acum ea îşi spunea Melissa Summers.

7

În acea duminică dimineaţă, telefonul a sunat puţin după ora nouă. În noaptea aceea dormiseră în apartamentul lui Sharyn, iar ea se aşezase, ca întotdeauna, pe latura mai apropiată de telefon, pentru că, în acel oraş, nu aveai cum să ştii când va fi împuşcat vreun poliţist, iar adjunctul chirurgului-şef trebuia să fie pe fază.

Sharyn a ridicat receptorul şi a spus: „Cooke”, a ascultat şi a zis: „Unde?”, a ascultat iarăşi, după care a mai zis „Am plecat” şi a închis, apoi a azvârlit pătura înapoi pe pat şi a fugit la baie.

Kling s-a îmbrăcat înaintea ei.

— Te duc eu cu maşina, a zis el.

— Nu-i nevoie, a zis ea.

— Dar vreau eu. După ce termini, luăm micul dejun.

— Dragul de tine, a zis ea şi l-a sărutat.

Au trecut printr-un Mickey D ca să ia cafea, apoi au mers spre Majesta cu geamurile coborâte, simţind în maşină prospeţimea brizei de dimineaţă. La ora aceea matinală de duminică, traficul era redus şi au trecut podul în fix zece minute, ajungând la Mount Pleasant peste alte zece. Mount Pleasant era unul dintre cele mai bune spitale din oraş. Nu ar fi fost nevoie ca Sharyn să se ocupe de transferul bolnavului, însă un poliţist fusese înjunghiat grav în încercarea de a potoli o încăierare dintre nişte bande lângă Biserica St Matthew de pe Camden Boulevard, iar ea trebuia să ajungă acolo ca să se asigure că omul beneficia de cea mai bună îngrijire.

Asta nu era o explicaţie pentru prezenţa doctorului James Melvin Hudson în faţa intrării principale în spital.

Kling şi-a amintit subit că acolo lucra doctorul James Melvin Hudson. Asta, când nu se afla la biroul chirurgului-şef adjunct din Rankin Plaza, la

vreo şase kilometri depărtare, într-o altă lume. Lumea medicilor, faţă în faţă cu cea a poliţiştilor.

James Melvin Hudson purta uniforma de spital în acea dimineaţă, arătând foarte proaspăt şi septic în tunica albă, cu stetoscopul atârnându-i din buzunarul drept. Doctorul James Melvin Hudson era înalt, negru şi extrem de atrăgător şi ieşea cu Sharyn pe vremea când el, Kling, o cunoscuse, iar acum se aflau faţă în faţă. La intrarea în Spitalul Mount Pleasant. Unde el era şeful Clinicii de Oncologie. Motiv pentru care lucra şi la Rankin Plaza, deoarece poliţiştii nu se alegeau doar cu răni de cuţit, glonţ, bâtă, ori topor; uneori sufereau şi de cancer.

Iar apoi, Kling şi-a amintit că o persoană pe nume Jamie o sunase pe Sharyn să o anunţe că Hawes fusese împuşcat.

Şi, brusc, s-a întrebat dacă nu cumva colegul care îi sugerase ei să asculte melodia *Mergi şi întreabă* nu era cumva chiar Jamie Hudson.

Sharyn a coborât din maşină.

— Bună, Jamie, a spus ea. Unde e?

Şi a intrat în spital fără să-i mai spună lui Kling unde să se întâlnească pentru micul dejun.

*

Nimic nu aprecia mai mult decât el solitudinea în care putea cugeta. Singur în încăperea unde-şi stabilise biroul, aşezat în faţa computerului şi gândindu-se la săptămâna următoare, a simţit o mare satisfacţie de care oamenii mai mărunţi sigur nu se puteau nicicum bucura.

Pentru el, planificarea era mai pasionantă decât punerea în scenă. Citise undeva că Alfred Hitchcock simţea că un film este definitivat atunci când îşi lăsa deoparte scenariul. În multe privinţe şi el simţea la fel.

Scrisorile pe care le va…

Adică, pe care Melissa le va…

Ori, mai curând, pe care oamenii Melissei le vor preda săptămâna următoare fuseseră deja compuse, printate şi introduse în plicuri separate, fiecare dintre ele adresat detectivului Stephen Louis Carella de la Secţia 87. Pas cu pas, pic cu pic, de luni până vineri, mesajele predate îi vor dezvălui planul alcătuit cu meticulozitate, ajungându-se la scena *Poliţiştii din Keystone* alergând pe poteca din grădină până sâmbătă, când, iată! Totul va ieşi la iveală – dacă erau suficient de deştepţi. Dar va fi prea târziu.

Zâmbind, s-a aplecat asupra tastaturii şi a deschis întâi folderul pe care îl denumise SKED[59], apoi fişierul CALENDAR:

LUNI 6/7	*SĂGEŢI*
MARŢI 6/8	*ÎNAPOI SPRE VIITOR*
MIERCURI 6/9	*NUMERE*
JOI 6/10	*AMICI*
VINERI 6/11	*CÂND?*
SÂMBĂTĂ 6/12	*ACUM!*

Mulţumit, a dat din cap.

Pic cu pic, a gândit el.

Pas cu pas.

În realitate, acţiunea din următoarea sâmbătă nu-l interesa. Nici banii pe care i-ar fi obţinut. Planificarea era ceea ce îl stimula până la ultima fibră, ca să creăm o nouă expresie. Iar planul era magnific!

Brusc, a început să cânte.

*

Când Melissa l-a auzit cântând din toţi rărunchii, s-a gândit că omul o luase pe arătură. Suspinând, a ridicat receptorul şi a format numărul din Diamondback al lui Ambrose Carter. Acesta a răspuns la al treilea ţârâit.

— Ame, eu sunt.

— Cam devreme, nu crezi?

Ea s-a uitat la ceasul de pe birou. Era zece şi zece.

— Scuze, Ame, a zis ea, dar voiam să ştiu pentru mâine.

— Da' ce-i mâine?

— Ai făcut rost de trei oameni?

— Care trei oameni? a făcut el.

Melissa a îndepărtat receptorul de ureche, s-a uitat la el aşa cum fac unele personaje din filme când aud ceva ce nu prea înţeleg ori nu le vine a-şi crede urechilor. Clipind des din ochi. Cu fruntea încruntată.

— Pentru scrisori, a zis ea.

— Ce scrisori? a zis el.

— Scrisorile pentru care trebuia să găseşti nişte persoane…

— Ce scrisori? a repetat el întrebarea.

— Cele pentru care ţi-am dat trei miare avans ca să…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, fată, a spus el şi a închis. Ea a privit din nou receptorul.

Exact ca în filme.

*

Lui Hawes îi venea greu să creadă că se întâlnea cu o aşa-zisă stea, dar bănuia că asta era Honey Blair. Motiv pentru care nu trebuia să-i îmboldească pe caralii de la Midtown South să ancheteze cum se cuvine atacul ce se petrecuse pe 574 Jefferson cu câteva minute înainte de ora unsprezece, miercuri dimineaţă, pe 2 iunie, deci în urmă cu patru zile. Cealaltă persoană din limuzină fusese chiar Hawes, apropo, dar asta nu părea să prezinte prea mult interes pentru detectivul pe nume Brody Hollister, care conducea echipa de anchetă de la Mid South.

— Mulţumesc, Colton, i-a spus lui Hawes la telefon. O să ţinem seama de asta, dacă şi când

vom putea.

— Şi eu îţi mulţumesc, a spus Hawes. Şi, apropo, nu mă cheamă Colton. *Cotton*[60] Hawes.

— Serios? s-a mirat Hollister şi a închis.

Mare tâmpit, a gândit Hawes şi a dat încă un telefon la Secţia 86, deşi nu încăpea nici o îndoială că el, Cotton (uneori cunoscut şi sub numele de Colton) Hawes, fusese ţinta. Cel care primise prima informaţie era un detectiv clasa întâi, pe nume Barney Olson, care i-a spus lui Hawes că încă lucra la caz, dar avusese o mulţime de furturi „copilăreşti" în săptămâna ce trecuse şi regreta, dar recunoştea că nu acordase cazului toată atenţia pe care o merita.

Părea cu gândurile oarecum împrăştiate, dar şi destul de sarcastic, accentuând cam tare cuvintele „atenţia pe care o merita", nu? „Furturile copilăreşti" nu însemnau răpiri de copii în scutece, ci doar furturi prin efracţie din locuinţe, nu neapărat din birouri şi, neîndoielnic, mai importante pentru o secţie din Districtul Ciorapului de Mătase, precum 86.

Dar ce naiba, dom'le, o persoană – *Hawes* însuşi! – fusese ţintită de pe un acoperiş şi era foarte probabil, de fapt, era indiscutabil că atentatul de miercuri dimineaţă avea legătură cu gloanţele trase în el lângă cabinetul ortopedului său de pe Jefferson Avenue. Continua să se întrebe ce trebuia să facă pentru a beneficia de „atenţia meritată" a unui poliţist de acolo.

Încă nu aflase că în urmă cu o zi la birourile de la etajul şapte al Channel Four din Moody Street se primise o scrisoare prin care se cereau scuze.

Nici Honey nu ştia asta.

Zilele ei libere începuseră cu o zi în urmă. Era încă duminică. În acea după-amiază, planificaseră să se ducă la concertul Cleveland Symphony Orchestra, aflată în turneu, pentru a asculta un program exclusiv Stravinski din cadrul seriei „Trei la Trei" de la Sala Clarendon. În acest răstimp,

Hawes terminase cu telefoanele, iar Honey făcuse o baie cu bule de toată minunea.

Hawes s-a întrebat dacă ar fi cazul să dea o fugă până acolo ca să o frece pe spate.

*

Carella se gândea la Surd.

Urmărind semnele făcute de soţia sa, traducând pentru mama şi sora lui, mintea îi era totuşi la Surd şi la ceea ce plănuia să facă duminică, 6 iunie.

Dis-de-dimineaţă, imediat după ce se trezise, Carella vorbise cu sergentul de serviciu de la secţie, însă până la opt şi jumătate nu se primise nici un mesaj de la domnul Adam Fen. Verificase din nou la douăsprezece şi jumătate, tocmai când mama lui, dar şi Angela, precum şi cele două fiice ale Angelei sosiseră pentru masa de prânz, însă tot nu se primise vreun mesaj de la omul care îi bombardase toată săptămâna cu bilete.

Acum, privind şi traducând, gândurile lui Carella zburdau pe alte meleaguri.

În vreme ce Teddy le explica celorlalţi că s-ar cuveni să aleagă un meniu tipic pentru nordul Italiei, în onoarea lui Luigi şi a copiilor lui şi a celor zece-doisprezece prieteni care veneau de la Milano pentru nuntă, Carella se gândea. Două zile de anagrame, începând cu WHO'S ETC.? De marţi după-amiază şi terminând în ziua următoare cu I'M A FATHEAD MEN! Toate cele cinci bilete menite să le reamintească de isprăvile lui anterioare şi să le spună că el o ucisese pe Gloria Stanford.

Şi, în vreme ce, cu ajutorul degetelor, Teddy comunica aperitive savuroase, dar greu de transmis prin semne, precum *bruschetta* şi *crostata din funghi* şi *tartine di baccala,* Carella rostea cuvintele în italiana lui chinuită, în vreme ce se gândea la avalanşa de citate din Shakespeare care începuseră joi cu trei *zguduiri* şi o *suliţă*…

În mai e vânt şi mugurii-i doboară
Vă treziţi şi vă păziţi
Să-l auzi cum mă bruftuluieşte

Şi, în final…

…o lance pusă punte pe vâltoarea

Anunţând fără îndoială ceea ce avea să se întâmple după aceea, totul trebuia să provină din opera lui Shakespeare. Şi aşa fusese. Vineri dimineaţă…

— Steve. Tu eşti atent la ea?

Era sora lui. Smulgându-l din gândurile lui.

— Scuze, a spus el.

Teddy tocmai începuse să „vorbească" despre felurile principale.

Trebuie să fie două feluri, a zis ea prin semne.

— Vor fi două, a spus Carella, citind semnele. Ori pulpă de miel cu verdeţuri italieneşti…

— Mm, a făcut Angela.

— Ori viţel în stil toscan.

— Eu prefer viţelul, a spus mama lui Carella.

— Da, mamă, dar trebuie să le dăm posibilitatea de a alege.

— Ştiu, dragă. Eu spuneam doar că-mi *place* viţelul.

M-am gândit să nu servim peşte, i-a făcut semn Teddy. *Poate fi stricat.*

Ceea ce era din nou un mesaj greu de transmis prin semne.

Teddy explicat apoi că antreurile vor fi însoţite de mazăre şi ceapă verde…

— Şi cartofi noi, a zis Carella, citind semnele.

Şi salată de spanac…

— Cu brânză de capră, nuci şi pancetta[61] cu sos cald, a spus Carella.

Şi, bineînţeles, desert la alegere, a semnalizat Teddy.

— Sună *delicios,* a spus Angela.

— Steve? a zis mama. Nu crezi că e bine aşa?

— Abia aştept să gust, a zis el, dând din cap, dar gândurile lui umblau tot pe coclauri.

Şi astfel, în timp ce femeile au zăbovit la cafea şi tort, iar copiii s-au fugărit prin toată casa chicotind şi jucând ceva inventat în *acea* săptămână, el s-a dus la computerul din camera lui Mark şi a apelat din nou sursele celor trei bilete cu „suliţă" pe care le primiseră vineri.

Şi să dăm cu spânz pe la nasuri: Henric al IV-lea.

Unde ţi-e suliţa: Richard al III-lea.

Apoi, ultimul bilet din acea zi – *Săgetat de viespea defăimării:* Richard al II-lea.

Alegerea pieselor sau ordinea în care se predaseră biletele avea vreo semnificaţie?

Dacă da, ce se putea spune despre cele din ziua precedentă?

De astă dată nu mai apăreau suliţe. Surdul trecuse la săgeţi:

S-a-ntors, iar fiul ei, cătrănit foarte,
Şi-a rupt săgeţile, jurând să-ntarte
Doar vrăbii, ca băieţii.

Actul 4 din *Furtuna.*

Mai vrednic oare e să rabzi în cuget
Ale vitregiei praştii şi săgeţi…

Actul 3 din *Hamlet.*

Şi, în cele din urmă:

La pândă prin coclauri mai ferite.

Actul 5 din *Richard al II-lea.*

De data asta, dramă istorică. Plus o piesă normală şi o tragedie. Carella nu a descoperit nici

o semnificaţie în alegerea lor.

Şi nici în secvenţa predării.

A rămas doar cu suliţe şi săgeţi, unele dintre ele incluse în alte cuvinte, dar tot nu aflase ce avea să se întâmple.

*

Într-o pauză, Hawes a spus că se simţea cam iritat de caralii scorţoşi de la Secţia 86 şi de cei suprasolicitaţi din Mid South. Honey s-a arătat surprinsă.

— Chiar după emisiunea de vineri seară? a întrebat ea.

— A, ştiu de *tine,* nici o problemă. Dar se pare că nu-i interesează să descopere cine a tras în *mine.* Când mă aflam în faţa blocului în care locuieşti.

— Crezi că există vreo legătură între atacuri?

— Păi… tu nu crezi asta?

— Pe bune? Nu ştiu.

— Serios? Honey, s-ar părea că *eu* sunt cel vizat.

— Tu? De ce Dumnezeu ar vrea cineva să…

— Poate pentru că am băgat la răcoare câţiva tipi. Iar unii dintre ei sunt din nou în libertate. Şi poate nu le surâde ideea că…

— Scuze, domnişoară Blair.

Hawes s-a răsucit. Un bărbat înalt, cu un zâmbet tâmp pe faţă, se aplecase peste scaunul dinspre culoar al lui Honey şi-i întinsese programul de pe scaunul de lângă Hawes.

— Sunteţi amabilă să-mi daţi o semnătură? Pentru Ben, vă rog, a spus el şi i-a întins programul şi un pix.

Hawes şi-a schimbat poziţia, oferindu-i lui Honey rezemătoarea de cot şi spaţiu suficient ca să scrie. Mimând indiferenţa, s-a adâncit în lectura programului.

A văzut că seria „Trei din trei” de săptămâna viitoare avea să înceapă sâmbătă după-amiază cu *Concertul în Re major,* opus 61 de Beethoven, singurul concert pentru vioară. Konstantinos Salas, violonistul invitat, va…

— Poftim, Ben, a spus Honey şi peste capul lui Hawes, a înapoiat şi programul şi pixul bărbatului care stătea plin de speranţă pe culoar, zâmbind sfios ca un şcolar.

— Mulţumesc, domnişoară Blair, a spus el.

Honey i-a surâs, apoi i-a strâns mâna lui Hawes.

Luminile din sală începuseră să se stingă.

*

În aceeaşi zi, trecuse puţin de ora patru după-amiază când Eileen scotocea prin frigider, constatând că nu avea decât iaurt pentru masa de seară. Atunci a sunat telefonul. Din anumite motive, s-a uitat la ceasul de mână, apoi s-a dus în camera de zi să ridice receptorul.

— Burke, a zis ea.

— Bună, Eileen. Hal sunt.

— A, bună, a spus ea.

— Ai o clipă liberă?

— Sigur, i-a răspuns ea. Ce s-a întâmplat?

— Mi-au venit nişte idei legate de Surd.

— Sunt numai urechi.

Willis a pufnit în râs.

— Ne vedem la o cafea?

— Sigur, a spus ea şi, din anumite motive s-a uitat din nou la ceas.

— E bine la Horton’s, de pe Max?

— În zece minute.

— Pe curând.

Pe fir s-a auzit un declic.

Eileen s-a uitat la receptor.

Apoi a ridicat uşor din umeri.

După care a renunţat să se mai mire.

A pus receptorul în furcă, s-a dus până în dormitor ca să vadă cum arăta în oglinda de acolo, a socotit că era destul de bine pentru o cafea la Horton's, a mai aruncat o privire la ceas şi a ieşit din apartament.

*

Horton's de pe Max făcea parte dintr-un lanţ de cafenele care se numeau după străzile sau bulevardele pe care se aflau. De aceea găseai Horton's pe Howes, Horton's pe Rae şi Horton's pe Granger, pe Mapes şi aşa mai departe. Cea de pe Max primise numele după Maximilian Street, care purta numele lui Ferdinand Maximilian, împăratul detronat al Mexicului, care – în zorii zilei de 19 iunie 1867 – fusese executat pe El Cerro de las Campanas…

— Asta înseamnă Dealul Clopotelor, i-a spus Willis.

Maximilian Street nu era nici pe, nici în apropierea vreunui deal şi nici nu avea prin preajmă vreo biserică de unde să răsune clopotele din oră în oră şi, prin urmare, nu exista nici o justificare pentru ca strada să primească numele unui împărat de mult uitat şi rareori jelit. Ea se alesese cu acel nume în cursul unei încinse campanii electorale pentru funcţia de primar, când un influx de scurtă durată de imigranţi mexicani în acea zonă a oraşului părea să prevestească (eronat, după cum s-a dovedit ulterior) o adevărată invazie de hispanici sosiţi ilegal. Ţinând seama, ca întotdeauna, de puterea voturilor unor asemenea oameni, candidatul la funcţia de primar s-a adâncit în studiul istoriei şi – ignorând probabil faptul că Maximilian fusese importat din Austria şi, în mare măsură, dispreţuit în Mexic – a schimbat numele străzii ce se chemase până atunci Thimble Street (dar asta e altă poveste) într-unul mai acceptabil pentru mexicani (a socotit el), Maximilian Street.

Şi cum tema „independenţei” este invocată în orice alegeri din America…

— Cealaltă fiind „patriotismul”, a spus Willis.

…probabil că primarul se gândise la ultimele cuvinte rostite de Maximilian înainte de a fi străpuns de gloanţe: „Iert pe toată lumea şi le cer tuturor să mă ierte. Fie ca sângele meu, care va fi curând vărsat, să fie pentru binele patriei. *Viva Mexico, viva la independencia!”*

— Dar m-am îndepărtat de subiect, a spus Willis.

— De unde ştii atâtea lucruri despre Mexic? l-a întrebat Eileen.

Willis a ezitat. Apoi a zis:

— Păi, Marilyn a stat multă vreme în Mexic, ştii?

— Da, ştiam asta.

— Da, a spus el şi a tăcut.

Beau cappuccino la o masă aflată la o fereastră dintr-un colţ, aşezaţi pe fotolii, faţă în faţă.

— Te-ai împăcat acum cu gândul? l-a întrebat ea.

Se referea la faptul că Marilyn Hollis fusese împuşcată mortal de doi ucigaşi plătiţi de origine argentiniană.

— Poţi trece vreodată peste aşa ceva? a întrebat el şi, brusc, a întins mâna peste masă şi a atins-o pe obraz. Tu te-ai împăcat cu asta?

Se referea la o cicatrice abia vizibilă, rămasă în urma unei tăieturi de cuţit făcute de un ticălos care apoi o violase.

— Atât cât se poate, a răspuns ea.

— Mda, a spus el şi, retrăgându-şi mâna, a dat din cap. A şovăit destul de mult, după care a întrebat-o: Mai e ceva între tine şi Bert?

— Nu, a zis ea. Nu. De ce?

— Voiam să fiu sigur că nu…

— Ce?

El a făcut un gest din cap.

— Nu a fost?

— Doar ştii.

Ea a l-a privit şi a dat din cap. A urmat o nouă tăcere lungă.

— Mai ţii minte faza aceea cu sacul de dormit? l-a întrebat ea.

— A, Dumnezeule, cum să nu?

Fusese prima lor confruntare cu Surdul. La pânda organizată în Grover Park. Eileen şi Willis stătuseră într-un sac de dormit, prefăcându-se că sunt iubiţi. Un sufertaş pe una dintre bănci, având înăuntru ziare tăiate în locul celor 50 000 de dolari ceruţi de Surd.

Misiunea „cuplul pătimaş" fusese prima opţiune; Hawes şi Willis trăseseră la sorţi, iar Willis câştigase. Mai lucrase cu Eileen, la un caz de atac în scop de jaf. Atunci stătuseră culcaţi, destul de aproape unul de celălalt, în acel sac de dormit.

— Ar trebui să ne sărutăm, i-a spus el lui Eileen.

— Am buzele crăpate, a zis ea.

— Ai buze frumoase, a spus el.

— Dar se presupune că suntem aici cu o treabă.

— Mm, i-a răspuns el.

— Ia-ţi mâna de pe fundul meu.

— A, acela e fundul tău?

— Ascultă, a zis ea.

— Am auzit, a spus el. Vine cineva. Ar trebui să mă săruţi.

Ea l-a sărutat.

— Ce-i cu asta, a întrebat Willis brusc.

— Nu te teme, guapa, *e pistolul meu, ce altceva? a spus Eileen şi a izbucnit în râs.*

Reamintindu-şi şi sorbind din cafea, s-au privit peste masă. Eileen şi-a lins spuma de pe buze.

— N-am ştiu atunci ce însemna *guapa,* a recunoscut Willis.

— Iepuraş.

— Acum ştiu.

— O replică din *Pentru cine bat clopotele.* Scena cu sacul de dormit dintre Robert şi… cum o chema?

— Ingrid Bergman.

— Mă referam la carte.

— Am uitat.

— Of, ce repede uităm, a zis ea.

S-au privit din nou.

— Ce idei ai în legătură cu Surdul? l-a întrebat ea.

— N-am nici o idee despre el, a spus el. Absolut nici una. Nici un indiciu.

— Atunci…

— Am minţit.

— Nu era nevoie, a spus ea şi l-a luat de mână peste masă. Dar să-mi promiţi ceva, Hal.

— Da?

— Să nu mă mai minţi.

— De acord, a spus el. Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea a pufnit în râs.

— Eileen? Vreau să fac dragoste cu tine.

— Am auzit, a zis ea.

— Eileen?

— *Da,* Hal, *da.* Te-am auzit.

— Şi… crezi… crezi că ai putea?

— Da, a spus ea, cred că da şi i-a prins mâna peste masă. Da, Hal, a zis ea încet. Da.

*

Melissa ştia unde să-l găsească pe ticălos, fiindcă lucrase pentru el. Îi cunoştea ascunzătorile, cotloanele, toate locurile unde dormea şi unde nu. Ambrose Carter era un tip ocupat nevoie-mare. Când l-a găsit în seara aceea, pe la şapte, abia începuse să se întunece.

L-a zărit prin geamul localului, stând la bar şi ţinând între degete un pahar de Blackjack, băutura lui preferată. S-a abţinut să intre ca să aibă o

confruntare cu el, pentru că acolo se găseau şi amicii lui, care l-ar fi scos din belea. Ar fi dat-o afară cu forţa, ar fi făcut-o şi pe faţă şi pe dos, ca să-i dea o lecţie, probabil vreo doisprezece dintre ei, oricum atâţia de câţi era nevoie ca s-o înveţe minte pe târfă odată pentru totdeauna.

Mda, însă, *ea* se afla acolo ca să-i dea o lecţie.

Să-l pună la punct pe domnul Ambrose Carter.

Să-l înveţe minte că nu trebuie să iei bani de la o persoană, chiar dacă e o târfă, iar apoi să nu-ţi respecţi promisiunea. Aşa ceva nu se făcea.

Cu atât mai puţin Melissei Summers.

A aşteptat până ce el şi-a terminat băutura, până a plătit şi a ieşit din bar, mergând puţin nesigur, l-a urmărit de pe trotuarul de vizavi, apoi l-a ajuns din urmă când el tocmai descuia portiera maşinii.

— Ame? a zis ea.

El s-a întors.

A văzut pistolul minuscul din mâna ei. Părea o jucărie din plastic.

— Ia te uită cine-a apărut, a zis el.

— Vreau banii înapoi, Ame, a spus ea.

— Ia dispari de-aici, târ… i-a răspuns el şi a dat să descuie portiera, întorcându-se cu spatele spre ea.

Faptul că o numise târfă o scosese din minţi şi-a spus ea mai târziu. N-ar fi trebuit să i se adreseze aşa. N-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele. Nu se cuvenea s-o jignească. S-a gândit că tocmai de aceea l-a împuşcat de două ori în spate, o dată cât stătea în picioare, a doua oară, după ce se prăbuşise pe trotuar.

Ori poate o făcuse pentru că, în cei cinci ani cât lucrase pentru el, trebuise să îndure tot soiul de indivizi abjecţi.

Poate că asta era cauza.

*

A ieşit din baie purtând doar o centură albă şi pantofi roşii, cu toc înalt. Centura albă o făcea să pară oarecum virginală. Pantofii se potriveau cu rujul de buze, un roşu mai aprins decât părul, prea sclipitor ca să fie folosit de altcineva decât o târfă. Îşi prinsese părul într-o coadă care o făcea să arate ca o fată, o adolescentă surprinsă, ceea ce scotea în evidenţă albul nevinovat al centurii. Aceasta lăsa să se vadă părul pubian roşcat, accentuând imaginea de târfă. Eileen Burke reprezenta un studiu de contraste.

— Cred că sunt frumoasă, a spus ea, părând uimită de acea constatare.

— Eşti frumoasă, a spus Willis şi i-a întins o mână.

Ea s-a apropiat de pat şi s-a aşezat pe marginea lui.

El i-a sărutat întâi mâna, apoi cicatricea de pe obrazul stâng. I-a sărutat gâtul şi sânii. Apoi, mai jos, acolo unde părul cârlionţat şi roşcat ieşea obraznic de sub centură, după care i-a găsit buzele şi a sărutat-o lung şi tandru, murmurând: „Eileen, Eileen, Eileen", apoi părul, urechile, umerii, gâtul, făcând-o să se simtă frumoasă, de-a dreptul frumoasă şi curată pentru prima oară după ce fusese violată şi tăiată.

El a luat-o în braţe şi a coborât-o pe pat.

Descoperind-o, minunându-se de prezenţa ei alături, Willis a repetat mereu: „Eileen, Eileen, Eileen, Eileen, Eileen."

Numele ei.

Nu al altcuiva.

Doar al ei.

8

— Ei, ia să vedem ce avem aici? a zis detectivul Oliver Wendell Weeks.

Se adresase poliţiştilor în uniformă care anunţaseră ceea ce părea a fi o omucidere, la ora opt şi un sfert în acea dimineaţă frumoasă de 7 iunie, când ofiţerii de poliţie Mary Hannigan şi Roger Bradley descoperiseră pe trotuar ceea ce părea un cadavru, alături de un BMW sedan.

Cu toate acestea, cu mult înainte ca cei doi poliţişti să găsească cadavrul în primul lor rond prin Sectorul Adam, în timpul primei jumătăţi de oră a zilei de muncă, numeroşi alţi oameni îl observaseră zăcând acolo, pe trotuar, într-o baltă de sânge. Toată noaptea şi în primele ore ale dimineţii, acei trecători văzuseră mortul, dar se grăbiseră spre treburile lor pentru că, având în vedere faima cartierului, nimeni nu socotise că ar fi prudent să anunţe ceea ce arăta al naibii de limpede că era vorba de o crimă. Mai ales acei cetăţeni de treabă care recunoscuseră cadavrul ca reprezentând rămăşiţele pământeşti ale unui anume Ambrose Carter, un influent, să zicem, peşte.

Ollie l-a identificat pe Carter imediat ce medicul legist l-a întors cu faţa în sus.

— Ambrose Carter, peşte, a anunţat el, ridicând braţele şi glasul ca să audă toată lumea, dar în special cei doi poliţişti de la Omucideri care fuseseră trimişi la faţa locului ca să confere autoritate urâtelor întâmplări din zona Secţiei 88.

— Îi ştiu toate fetele din herghelie, a spus Weeks.

— Cu nume biblice, nici nu mă îndoiesc, a zis sec medicul legist.

— Crezi i-a făcut-o vreuna dintre ele? a întrebat Muldoon.

— S-au mai auzit cazuri de astea, a zis Mulready.

Cei doi caralii de la Omucideri purtau costume negre, şosete negre, cravate negre, cămăşi albe şi pălării cu boruri moi, negre. Arătau ca Tommy Lee Jones şi Will Smith, doar că amândoi erau albi. Hotărâseră deja că nu găsiseră ceva important acolo. Un peşte mort? Cui îi păsa?

— Tuburile sunt aici, a zis Muldoon, făcând un semn din cap.

— Le-am văzut, a spus Weeks.

— Apropo, l-ai găsit pe tipul care ţi-a furat cartea?

— Încă nu, i-a răspuns Ollie. Dar dau eu de el.

— Ce carte? a întrebat Mulready.

— Detectivul Weeks, aici de faţă, a scris o carte, l-a lămurit Muldoon.

— Mă iei în balon.

— Spune-i tu, Ollie.

— Da, am scris o carte, a confirmat Ollie. Ce-i aşa de ciudat?

— Nimic, a zis Muldoon. Toţi detectivii pe care-i cunosc au scris o carte.

— Eu, nu, a zis Mulready.

— Nici eu, a spus Muldoon. Dar noi suntem excepţia de la regulă, nu, Ollie?

— Eu n-am nevoie de asta, a spus Ollie.

— Pot să cumpăr cartea asta de pe Net? a întrebat Mulready.

— Încă n-a apărut, a spus Muldoon. Tocmai ăsta-i farmecul. Manuscrisul i-a fost furat detectivului Weeks de pe bancheta din spate de un travestit care se prostituează.

— Iar mă iei peste picior? a făcut Mulready.

— Pe care încă nu l-ai prins, am dreptate, Ollie?

— Să ţi-o bagi în fund, i-a explicat Ollie.

Tocmai soseau şi băieţii de la laboratorul mobil.

*

Melissa a început să-i caute pe cei trei mesageri imediat ce a fugit de la ceea ce poliţiştii numeau

„locul faptei”. Nu se gândise să facă curat, culegând chestiuţele acelea din alamă, sau cum naiba se numeau, de pe trotuar, abia după aceea s-a gândit la asta; poliţiştii puteau identifica arma după chestii ca acelea, nu? Ea nu voise decât să dispară de acolo cât mai repede. Până în seara precedentă nu împuşcase pe nimeni şi nici nu ucisese pe cineva, de aceea era speriată foarte rău.

Dar asta se petrecuse seara trecută, iar acum era altă poveste.

Stând într-un restaurant Starbucks de la colţul lui Rafer cu Eleventh, cu mâna tremurându-i uşor când a dus ceaşca de espresso macchiato la buze, citise ambele ziare de dimineaţă şi nu găsise nici un articol despre moartea unui peşte pe nume Ambrose Carter. Nici un paragraf. Nici un rând. După cum obişnuia să spună mama ei: *Bine c-am scăpat de un gunoi.*

În acea dimineaţă se simţea excepţional de bine.

Păcat că eşti târfă şi la-la, dar nu ţi se întâmplă în fiecare zi să ucizi peştele care te-a turnat.

Zâmbind discret, a sorbit senină din cafea.

Cam pe la ora asta, primul dintre cele trei plicuri avea să sosească la Secţia 87. Aranjase să se întâlnească mai târziu cu următorii doi mesageri, ca să le dea banii şi plicurile. Unu, doi, trei şi termina pe ziua aceea.

Iar modul în care îi găsise pe cei trei băieţi comisionari i-a venit în cap când şi-a adus aminte de ceea ce o învăţase mama ei când era mică: *Oamenii disperaţi recurg la lucruri disperate.* Doar că de data asta îi găsise pe *cei mai* disperaţi oameni.

Simplu.

A mai luat o gură de espresso şi s-a simţit satisfăcută.

Poate-şi mai oferea una.

Poate dublă de data asta. Şi o prăjitură cu ciocolată.

Ce mama dracului!

*

Gândeşte-te că e răzbunător;
Eu ştiu cât de-ascuţită-i spada lui.
E lungă şi loveşte de departe,
Şi uneori o zvârle ca pe-o lance.
În inimă să fereci sfatul meu.[62]

— Acum o *spadă? a* întrebat Meyer.

— De la suliţe la săgeţi şi la spadă, a spus Carella. Se afla deja la computer.

— N-ar trebui scris altfel aici[63]? a vrut să ştie Genero.

— Aşa se folosea cuvântul pe vremea aceea, i-a explicat Parker.

— Sună ca un defect de vorbire, a zis Genero.

— Poate-i homo, a sugerat Parker. Tipul ăsta, care *abre* spada ascuţită.

— Nu uitaţi că-i şi *lungă,* a remarcat Eileen, privind în jur cu mirare şi nevinovăţie.

— Şi ajunge *departe,* a adăugat Willis.

Kling le-a aruncat o privire celor doi.

— Iar se-ncinge treaba, a spus Hawes.

— Ţâţe[64], aşa da, a zis Genero, rânjind.

— E din *Henric al VIII-lea,* a anunţat Carella. Actul 1, scena 1.

— Ceea ce nu ne sugerează absolut nimic, a spus Kling.

— Ne sugerează că îl *ştim,* a spus Brown şi noi ştim că vrea să se răzbune.

— Asta e sigur.

— Chiar crezi că are să folosească o spadă? a întrebat Hawes. Pentru ceea ce plănuieşte?

— Păi, a zis că gata cu săgeţile, nu? Unde-i celălalt bilet?

Carella a început să caute printre biletele primite săptămâna precedentă. L-a găsit pe cel dorit şi l-a aşezat pe masă, pentru ca ceilalţi să-l vadă din nou:

S-a-ntors, iar fiul ei, cătrănit foarte,
Şi-a rupt săgeţile, jurând să-ntărâte
Doar vrăbii, ca băieţii.

— Nu spune nimic de spade, a spus Parker. Doar că de acum înainte o să se joace cu vrăbii.

— Nu se referă cumva la fete? a întrebat Genero. Puicuţe?

— În Anglia li se spune păsări, a spus Willis, întărind cu un gest din cap.

— Vrăbii, a repetat Meyer şi a ridicat din umeri. Se poate. Cine dracu' să ştie?

— Poate ştie umbra[65], a zis Brown, pronunţând cuvintele cu glas gros şi cu un accent dulceag şi insinuant.

— Are vrăbii şi săgeţi în el, nu? a spus Willis.

— Ba *ahre*, l-a corectat Parker.

— Mă refeream la cuvântul vrăbii, că are inclus în el săgeţi.

— Ne-ai mai spus asta, a protestat Hawes.

— Voiam să nu uitaţi. Adică, dacă tot am rămas la suliţe, săgeţi şi spade.

— Nu uitaţi că are o spadă *lungă,* a spus Eileen, din nou cu un aer nevinovat.

— Care va săgeta încoace, a spus Willis.

— Asta nu spune, a zis Kling, părând iritat.

Carella s-a uitat la el.

— Ei, mai mult ori mai puţin, a spus Willis şi a ridicat din umeri.

Eileen i-a imitat gestul.

— Ori poate ne scapă nouă fenta, a spus Hawes şi a rânjit.

— Asta-i altă glumă legată de spadă? a întrebat Genero.

*

Konstantinos Sallas părea să fie un sclav al rutinei. Surdul îl urmărise toată săptămâna, iar

programul lui nu se schimbase deloc. Omul locuia la Hotel Intercontinental de pe Grover Avenue, în zona scumpă de care se ocupa Secţia 87, din faţa Grover Park. După ce intrai în parc prin dreptul Sakonuff Street, urmai aleea spre centru, pe lângă grădina zoologică, traversai pe lângă lac, pe sub arcade şi ajungeai la câteva intersecţii de Secţia 87, unde, cam la ora aceea – şi Surdul a aruncat o privire la ceas – cineva urma să predea al doilea bilet al zilei.

De când sosise de la Atena, Sallas părăsea hotelul la 8.30 însoţit de paza lui de corp şi mergea pe jos direct la Sala Clarendon, ceea ce îi lua exact şaptesprezece minute. La 8.48, intra în sala de concerte pe uşa artiştilor, unde un paznic în uniformă îl verifica la fel cum făcuse în prima zi.

Nici azi nu-şi schimbase programul.

După ceasul digital al Surdului, era 8.48.17, iar Sallas tocmai intra în sală, urmat îndatoritor de paza lui de corp.

Mai târziu, a gândit Surdul.

*

În acea dimineaţă de luni, Surdul nu era singurul hoţ amărât care îşi făcea de lucru în zona de jurisdicţie a Secţiei 87.

La nouă şi un sfert, Parker şi Genero s-au dus să investigheze un caz de strangulare a unei fetiţe de nouă luni în propriul pătuţ. Tatăl, poştaş, plecase la lucru la ora cinci dimineaţa. Mama era cuprinsă de isterie când le-a deschis uşa detectivilor. Pe gâtul copilei se vedeau urme vineţii. Limba îi ieşea din gură. Fereastra de lângă patul copilului era deschisă, îngăduind vântului slab de iunie să pătrundă în apartament. Mama le-a spus că dormea buştean când soţul ei plecase la muncă. Nu şi-a dat seama că fetiţa era moartă decât la nouă fără un sfert, când se trezise. Chemase poliţia imediat.

Aflat în hol, Genero a spus:

— Tatăl a făcut-o.

— Te-nşeli, Richard, i-a spus Parker. Mama.

Douăzeci de minute mai târziu, Willis şi Eileen au plecat împreună să cerceteze o spargere petrecută în noaptea ce trecuse la un magazin de lenjerie. Patroana, o femeie care vorbea cu accent franţuzesc, le-a spus că deschisese magazinul la ora zece şi găsise totul „azvhârlit phretutindeni aşa cum vedezi acum, ei?” Spusese astea însoţindu-şi vorbele de gesturi largi cu mâinile. Într-adevăr, se vedeau chiloţi, slipuri, sutiene şi centuri, chimonouri şi combinezoane, tanga şi şorturi, corsete şi bustiere împrăştiate în tot magazinul. Sertarul casei de marcat era deschis, dar doamna le-a spus că luase conţinutul acasă când plecase cu o seară în urmă, la şapte. Ceea ce explica de ce pe intrus îl apucaseră pandaliile înăuntru.

— În Anglia, astea se cheamă suspensoare, i-a spus Willis lui Eileen, ridicând de pe podea o centură lucrată în dantelă neagră.

— Aveţi din acesta pe alb? a întrebat-o Eileen pe patroană.

A costat-o şaizeci de dolari.

Când au ieşit din magazin, i-a făcut un semn din ochi lui Willis.

La ora zece şi jumătate, tot în acea dimineaţă, Carella şi Hawes au plecat să investigheze o presupusă sinucidere pe Silvermine Oval, nu departe de locul în care Gloria Stanford fusese împuşcată mortal cu exact o săptămână în urmă. Femeia din cadă era moartă. Legistul a stabilit decesul şi a sugerat că se electrocutase scăpând uscătorul de păr în apă.

— Frumoase ţâţe, păcat, a spus Monoghan.

— Lăptării, poate vrei să spui, l-a corectat Monroe.

Carella s-a întrebat dacă uscătorul fusese scăpat în apă de femeie sau de altcineva. Administratorul clădirii le-a spus că soţul era agent de bursă şi plecase la serviciu foarte devreme în acea

dimineaţă. Cu puţin înainte de unsprezece, au pornit către cartierul comercial ca să-i pună câteva întrebări.

Kling şi Brown, adică echipa alcătuită din Poliţistul bun şi cel rău, au răspuns unui apel ceva mai aproape de casă la unsprezece şi cinci. Un schimb de focuri la un restaurant drive-in. Chestii între bande rivale. Un flăcău mort pe trotuar. Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. S-au întors la secţie pe la doisprezece şi un sfert. Toţi ceilalţi au ajuns pe la patru şi jumătate.

*

Acum era doisprezece şi jumătate şi uite-l pe Konstantinos!

Ieşind cu paşi mari pe uşa artiştilor, luându-şi rămas-bun de la paznicul înarmat de acolo, apoi mergând pe bulevard spre magazinul preferat de delicatese, îndatoritor, Surdul l-a urmat.

Până în acel moment, Sallas părăsise sala de concerte la douăsprezece şi jumătate, mersese până la magazinul grecesc de delicatese – surpriză! – de pe Sakonuff, luase prânzul acolo, iar apoi se întorsese la sală ca să-şi reia repetiţia la ora unu după-amiază. La patru, dar în fiecare zi, ieşea pe uşa artiştilor, cu garda de corp alături, ducându-şi vioara în cutie, apoi făcea o mică plimbare pe Grover Avenue, pe lângă muzeu şi Secţia 87, după care revenea la hotel.

Mai târziu şi-a spus Surdul.

*

Poliţiştii au constatat o rutină abia după ce a apărut cel de-al doilea mesager: Carmella Sammarone înregimenta drogaţi ca să facă predarea în locul ei. Cel puţin în acea zi. Cel puţin în alegerea comisionarilor.

În acel oraş, nu era prea greu de găsit un drogat la orice colţ de stradă. Dacă i se dădea ceva de tras pe nas ori banii necesari să-şi cumpere, el era gata să-şi ucidă şi mama. Nici nu-ţi venea greu să identifici o asemenea persoană. Aveau tot timpul ochii înroşiţi şi lăcrimoşi, pupilele dilatate ori micşorate. Aveau faţa umflată, ori palme reci, transpirate, ori mâini tremurătoare, ori piele palidă. Uneori păstrau mirosul substanţei consumate în cursul săptămânii – cocaină ori heroină, ori ecstasy, metadonă ori OxiContin – sau emanau un miros specific în răsuflare, corporal ori din haine.

Însă mai mult decât toate acestea, se remarca privirea disperată a dependentului. Şi, dincolo de privirea aceea a ochilor parcă morţi, sentimentul că se căsătorise cu un proprietar de sclavi tiranic. Apoi, sentimentul că nimeni de pe acest pământ – soră, mamă, frate, tată, soţ sau soţie, orice altă persoană apropiată, lucrător social, doctor ori poliţai – nu îl privea decât cu milă şi dispreţ, pentru că ei socoteau că doar dependentul era vinovat pentru propria-i nenorocire.

— Joseph, de unde ai scrisoarea asta? l-au întrebat pe primul comisionar.

În acel moment îl mirosiseră deja că era consumator, însă nu crezuseră că urmau să descopere un adevărat tipic.

— Mi l-a dat o fată în Langley Park.

— Ce fată?

— Habar n-am cine era.

— N-a spus cum o cheamă?

— Nu, dom’le. Mi-a dat un sutar şi mi-a zis că mă urmăreşte să vadă dacă duc plicul.

— Şi unde s-a întâmplat asta, Joseph?

— Păi, v-am spus. Langley Park.

— Ce vârstă avea?

— Nu prea mă pricep la vârste. Tânără.

— Cât de tânără? Ca tine?

— Mai bătrână.

— Tu câţi ani ai, Joseph?

— Şaptesprezece.

— Cum arăta?

— Păr roşcat, scurt, ochi căprui.

Al doilea mesager a fost o fată cu părul vopsit blond şi ochi vezi. Părul, murdar, sârmos şi gras. Ochii îşi pierduseră strălucirea şi părea subţire ca o trestie, iar hainele îi erau mototolite, pătate şi miroseau a vomă şi Dumnezeu mai ştie ce. Avea probabil până în douăzeci şi cinci de ani, dar putea fi luată drept o femeie trecută bine de treizeci. Poate chiar mai în vârstă. O femeie obosită, trecută de treizeci de ani.

Vorbind cu un accent obişnuit pentru Calm's Point – varianta irlandeză, nu cea de culoare ori italiană – ea le-a spus că devenise dependentă de la şaptesprezece ani, iar prostituată, de la optsprezece. Începuse cu cocaină pură, care era la modă atunci, trecuse la iarbă şi tutun amestecat cu iarbă[66] şi apoi la LSD, după care începuse să-şi injecteze opiu direct în venă, bun-venit în rândul dependenţilor, scumpo! Ea le-a spus că fata aceea cu părul lung şi negru îi făcuse o ofertă pe care nu o putuse refuza, două sute ca să aducă plicul, apoi a zis că nu ştia cine era fata, nici numele ei, nu o mai văzuse până în acea dimineaţă şi n-ar fi recunoscut-o, chiar dacă s-ar fi ciocnit de ea în biserică.

În momentul în care predase plicul, era drogată bine de tot şi nici nu-şi amintea unde şi nici când o întâlnise pe fata cu părul negru.

— Eu sunt roşcată de fel, a zis ea, vreţi să vedeţi? Şi şi-a ridicat fusta.

Şi-a spus numele pe litere, Aine Dugan, dar l-a pronunţat Ania Duugan.

Au inclus-o pe lista celor pierduţi.

Acum ştiau totuşi că Sammarone Carmela îşi găsea emisarii printre drogaţii ai oraşului.

Iar numărul acestora era uriaş.

*

Spus-am: Să-i străpung,
Şi bine-am spus: lame ascuţite,
Săgeţi înveninate, tot la fel
Urechii lui i-ar fi ca astă veste.[67]

— Ne-a vârât-o, a spus Parker.

— Asta vrea să spună prin „Să-i străpung”, l-a susţinut Genero.

— Ne-a vârât-o în ochi.

— Auzi, *străpuns.*

— *Spus-am,* a zis Meyer, citând din bilet. Sună ca declaraţiile lui Rumsfeld. Mai are puţin şi o să spună, „Mamă!” sau „I-auzi ia!”

— Iar a apărut spada, a intervenit şi Eileen.

— Unde? s-a mirat Wills.

— În „lame ascuţite”.

— Dar şi „săgeţi otrăvite”, a zis Kling.

— Nu văd săgeţi otrăvite, a spus Genero.

— Dar „săgeţi înveninate” ce sunt, Goguţă?

— Nimeni nu mi-a zis vreodată aşa, i-a zis Genero lui Parker.

— Nici măcar maică-ta?

— Toată lumea mi-a spus mereu Richard.

— Richard, „săgeţi înveninate” e totuna cu săgeţi otrăvite.

— Mersi de informaţie.

— „Urechii lui i-ar fi ca astă veste”, a spus Carella tastând cuvintele pe computer.

— Glumeşte pe seama infirmităţii lui, a spus Hawes.

— Aşa crezi?

— De fapt, îşi semnează biletul aşa. Sunt Surdul, sau aţi uitat?

— *Iulius Cezar,* actul 5, scena 3, a spus Carella, citind de pe ecran.

— Câte au fost până acum?

— Câte ce?

— Piesele din care a citat.

— Nouă? a încercat Kling.

— Ba nu, cred că zece.

— Nu, staţi puţin…

— Plus ceva din sonete. Aia cu mugurii de mai, a spus Eileen şi s-a uitat la Willis.

— Şi *tot* nu ştim de unde provine primul citat, a spus Carella.

— Care dintre ele?

— Chestia aia cu *arta de actor şi nu mai ştiu ce.*

— „Căci arta de actor/Să moară poate, ori trăi, să joace-un rol major”, a citat Kling.

— Câte se fac cu ăsta?

— Nouă piese sigur. Sau zece. Plus sonetul.

— Din câte?

Toţi au întors privirea spre el.

— Câte a scris?

— Mii, a spus Parker.

— Trebuie să existe un loc de unde să aflăm, a spus Genero. Nu există vreo colecţie, ceva?

— Ce importanţă are *câte* a scris? Richard?

— Mă gândeam că dacă ar exista pe undeva o colecţie…

— Da, Richard.

— Ne-am putea da seama câte a scris.

— Şi după aia?

— Ar fi şi ăsta un început, a spus Genero şi a ridicat din umeri.

*

Surdul se gândea că mai peste tot în America, aproape oricine putea avea o bombă asupra lui şi să spulbere orice loc. De exemplu, cineva putea intra cu bomba prinsă la brâu într-un restaurant, teatru, stadion, vreun loc de rugăciune, iar restul devenea o ştire de seară. Când moartea era preferabilă vieţii, când moartea promitea un rai unde te aşteaptă şapte sau şaptesprezece sau şaptezeci de fecioare dornice, ori atâtea câte or mai fi rămas – el, personal, nu credea că mai existau

virgine pe lume – atunci ce putea opri un dement să intre cu biletul de paradis legat la brâu?

Securitatea?

Imposibil de menţinut într-o societate liberă.

Exact în acea clipă, tocmai intra în cea mai mare bibliotecă din oraş, oprindu-se la intrare unde paznicii în uniformă i-au controlat geanta diplomat, uitându-se înăuntru ca nişte câini dresaţi ce erau de fapt, dar fără să-i ceară să-şi desfacă haina ori să-şi scoată pantofii, pentru că, până în acel moment, nimeni nu intrase undeva cu bomba asupra lui. După ce avea să se întâmple şi asta, lucrurile se vor schimba. Curând, oricine va fi căutat până la piele înainte de a i se îngădui să vadă ultimul film de succes. Dar, deocamdată…

— Mulţumesc, domnule. Vă rog să verificaţi bagajul, dacă nu vă supăraţi.

A pornit prin holul boltit, cu pardoseală de marmură, unde paşii stârneau ecouri, către garderoba din spate şi spre dreapta faţă de agenţii de securitate. Şi-a predat geanta diplomat la tejghea, a primit un bon de ordine şi a urmat indicaţiile scrise către FOLGER FIRST FOLIO.

*

Fusese o vreme când Ollie mergea des la fete precum cele angajate, mai precis, fost angajate de Ambrose Carter. Asta nu pentru că se apropiase de vreuna dintre fetele din herghelia omului. Mai curând, devenise familiar cu acea specie. Existase o vreme când Ollie îi spunea unei prostituate de origine hispanică „mutăloaică”[68], dar asta se întâmplase înainte de a o cunoaşte pe Patricia Gomez, care era portoricană şi ofiţer de poliţie pe deasupra şi care era… ei bine… nu tocmai prietena lui, ci… cum să spunem… o persoană cu care se vedea. Iar acum, se simţea în stare să-i rupă capul oricui ar fi spus aşa ceva despre Patricia.

Prima prostituată cu care a vorbit a fost, de fapt, o gagică pe nume Paquita Flores, o simpatică voluptuoasă cu pielea ciocolatie, îmbrăcată cam sumar pentru începutul de iunie, fiindcă vara încă nu sosise în oraş. Care stătea pe treptele clădirii unde locuia, cu fusta până la fund, picioarele lungi dezgolite cât cuprinde, lingând o acadea, de parcă ar mai fi fost nevoie de vreo reclamă.

— Hei, *hombre,* a zis ea, lingând acadeaua. Nu te-am văzut cam de mult.

Ollie a încercat să-şi aducă aminte de vremurile când oferea clemenţă din partea poliţiei contra favorurilor sexuale. Paquita avea atunci şaisprezece ani, sau cam pe-acolo. Aşadar, acum avea, ia să vedem, douăzeci, ori douăzeci şi unu? S-a aşezat lângă de ea. În briza blândă, fusta sumară, cu franjuri, i-a fluturat în jurul genunchilor. A continuat să lingă acadeaua.

— *Que pasa, maricon? l-a* întrebat ea.

— Ce mai ştii despre Carter? a vrut el să ştie.

— Hai, dom'le, a murit, nu ştiai? a zis ea şi a surâs, fără să scoată acadeaua din gură.

— Ce spun cei de pe stradă?

— Pesemne că a şucărit vreo fată.

— Pe care?

— Nu ştiu, băiete.

— Şi *cine* ar putea şti?

— Carter nu-mi era *abadesa,* i-a spus Paquita. Te legi de cine nu trebuie.

— Şi pe *cine* să întreb?

— Du-te la Three Flies. Fetele lui pe-acolo-şi fac veacul.

*

Cartea se afla într-o casetă din geam gros, înconjurată din toate părţile de paznici în uniformă. Surdul ştia că respectiva casetă avea alarmă şi că dacă cineva doar atingea sticla, alarmele porneau, nu doar acolo, la etajul unu al

bibliotecii, ci şi la biroul firmei Security Plus, care ar fi alarmat secţia Midtown South, situată la patru străzi de bibliotecă.

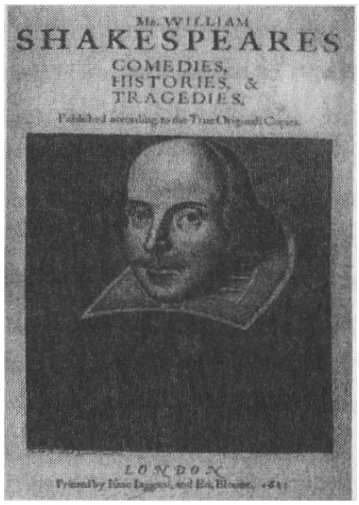

Un cordon roşu din catifea atârnat de nişte postamente îi ţineau pe vizitatori la vreun metru şi ceva de exponat. Cartea din caseta de sticlă stătea deschisă la pagina de titlu.

Un bilet din spatele ecranului de plexiglas, fixat pe un perete al Camerei Elisabetane a bibliotecii, îi anunţa pe vizitatori că respectiva carte expusă fusese luată cu împrumut de la Biblioteca Folger Shakespeare din Washington, D.C., locul unde se găseau majoritatea operelor tipărite ale lui Shakespeare. Colecţia Folger cuprindea peste 310 000 cărţi şi manuscrise, 250 000 de programe de spectacol, 27 000 de picturi, gravuri şi stampe, precum şi instrumente muzicale, costume şi filme.

Anunţul îi prevenea pe vizitatori că exponatul din casetă era unul dintre cele patru exemplare ale primei ediţii complete a pieselor scrise de William Shakespeare. Cu toate că doar optsprezece dintre piese fuseseră tipărite în cursul vieţii lui, prima colecţie folio cuprindea treizeci şi şase dintre piesele lui, împreună cu o listă a numelor actorilor principali din cadrul companiei teatrale, dar şi comentarii şi elogii privind acele piese. Cartea fusese tipărită la Londra în 1623, la un preţ

apreciat cu puţin peste şase şilingi pe exemplar, ajungând pe piaţa londoneză la preţul cu amănuntul de cincisprezece şilingi pentru ediţia nelegată şi o liră pentru ediţia legată în piele de viţel.

Acum costa 6,2 milioane dolari.

*

Three Flies era un bar în ceea ce obişnuia să fie o zonă de felinar roşu din jurisdicţia Secţiei 88, asta cândva, înainte ca un poliţist aflat în timpul liber să fi fost împuşcat în zonă de un peşte care nu acceptase ca una dintre fetele lui să facă sex cu un poliţai de câteva zeci de ori. Prostul obicei al fetei i-a determinat pe toţi peştii din zonă să-l numească pe peştele în chestiune – şi asta pe faţă, nici mai mult, nici mai puţin – un *ahuevado.* Iar asta făcuse ca nefericitul poliţai să fie împuşcat şi, întâmplător, să moară. După aceea, poliţiştii de la Secţia 88 se înfuriaseră şi porniseră un atac de parcă ar fi mărşăluit prin Irak. În prezent, zona era relativ curată, însă Three Flies rămăsese un loc preferat de prostituate şi băieţi de colegiu care se abăteau acolo de la Universitatea Beasley, aflată de cealaltă parte a parcului, porniţi în căutare de sex ori droguri, ori şi una şi alta.

În acea după-amiază, când Ollie a ajuns acolo, localul era destul de gol; şcolarii erau încă la şcoală, iar majoritatea fetelor dormeau, ca să-şi revină după zbenguielile din cursul nopţii. Din tonomat se auzea un soi de muzică de coridă, iar două fete stăteau într-un separeu, legănându-se în ritmul melodiei. Ollie s-a apropiat de ele. Nu o cunoştea pe nici una, de aceea şi-a fluturat legitimaţia, ca să le facă să priceapă că Legea era pe ele şi s-a aşezat vizavi, după care a rânjit, asta în loc de zâmbet. Fetele nu s-au speriat defel; doar poliţiştii erau unii dintre cei mai fideli clienţi ai lor.

— Ambrose Carter, a zis el.

Una dintre fete s-a holbat la el. Era o negresă cu părul blond. Cealaltă era albă, tot blondă. Ambele abia trecuseră de douăzeci de ani, a presupus Ollie. Fetele fumau şi beau bere dintr-o singură sticlă, pasând-o de la una la cealaltă. Ollie s-a întrebat dacă lucrau în echipă, pasându-şi chestii de formă asemănătoare.

— Ce-i cu el? l-a întrebat blonda de culoare.

— Pe cine a supărat şi de ce?

Cele două blonde s-au uitat una la cealaltă.

Ca prostite, s-au întors spre Ollie.

— Deci?

— Şi nouă ce ne iese? a întrebat blonda albă.

— Ascultă, *almeja* (ceea ce în spaniolă înseamnă păsărică, dacă vreţi), a spus Ollie, însă blonda albă nu a priceput, pentru că, întâmplător, avea strămoşi irlandezi, n-am timp de pierdut cu voi.

Nici blonda neagră n-a înţeles ce însemna *almeja,* pentru că străbunicii ei veniseră tocmai din Cote d'Ivoire. Cu toate acestea şi-a dat seama de înţelesul cuvântului din expresia de pe faţa buhăită a poliţistului.

De aceea, ea a spus:

— Carmela Sammarone.

Motiv pentru care Ollie le-a condus până la sediul Secţiei 87.

*

Ollie a sosit cu câteva minute după primirea celui de-al treilea bilet.

— A pus aproape toţi drogaţii să ne aducă mesajele ei nenorocite, le-a spus detectivilor pe care îi convocase la şedinţă.

— Dar şi dependenţii de injecţii şi somnambulii, a zis Parker.

Afirma asta după ce descoperiseră că al treilea mesager era dependent de heroină.

Iar al treilea bilet suna:

Nu pregetaţi!
Îndată ce veţi auzi un vuiet
De lănci şi spade, să-ncercăm norocul.[69]

— Iar apar spade, a descoperit Meyer.

— De la suliţe, la săgeţi, apoi la spade.

— Sau săgetuţe, a spus Carella. Poate într-acolo vrea să ne ducă. La un joc de săgeţi.

— Ca acelea pe care le arunci într-un panou, a spus Genero şi a dat din cap. Alea care se găsesc prin cârciumi.

— Ce ştii despre cârciumi, Richard?

— Seamănă cu barurile de acolo.

— De unde, Richard?

— În Anglia. De unde vine Shakespeare, a spus Genero, apoi a şovăit. Ori greşesc?

— Din ce în ce mai mici, a spus Eileen. La arme mă refer.

Willis a privit-o. La fel şi Kling.

— Armele devin din ce în ce mai mici.

— Spada nu e mai scurtă decât săgeata, a spus Parker.

— Dar săgetuţa e, a spus Hawes.

— O să lovească pe cineva cu o săgetuţă otrăvită! a anunţat Genero, cu glas triumfător.

— Cine? a vrut să ştie Ollie Weeks.

Tocmai trecuse de portiţa din grilajul despărţitor de lemn care trasa graniţa dintre sala detectivilor şi coridor. Apoi, păşind de parcă ar fi fost stăpân peste acel loc, s-a îndreptat spre biroul lui Carella şi spre detectivii strânşi în jur să citească biletul, s-a uitat la el, a ridicat din umeri şi a zis:

— Cine-i Carmela Sammarone?

— De ce? l-a întrebat Eileen.

— Hei, frumoaso, îţi place aici? a zis Ollie, referindu-se la transferul ei recent, rânjind ca un rechin.

— Îmi place, mulţumesc, a spus, cât pe ce să adauge Grăsanule, dar s-a abţinut, socotind că

Ollie se putea supăra. De ce vrei să ştii despre Carmela Sammarone?

— Pentru că am un peşte mort şi, din câte am înţeles, v-a ciripit ceva despre ea. E adevărat?

— Una din *fostele* lui fete, da.

— Păi, poate a şucărit-o faptul că a dat-o în gât, a spus Ollie. Şi, poate, drept urmare, l-a străpuns de două ori.

— Şi tu vorbeşti ca Shakespeare? l-a întrebat Genero.

— Poftim? a făcut Ollie.

— Mă referam la acel *străpuns.*

— S-ar putea, i-a răspuns Ollie.

— Primim bilete din Shakespeare.

— Nu fi ridicol. Shakespeare e mort.

— *Citate* din el, i-a explicat Genero.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Ollie.

— Sammarone le expediază, a spus Willis.

— *Plătind* oameni să le aducă.

— Despre asta a ciripit Carter.

Ollie a rămas o clipă pe gânduri.

— Asta nu prea era un motiv să-l găurească, a spus el.

— Poate că da, a zis Parker. Credem că lucrează pentru tipul care a omorât o gagică săptămâna trecută.

— Asta schimbă situaţia, recunosc, a zis Ollie. Şi-atunci de ce nu-i săltăm pe ea şi pe tip?

— De unde?

— Ultima adresă cunoscută a ei este din Los Angeles.

— Mă duc şi mai descos pe careva, a sugerat Ollie. Să văd dacă nu ştiu alte fete pe unde se află.

— N-ar fi rău, a zis Willis.

— E din *Coriolan,* a spus, a zis Carella de la computer.

— Cu asta se fac zece piese. Ori poate unsprezece.

— Eu încă vreau să ştiu *câte* a scris, a zis Genero.

— Păi, du-te la bibliotecă, Richard.

— O ştii pe aia cu Bush? l-a întrebat Ollie.

— Care?

— Cică l-a întrebat cineva dacă îi place Liberia, iar el a zis: „Îmi place la nebunie. Vedeţi dumneavoastră, soţia mea a fost libertină."

— N-am prins poanta, a spus Parker.

— Cum interpretăm ultimul vers[70]? a întrebat Carella.

S-au uitat cu toţii la bilet. Până şi Ollie.

Apoi au privit ceasul de pe perete.

Arăta patru fără un sfert.

— Poate e pe cale să ne spună *când* are s-o facă, a sugerat Eileen.

— Să facă ce? a întrebat Ollie.

— Ce şi-o fi propus. *Ora* la care va acţiona. *Chiar acest ceas.*

— Cine?

— Surdul?

— Îl cunosc? a întrebat Ollie.

— Nimeni nu ştie cum arată, i-a explicat Genero.

— Hai, că treaba e prea profundă pentru mintea mea, a recunoscut Ollie. Îmi pare rău că v-am deranjat. Mai vorbim, a zis el şi a dat să plece.

— Ia stai puţin, i-a spus Parker.

Cei doi au ieşit împreună pe coridor. Parker l-a luat de cot pe Ollie şi i-a spus de aproape:

— Te mai întâlneşti cu ea?

— La cine te referi?

— Micuţa ciocolatie.

— Dacă vorbeşti de ofiţerul Gomez, da, ne vedem.

— Şi ai primit acces? l-a întrebat subtil Parker.

— Hai, că am treabă, a zis Ollie şi şi-a tras cotul.

— Tot mai încerci să găseşti capodopera aia a ta?

— La revedere, Andy, i-a zis Ollie.

— Nu l-ai găsit încă pe travestitul acela care ţi-a furat nepreţuita carte?

Însă Ollie cobora deja treptele de metal ce duceau spre parter.

*

Subiectul discuţiei de la şedinţa de lucru de la Channel Four din acea după-amiază a fost ceea ce deja toată lumea numea: „Bilet”.

DRAGĂ HONEY:
TE ROG SĂ MĂ IERŢI DEOARECE NU AM
ŞTIUT CĂ TE AFLAI ÎN ACEL AUTOMOBIL.

La şedinţă participau Honey Blair, desigur; Danny Di Lorenzo, directorul de programe; Avery Knowles, director de ştiri şi prezentator principal; co-prezentatoarea sa, Millie Anderson; Jim Garrison, prezentatorul emisiunii sportive săptămânale; şi Jessica Hardy, prezentatoarea buletinul meteo, ori – aşa cum prefera ea să fie numită – meteorolog.

— Cred că trebuie să ignorăm biletul, a propus Di Lorenzo.

Ca director de ştiri, Avery Knowles a considerat că biletul constituia o ştire ce merita să fie prezentată, însă el nu era director de programe, aşa că a preferat să asculte.

— Biletul precizează clar că nu Honey a fost ţinta…

— Slavă *Cerului*, a zis Jessica.

Era o persoană foarte religioasă. Aproape că şi-a făcut semnul crucii.

— … ceea ce e bine pentru Honey, dar nu atât de bine pentru noi, a spus Di Lorenzo.

— Dar cine era în maşină cu tine? a întrebat-o Millie.

— Un prieten, a spus Honey.

— Ce prieten? a vrut să ştie Di Lorenzo.

— Un detectiv.

— De poliţie?

— Da.

— Asta agravează lucrurile.

— Cum aşa? a întrebat Avery.

— Dacă e detectiv, va încerca să afle cine a tras.

— Şi?

— Şi asta e treaba *noastră.* Una demnă de Channel Four News. Să-l găsim pe dementul care a socotit că Honey Blair era o ţintă de…

— Dar…

— Exterminat.

— … n-am fost eu ţinta! Doar ne spune asta în bilet. Nici n-a ştiut că mă aflam în maşină. *Cotton* era ţinta.

— Cotton?

— Cotton Hawes. Detectivul care era cu mine.

— Chiar aşa îl cheamă? Cotton?

— Da. Cotton Hawes.

A rostit cuvintele de parcă s-ar fi scuzat. Nu voia să intre într-o dispută cu Di Lorenzo, pentru că el era, la urma-urmelor, directorul de programe, în vreme ce ea era o simplă fată-reporter, deşi nu mai era chiar atât de *simplă,* mai ales după ce atacul de vineri îi oferise cele cincisprezece minute de notorietate, obligatorie în America. Însă nu s-ar fi cuvenit să anunţe telespectatorii că nu ea fusese vizată, că faima fusese căpătată nu tocmai pe drept, că adevăratul obiectiv al atacatorului fusese…

— Cotton Hawes, a repetat Di Lorenzo, clătinând din cap neîncrezător. Un mărunt neică nimeni fără nici o importanţă.

— Honey a vrut să spună că, la un metru optzeci şi cinci, Cotton nu poate fi considerat mărunt. Nici vorbă de aşa ceva. Şi nici „neica-nimeni”; de fapt, era detectivul clasa a doua care rezolvase recent cazul de răpire Tamar Valparaiso. Şi nici fără importanţă. Era pe cale să devină ceea ce Honey considera „persoana importantă” din viaţa ei. Însă

n-a adus vorba de asta faţă de Di Lorenzo, pentru că începuse să se prindă unde bătea acesta şi să priceapă că modul lui de abordare avea legătură cu cariera ei.

— Aici a fost vorba de atacarea unuia dintre reporterii noştri cei mai cunoscuţi, a spus Di Lorenzo.

— Dar omul *n-a vrut,* a spus Millie. Biletul…

— În afară de noi, nimeni n-a văzut biletul ăsta, a insistat Di Lorenzo.

— Ar trebui să i-l arăt lui Cotton, a spus Honey.

— De ce?

— Pentru că încearcă cineva să-l *ucidă,* pentru numele lui Dumnezeu!

De astă dată, Jessica şi-a făcut cruce.

— Ai spus că-i detectiv, nu? a întrebat-o Di Lorenzo.

— Da, dar…

— Atunci, presupun că ştie să-şi poarte singur de grijă. Problema e că, din motive necunoscute nouă, cineva a tras în limuzina ta vinerea trecută. Nu e treaba noastră *să descoperim* această persoană, cine-o fi ea…

— Dar ai zis că da, i-a reamintit Avery. Că e treaba noastră.

— Nu. Treaba noastră e să păstrăm *vie* povestea asta. Cu cât e mai mult pe tapet, cu atât mai mulţi nespălaţi vor intra pe Channel Four pentru ştirile de ora patru şi şase seara. Nu-mi pasă dacă nu va fi găsit. Chestia este că, acolo, undeva…

Unde-am mai auzit chestia asta? s-a întrebat Honey.

— Acolo, undeva, a repetat Di Lorenzo, arătând spre ferestrele de la etajul şapte şi spre minunatul peisaj citadin, există un ucigaş care vrea să o elimine pe Honey Blair a noastră. Vă rog să nu uitaţi asta.

Dar el uitase deja de biletul care spunea că nu Honey fusese ţinta.

*

Ultima oară când urmărise o femeie pe care o iubea se întâmplase când fusese căsătorit cu Augusta. Ar fi trebuit să se gândească mai bine când el, un simplu poliţist, s-a căsătorit cu un top-model şi să-şi dea seama că lucrurile vor căpăta întorsătura pe care au luat-o în cele din urmă. Nu se simţise prea bine urmărind-o pe Augusta şi nici acum, când o supraveghea pe Sharyn.

Aşteptase vizavi de cabinetul ei de pe Ainsley Avenue de la cinci fără un sfert. De obicei, ea lua metroul până în Rankin Plaza şi sediul biroului chirurgului-şef adjunct, unde stătea până la amiază, după care lua prânzul la Majesta, apoi mergea cu autobuzul înapoi în oraş, unde avea cabinetul. Dimineaţa era Sharyn Cooke, chirurg-şef adjunct şi după-amiaza, doctor Sharyn Cooke, internist. Ştia că trăia alături de un inspector adjunct, în vreme ce el era doar detectiv clasa a treia. Dar asta nu conta; doar o iubea. El, alb; ea, negresă. Nici asta nu conta; o iubea. Ceea ce conta…

O găsise pe Augusta în pat cu un bărbat.

Cât pe ce să-l omoare pe ticălos.

O privise în ochi pe Augusta.

Ochii lor spuseseră tot ce era de spus, iar asta însemna *nimic.*

Pe cealaltă parte a străzii, Sharyn tocmai ieşea din cabinet.

Ca un poliţist bine instruit, s-a întors cu spatele, continuând să o urmărească în geamul unei farmacii. Când ea s-a îndepărtat de clădire, pornind cu paşi iuţi şi mândri, el s-a răsucit şi a început să o urmărească, rămânând tot vizavi, având părul blond acoperit de o pălărie care sărea în ochi. O negresă şi un blond. O doctoriţă şi un poliţist. Trebuise şi de data asta să se gândească mai bine?

Sharyn a intrat într-un restaurant Starbucks şi, cinci minute mai târziu, a ieşit cu un pahar de carton. Sorbind din cafea, a continuat să păşească aproape săltăreţ, încântată de vremea plăcută, trecând pe lângă staţia de autobuz de unde ar fi putut lua vehiculul cu care să traverseze oraşul, spre apartamentul lui. În seara aceea se vedeau la el; în seara următoare, la ea. Făceau cu schimbul, la întâmplare; doar erau îndrăgostiţi. Ori aşa doreau să creadă.

Cartierul unde Sharyn îşi avea cabinetul căpătase un aer de eleganţă în urmă cu zece ani, dar începuse deja să se scufunde inexorabil în mocirlă, redevenind un ghetou şi o mahala în toată puterea cuvântului. Ceea ce fusese cândva un salon cu piscină, transformat apoi într-un centru de întreţinere, devenise acum un local care servea cuchifrito[71], satisfăcând gusturile numărului mic de hispanici care locuiau în zonă, o minoritate între negri, care erau predominanţi. Un proces similar de transformare-retransformare se petrecuse când clădirile condamnate deveniseră blocuri de apartamente ce începuseră deja să se degradeze. Consumul de droguri – înfloritor când cocaina era la mare modă, practic dispăruse când reverendul Gabriel Foster lansase faimoasa campanie numită „Fără gunoaie. Acum!” – revenise în draci pe străzi, iar substanţa preferată acum era heroina, iar asta amintea de vremurile de odinioară, nu?

În acea porţiune de cartier negru şi, din nefericire, trist de familiar, Bert Kling a urmărit-o pe frumoasa femeie neagră pe care o adora şi spera deznădăjduit că ea nu se grăbea să-l întâlnească pe doctorul James Melvin Hudson.

Însă tocmai într-acolo se ducea ea.

*

Numele cafenelei era Edge.

Se numea astfel pentru că era exact la marginea zonei Diamondback, într-un soi de ţară a nimănui ce separa cartierul de restul oraşului. Făcând un salt peste anotimpuri, cei de la Edge scoseseră mese pe trotuar şi, când Sharyn s-a apropiat, vreo cinci sau şase consumatori stăteau deja afară în lumina ce se dilua, sorbind ceai sau cafea şi molfăind prăjituri sau tort. Unul dintre ei s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Sharyn cu o mână întinsă.

Doctorul James Melvin Hudson.

Kling a rămas locului.

Apoi s-a tras într-un intrând.

Ea l-a luat de mână pe doctorul James Melvin Hudson, s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz, ceea ce Kling a socotit că era un salut ciudat pentru doi doctori; poliţaii niciodată nu dădeau mâna cu alţii ca ei. Ea s-a aşezat în faţa lui, iar el a făcu semn unui chelner. Ea tocmai băuse o cafea…

Kling şi-a închipuit că tocmai asta îi explica ea în acele momente…

Aşa că, dacă nu se supăra, avea să stea fără să servească nimic…

A respins meniul întins de chelner…

Apoi s-a aplecat peste masă către doctorul James Melvin Hudson, cu coatele pe tăblie şi, cu capetele apropiate, au discutat intim şi cu seriozitate, în vreme ce pe trotuar trecătorii se grăbeau, neştiutori şi nepăsători, pentru că aşa era acel oraş mare şi rău.

Ca un adevărat poliţist, cu umerii ghemuiţi, de parcă ar fi fost miezul iernii, nu 2 iunie, ţinându-şi pălăria coborâtă pe ochi şi ascunzându-şi părul blond, pitit într-un intrând, Kling i-a urmărit jumătate de oră. Tipul blond şi fata de culoare. Fusese o greşeală chiar de la început? Era acum o greşeală? Alianţa dintre negru şi alb avea să fie *vreodată* corectă în America?

S-a uitat la ceas, adică doctorul James Melvin Hudson a făcut asta şi i-a făcut un semn

chelnerului. Sharyn l-a privit în timp ce plătea nota, s-a ridicat o dată cu el, l-a sărutat din nou pe obraz când el a plecat şi apoi s-a aşezat la loc, acum singură şi părând cufundată în gânduri pe măsură ce umbrele se alungeau şi crepusculul se instala pe cer.

*

Genero nu mai călcase într-o bibliotecă publică de la doisprezece ani, când luase *Dragoste şi război* de John Jakes cu legitimaţia ce-i dădea dreptul să împrumute de la secţia adulţi. Lecturile lui curente ajungeau până la Harry Potter, însă el cumpăra acele cărţi deoarece simţea că trebuie să-i ajute pe scriitorii muritori de foame care scriau în cafenele, pe şerveţele de hârtie.

Biblioteca la care s-a dus luni seară se găsea în cartierul Calm's Point şi era deschisă până la zece seara. A ajuns acolo pe la opt, după ce luase cina cu mama şi tatăl său în casa mică, cu un etaj, din apropiere. Mama lui făcuse *penne alia puttanesca,* însemnând „în stil de târfă", iar asta chiar în faţa tatălui său. Când a întrebat-o pe bibliotecară dacă avea o carte care să conţină tot ce scrisese Shakespeare, ea s-a uitat ciudat la el vreme de o clipă, apoi a revenit cu un tom gros şi greu, pe care el l-a luat în sala de lectură, unde era linişte ca într-un cavou.

Nu-şi propusese *să citească* tot ce scrisese Shakespeare; pur şi simplu voia să *numere* operele. Cifrele la care a ajuns au fost: 37 de piese, cinci poeme lungi şi 154 de sonete, despre care până atunci el crezuse că sunt tot poeme, dar cum se găseau într-o secţiune separată a ceaslovului, numită SONETE, s-a lămurit că nu era aşa. Şi-a dat seama în acelaşi timp că era vorba de o operă foarte mare. De fapt, după părerea lui, cu greu ar fi găsit alt autor care să fi scris atâtea lucruri minunate în cursul unei vieţi.

Nu avea habar la ce îi vor sluji cele aflate, dar a socotit că asta făcea parte din minuţioasa muncă de detectiv. Şi, pe de altă parte, când a înapoiat cartea, bibliotecara l-a privit cu un respect reînnoit, aşa a presupus el.

*

Întins în pat şi aşteptând ca ea să vină la el, Kling i-a spus că aproape descoperiseră ce armă – ori arme, de fapt – plănuia să folosească Surdul, dar nu pe cine voia să ucidă, sau dacă plănuia să ucidă pe cineva.

— E vorba de săgetuţe, a spus el. La plural. Probabil otrăvite. Am dedus asta, ca în legea randamentului în scădere. În biletele lui, a trecut de la suliţe la săgeţi, ajungând la săgetuţe, în ordine descrescătoare. În sens invers. Aşa că suntem siguri că are în vedere săgetuţe, dar nu ştim cine ori cum – şi nici când, fiindcă veni vorba de asta.

— Mm, a făcut Sharyn.

Era în baie şi se spăla pe dinţi. Părea preocupată de ceva, dar deseori arăta aşa în timp ce se pregătea de culcare. Câte lucruri trebuia să facă o femeie înainte de culcare. Chiar şi aşa…

— Chestia este că nu seamănă cu stilul lui obişnuit, a spus Kling. Să anunţe o crimă, adică.

Sharyn a scuipat în lavoar.

— Credem că el a ucis-o pe femeia aceea săptămâna trecută, dar poate că a făcut-o ca să o pedepsească pentru trădare sau cine ştie ce. Are obiceiul să creeze derută. Punându-ne pe o pistă falsă, pentru ca apoi să acţioneze cum şi-a propus.

— Mare belea pe capul vostru, a spus Sharyn şi a revenit în dormitor. Purta o cămaşă de noapte foarte scurtă, nu avea chiloţi, iar în picioare avea papuci roz.

— Belea e puţin spus, s-a plâns Kling. Însă omul nu glumeşte.

— Nu e cam răcoare aici? l-a întrebat Sharyn. Sau mi se pare?

— Da, cam răcoare, a zis el. Şi totuşi a fost o zi plăcută.

— Chiar frumoasă.

În încăpere s-a lăsat linişte vreme de câteva momente.

— Cum ţi-a mers azi? a întrebat el.

— Bine.

El a şovăit. Apoi a atacat frontal.

— Ce ai făcut?

— Chestii obişnuite, i-a răspuns ea. Am văzut o serie de infirmi la Rankin, am luat prânzul la un restaurant chinezesc, am examinat nişte săraci şi oprimaţi din Diamondback. Aceeaşi poveste mereu.

Apoi şi-a dat jos papucii şi a urcat în pat lângă el.

— Şi după aceea? a întrebat el.

— După muncă?

— Da, după muncă?

— Mi-am luat o cafea de la Starbucks şi apoi, autobuzul spre *casă.* Hai, vino să mă încălzeşti la picioare, a spus ea şi s-a ghemuit lângă el.

9

Se făcuse deja ora nouă dimineaţa în acea zi de marţi, 8 iunie. În ciuda ploii mărunte ce uda străzile şi calma dorinţele sexuale, plimbarea prin Aleea Târfelor se desfăşurase în noaptea precedentă, începând cam pe la unsprezece.

Existase o vreme când lui Ollie acele aventuri nocturne i s-ar fi părut excitante… ei, de fapt, chiar *fuseseră,* aşa că s-ar cuveni să sărim peste *i s-ar fi părut.* Jumătate dintre fetele de acolo lăsau impresia că ieşiseră la defilare în lenjerie intimă. Celelalte purtau fuste scurte ce le etalau coapsele, unele dintre ele despicate în lateral, ca să arate mai mult, fără ciorapi, cu sandale cu barete şi tocuri cui, ori cizme de genul „femeia dominatoare", cu şireturi din piele pe lateral. Dacă erai un american adevărat, cum naiba să *nu* te exciţi?

Mai ales când fetele ofereau tot ce îţi era interzis acasă. Nu se referea la un scurt, fetele de liceu îţi puteau oferi chestia asta pe gratis. Era vorba de însuşi *conceptul* că totul este permis. Într-o societate ce devenea tot mai restrictivă, aici, pe o zonă de cinci străzi, era îngăduit orice. Tot ce imaginaseră marile târfe ale Babilonului fusese dus la perfecţiune de-a lungul secolelor, iar acum se oferea la vânzare în acel bazar sub cerul liber, unde fetele vorbeau fără jenă şi parcă fără teama de a fi arestate pentru delicatese precum înghiţitura marocană, Plonjonul Acapulco, ori Toboganul Singapore.

Ar fi trebuit dată o lege, a gândit Ollie.

În realitate, *exista* o lege, dar când te aflai pe strada aceea nici nu bănuiai că ea se putea aplica la o asemenea oră din noapte. Nu mai departe de luna trecută, Ollie ar fi considerat toate picioarele acelea apetisante şi sugestiile de sfârcuri şi buze umede… cum să zicem… stimulative. Până şi acum simţea o uşoară vibraţie în vintre, dar a

socotit că ea reprezenta un reflex condiţionat, nu ceva stârnit de o dorinţă adevărată. Ori poate pentru că una dintre fete îl apucase de organul genital şi-l întrebase:

— Ce-ascunzi aici, băieţel?

— Nimic pentru tine, scumpo, i-a răspuns el.

— Eşti convins? Sunt virgină, tocmai din Venezuela.

— Şi eu, toreador din Peru, a spus el.

— Hai să vedem ce-ai acolo, *torero*.

— Dă-i jos fermoarul, Nina.

— Vrei un scurt?

— Hai, *torero,* să vedem ce-ascunzi acolo.

— Ori vrei *puntilla*[72]*?*

— Pare să fie bine dotat, Anita.

— Hei, ce zici, *matador?*

— Altă dată, fetelor, le-a spus el şi s-a îndepărtat.

— O să-ţi pară răăău! au spus în cor fetele lăsate în urmă.

Ollie s-a întrebat dacă nu cumva se îmbolnăvise de ceva.

Vreo jumătate de oră a căutat o fată pe nume Wanda Lipinsky. Din câte ştia, nu era evreică. Îşi alesese acel nume doar pentru că rima şi amintea oarecum de Lewinsky, ceea ce părea să promită tot soiul de delicii orale. În acest sens (fără glumă), Wanda putea fi recunoscută, aşa i se spusese, după chiloţii-şnur, aţă-n… pe care îi purta – asta pentru cazul când cineva trecea de gura ei ca să exploreze comorile ascunse sub fustă. Însă trecuseră vremurile bune, iar aceste delectări promise, a, sigur, nu-l mai interesau în legătură cu domnişoara Lipinsky, al cărui nume real era Margaret O'Neill, din câte aflase el.

Se părea că micuţa Margie lucra independent, ca şi Carmela Sammarone, care probabil îl găurise pe peştele care o dăduse în gât băieţilor din Grover Park. Mai aflase că Micuţa Margie ieşise în oraş cu Micuţa Mela miercurea trecută, să facă un tur prin

hotelurile din zona semicentrală a oraşului, unde Mela îşi găsise un client, dar nu şi cea al cărui nume rima cu Lewinsky şi purta şnur. Cel puţin aşa susţineau bârfele, iar Ollie n-avea motive să pună la îndoială o informaţie confirmată de trei fetiţe îmbrăcate sumar, al căror fund îngheţa, fiindcă începuse să plouă rece.

Pe vremurile bune, poate că acele fete – albe, de culoare, latino, asiatice, pentru că pe Lee se practica democraţia pură – care tremurau în lenjeria intimă şi-şi vindeau marfa, l-ar fi excitat. Dar nu acum, la început de iunie şi atât de devreme dimineaţa…

Sigur suferea de ceva.

…ele i se păreau doar nişte biete creaturi care aveau nevoie de ajutor şi consolare. Ori poate chiar compătimite.

Nedumerit şi încruntându-se şi-a strâns umerii şi a continuat să meargă prin ploaia măruntă.

*

N-a găsit-o pe Wanda Lipinsky decât la ora două. Tocmai ieşea cu spatele dintr-un Chevrolet Impala, unde-l făcuse scurt pe tipul de la volan şi acum avea fusta ridicată până la jumătatea fundului, lăsându-şi la vedere şnurul de mătase al chiloţeilor şi acela pe jumătate ascuns.

Ollie a aşteptat până ce ea a coborât, apoi a stat până s-a întors, trăgându-şi în jos fustiţa, după care a pornit mai departe.

— Wanda, a zis el.

Ea s-a oprit brusc.

S-a întors spre el cu un zâmbet de bun-venit, tipic pentru prostituate. Nu era o fată – femeie, a bănuit el – urâtă; era trecută puţin de douăzeci de ani, cu păr castaniu lung şi, din câte îşi dăduse el seama, ochi albaştri. Fustă scurtă şi strâmtă, cu şnurul chilotului vizibil. Bluză largă, cu decolteu generos, sutien care îi împingea sânii în ochii

privitorului. Sprâncenele uşor ridicate a mirare. Te cunosc de undeva?

— Poliţia, a spus el şi i-a arătat legitimaţia. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

— Sigur, a zis ea fără chef.

Încă o noapte la răcoare, tocmai se gândea ea.

*

Ollie voia să ştie câte ceva despre miercurea trecută.

— Miercuri seară ai fost cu Carmela Sammarone? a întrebat-o el.

— Carmela? …

— Sammarone. Ştii cine e, Wanda. Ai ieşit cu ea?

Stăteau într-un local deschis non-stop de pe Carson cu McIntyre. Wanda sorbea alene dintr-o bere; încă avea toată noaptea în faţă. Aşa spera. Ollie bea apă minerală cu o felie de lămâie; oficial, se afla în misiune, dar voia să fie cât se poate de lucid. Avea senzaţia că micuţa Margie O'Neill se putea dovedi o nucă greu de spart.

— Carmela Sammarone, a repetat el.

Wanda nu a spus nimic.

— O cunoşti, nu?

— N-am auzit de ea.

— Ai ieşit cu ea miercuri seară?

— Miercuri seara, miercuri, a spus Wanda, dându-şi ochii peste cap şi chinuindu-se să-şi amintească.

— Da sau nu, Wanda?

— Nu-mi aduc aminte.

— Wanda, a zis el, lasă-te de căcaturi.

— Vezi cum vorbeşti, l-a dojenit ea.

— Trebuie s-o găsesc. Am înţeles că aţi ieşit la agăţat mai spre centru…

— Ţi-am spus că nu ţin minte.

— Gândeşte-te. Hoteluri dinspre centru. Hai, Wanda.

— A. Te referi la…
— Da. La. Ce?
— Melissa? Vorbeşti de Melissa?
— Aşa-şi spune? Melissa?
— Da, Melissa Summers.
— Ştii unde e?
— Nu. Doar nu-s maică-sa, ce puii mei?
— Atenţie la limbaj, a dojenit-o Ollie.
— Ce-a făcut?
— Asta vreau s-o întreb.
— Nu-mi dau prietenele în primire.
— Înseamnă că *ştii* unde e.
— Ţi-am spus că nu ştiu.
— Unde-aţi fost amândouă miercurea trecută?
— Cine a spus că am mers undeva?
— Până acum, trei fete. Vrei numele lor?
— Ce-a făcut Lissie?
— Spune-mi unde a lucrat miercurea trecută.
— De ce? L-a prădat cumva pe tip?
— Deci a fost un tip, corect?
— Aici e-aici, a făcut ea şi a ridicat din umeri. A fost?
— Vrei să fii dusă la secţie şi amprentată în noaptea asta?
Wanda a rămas tăcută.
— Margie, vrei să-ţi petreci noaptea într-o celulă? Nici o reacţie.
— Vrei să fii pusă să dai limbi vreunei lesbiene?
— Am trecut prin asta, mersi, a spus ea.
— Bine, atunci am terminat discuţia, a spus el. Să mergem.
— Unde? Nu te-am agăţat eu.
— Ia te uită, nu te-a agăţat nimeni? Aş putea jura că mi-ai propus un scurt pentru o sută de verzişori.
Ea a ridicat privirea spre el.
— Stai jos, i-a spus lui Ollie.
El a continuat să stea în picioare.
— Stai, a repetat ea.

*

Barmanul de la Hotelul Olympia tocmai spăla pahare când Ollie a ajuns acolo, puţin înainte de trei dimineaţa.

— Îmi pare rău, domnule, a spus el. Ultima comandă s-a primit acum jumătate de oră.

— Cum vine asta? s-a mirat Ollie.

Era surprins. În acel oraş se puteau servi băuturi alcoolice până la patru dimineaţa.

— Am constatat că după două vânzările merg mai prost, i-a explicat barmanul. Regret.

Ollie i-a arătat atunci legitimaţia.

— Câteva întrebări, a zis el.

— Mai târziu nu se poate? l-a întrebat barmanul.

— Regret, nu, i-a zis Ollie, apoi a tras un scaun de bar şi s-a aşezat.

Barmanul a suspinat şi şi-a şters mâinile cu o cârpă.

— Miercuri seară, săptămâna trecută, a spus Ollie. Ai lucrat atunci?

— Da.

— Două prostituate, a zis Ollie. Una blondă…

— Aici, la Olympia, nu permitem accesul prostituatelor, a spus barmanul.

— Mda, sunt convins. Dar poate ţi-ai dat seama că asta erau. Una, blondă, părul scurt, am înţeles că se cheamă freză pană, ochi căprui. Cealaltă avea părul până la umeri, castaniu, ochi albaştri. Arătoase fete, amândouă. Probabil şi bine îmbrăcate.

— Pe-aici trec multe femei care se potrivesc descrierii, a spus barmanul.

— Femeia care mă interesează, cea cu părul castaniu, mi-a zis că a ajuns aici cu amica ei pe la zece miercurea trecută şi că amica, adică blonda cu părul scurt, a agăţat un tip şi a plecat cu el pe la unsprezece. Nu-ţi aminteşti cumva de chestia asta?

— Nu.

— Un tip masiv, atrăgător, blond ca şi fata. Cu o protează auditivă în urechea dreaptă. Acum ţi-aduci aminte?

— Avem tot felul de…

— Da, sunt convins că vezi zece mii de blonzi cu aparate auditive în fiecare săptămână, a spus Ollie. Dar în *respectiva* miercuri, acest *individ* blond cu aparat auditiv a plătit cu o carte de credit. Mai precis, potrivit sursei mele, pe care o consider sigură.

— Ce vrei să afli?

— Numele lui.

— Toate chestiile alea au ajuns la casier în aceeaşi noapte.

— Ce anume?

— Chitanţele după cărţile de credit.

— Îţi aminteşti de bărbatul despre care vorbesc?

— Parcă ţin minte un tip cu o protează auditivă, da.

— Înalt şi blond?

— Da.

— Le mai ţii minte şi pe prostituate?

— Nu mi-am dat seama că erau prostituate.

— Bineînţeles. Te-ai uitat la cartea de credit?

— Da, probabil că am verificat semnătura de pe spatele ei. Când a semnat nota.

— Nu ţi-aminteşti numele de pe cartea de credit?

— Mă laşi? Cum să-mi amintesc aşa ceva?

— Sau ce fel de carte de credit avea?

— Aici acceptăm aproape toate cărţile de credit. Crezi că o să le ţin minte pe toate?

— Casierul e la birou acum? a întrebat Ollie.

— Chitanţele după cărţile de credit de miercurea trecută au plecat de mult, dacă la asta te gândeşti…

— Au plecat *unde?* a întrebat Ollie.

*

Surdul, acel ticălos de nazist, îl ţinuse treaz mai toată noaptea, astfel că Meyer venise la slujbă foarte devreme, sosind cu mult înaintea schimbului groparilor, când doar Fujiwara şi O'Brien se mai aflau în sala detectivilor, restul echipei de bravi detectivi fiind pe străzile rău famate, stăvilind infracţiunile.

Acum, în liniştea de la ora şase şi jumătate, fără telefoane care să sune, fără clănţănit de tastaturi, a încercat să descâlcească ceea ce aveau până în acel moment. Copii ale biletelor primite erau împrăştiate pe biroul lui. Avea la îndemână şi o listă a pieselor shakespeariene din care furase domnul Adam Fen. Nu avea altceva de făcut decât să pună toate piesele cap la cap, ha-ha!

În comparaţie cu toată acea bogăţie de sensuri shakespeariene, anagramele primite i s-au părut simple. Mda, poate că fuseseră chiar aşa. La prima vedere, citatele spuneau cam următoarele:

1) Vom lucra 101% cu Shakespeare, copii.

2) Vă voi transmite informaţii picătură cu picătură, element după element.

3) O să folosesc săgetuţele ca arme.

Totul, foarte limpede.

Însă, în ceea ce-l privea pe Surd, nimic nu era ceea ce părea. Totul era iluzie şi înşelătorie, un spectacol la care interpretul principal le arunca un rânjet, sugerându-le cât de deştept era el, în vreme ce ei erau nişte tâmpiţi.

Bun, dar ce *altceva* încerca să le comunice?

Mai era ceva în afară de evidentul: „Atenţie, băieţi, Shakespeare! Răbdare, fetelor! Vrea cineva săgetuţe?"

A lăsat anagramele deoparte şi s-a uitat din nou la citatele din Shakespeare. Le-a aranjat în ordine pe birou. Era clar că Surdul a vrut să le spună că era vorba de Shakespeare. Iar acum trebuia să o ia înaintea clasei. Shakespeare. Am terminat cu

amuzamentele anagramatice şi cu jocurile de cuvinte, copii, acum o să trecem la treburi mai serioase. Întâi să treceţi clasa, copii.

Bun.

Aşadar, ce urma?

Alte citate cu *suliţe?*

Spânz, suliţă pentru mistreţi şi suliţă otrăvită.

Bine, să izolăm cuvintele care nu conţin „suliţă", poate iese ceva de acolo.

Iarbă, mistreţ, venin.

Altceva?

Nimic la prima vedere.

Ei, la o adică iarba era marijuana, iar mistreţul era un soi de porc, iar veninul era otravă.

Marijuana, porc, otravă.

Tot nimic.

S-a uitat mai atent la biletele care cuprindeau cuvântul *săgeţi.*

Şi-a rupt săgeţile

Praştii şi săgeţi

Coclauri mai ferite.

Cuvintele rămase fără legătură erau: rupt, praștii şi coclauri, alei.

Nici acolo nu se întrevedea ceva.

Dar la săgetuţe?

O zvârle ca pe-o lance

Săgeţi înveninate

Un vuiet de lănci şi spade

Zvârle, înveninate şi vuiet.

Îţi sugerează ceva, bătrâne Meyer?

Nu? Atunci ce zici de cei trei regi pe care i-a ales? Ăştia bat oricând trei valeţi.

Creştem miza cu un dolar.

Henric al IV-lea, Richard al III-lea, Richard al II-lea.

Al IV-lea, al III-lea, al II-lea.

Patru, trei, doi.

Ia stai puţin…

Numerele mergeau descrescător.

Patru, trei, doi.

Ei, poate era o întâmplare.

Ba nu, cu Surdul nimic nu era întâmplător.

Le dădea informaţii în ordine *inversă!*

Patru, trei, doi. Suliţe, săgeţi, săgetuţe.

Trecând de la mare la mic, de fapt, îndreptându-se *înapoi.* Concentrându-se asupra armei pe care o va folosi. Raţionamentul din ziua precedentă fusese la fix. Arma Surdului avea să fie o săgetuţă.

Indiscutabil.

Descifraseră codul.

*

În America nu este o infracţiune să fii dependent de droguri.

Asta înseamnă că poţi intra în orice secţie de poliţie, anunţând: „Sunt dependent" şi ţi se va spune: „Vezi-ţi de drum, băiete." Dacă nu cumva ai droguri asupra ta. Asta e altă mâncare de peşte.

În acel oraş, subsecţiunile articolului 220 al Codului Penal definesc diferitele grade de infracţionalitate pentru posesia substanţelor aşa-zis „supuse controlului" enumerate în Secţiunea 3306. Iar lista e lungă. Mai bine de trei sute treizeci. De unele n-ai auzit niciodată. Decât dacă eşti dependent de ele. Cum ar fi, de pildă, furetidina. Ori alfentanilul.

Potrivit legii, poţi fi dependent de droguri, dar nu ai voie să deţii narcoticele care te fac dependent. Dacă asta sună oarecum pe dos, atunci să ne gândim la legea care socoteşte infracţiune acostarea unei prostituate. Articolele din secţiunea relevantă din Codul Penal sună astfel:

„Persoana se face vinovată de acostarea unei prostituate atunci când acostează o prostituată."

Pe Dumnezeul meu că-i aşa.

Asta înseamnă că nu poţi intra într-o secţie de poliţie să recunoşti că eşti prostituată ori că tocmai ai acostat o prostituată, pentru că te faci vinovat de două infracţiuni distincte, în vreme ce, spunând că

eşti dependent, nu te faci vinovat de nimic în afară de prostie.

Tocmai de aceea, fata care a predat primul bilet din dimineaţa aceea, la ora opt şi jumătate, a recunoscut fără nici o greaţă că era dependentă şi fusese abordată în Harrison Park din Riverhead de o fată cu păr negru şi lung, care îi dăduse o sută cincizeci de dolari ca să aducă scrisoarea, dar nu a menţionat că era şi prostituată care făcuse parcul toată noaptea care trecuse.

Acela era dreptul ei în ţara celor liberi.

*

— Aha! a exclamat Meyer. De data asta ţi-am luat-o înainte, isteţule!

Primul bilet din acea dimineaţă de marţi suna:

Zicându-i: Cum căzuşi cu faţa-n jos?
Păi nu-i mai înţelept să cazi pe spate?[73].

— *Romeo şi Julieta,* a spus Willis, aflat la computer. Actul 1, scena 3.

— N-a mai folosit piesa asta? a întrebat Parker. Aia, cu „A fi ori a nu fi”? Nu?

— Ne spune că face totul în sens invers. Dar *ştim* deja asta, şmechere! a zis Meyer şi a împuns aerul cu degetul arătător întins, de parcă ar fi fost un pistol.

— Acum ne vine cu *căzuşi,* scârba naibii, a spus Parker, controlându-şi limbajul din respect pentru doamna prezentă la discuţie.

— Ne spune că suntem proşti, a zis Eileen.

— Ne spune că atunci când ne deşteptăm, o să cădem pe spate.

— Are de gând să arunce cu săgetuţe otrăvite în spatele cuiva? a întrebat Genero.

*

Luigi Fontero se îmbarcase la Milano, pe Aeroportul Linate cu o zi în urmă, la patru şi cinci după-amiaza, pe un aparat Alitalia, zborul 0413. Petrecuse două ore şi un sfert la Frankfurt şi urma să sosească la ora nouă dimineaţa. Era deja zece fără douăzeci şi încă nu ajunsese. Aşteptând în zona din faţa vămii împreună cu mama sa şi probabil alţi zece mii de oameni, Carella începuse să se agite. Îi promisese locotenentului că va ajunge la secţie cel târziu la unsprezece. Acum, începea să se îndoiască de asta.

— N-ar fi bine să mai întrebăm? a zis mama lui.

— Mamă, au anunţat că întârzie o jumătate de oră.

— Da, dar asta a fost acum patruzeci de minute.

— Ajunge el, nu-ţi face griji.

Pentru acea ocazie, mama lui îmbrăcase un taior simplu albastru-deschis şi pantofi cu toc. Nu avea să se coafeze decât cu o zi înainte de nuntă; acum îşi legase părul într-un coc tineresc pe sub o pălărie cloş pe care bunica lui Carella o purtase probabil prin anii 1920, din catifea albastră şi bordură din satin de aceeaşi culoare. Ochii ei căprui sclipeau. Se uita mereu la ceasul din partea cealaltă a sălii de aşteptare.

— Crezi cumva că? …

— Nu, mamă, ne-ar fi anunţat.

— Uneori n-o fac, a zis ea.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— În zilele astea… a zis ea, dar n-a mai terminat fraza. Şi el se gândise la asta.

Şi se uitase mereu la ceas.

*

Honey Blair nu-i spusese lui Hawes de biletul celui care trăsese în ei şi se simţea cumplit pentru că-i ascundea o informaţie atât de importantă – ei, dar poate nu era chiar aşa. Însă ea justifica asta

spunându-şi că biletul n-ar fi avut mare valoare pentru prelevarea de amprente, pentru că la şedinţa din ziua precedentă trecuse din mână în mână. Pe de altă parte, statisticile arătaseră că în cursul celei de-a doua provocări lansate ţintaşului ieri la şase şi jumătate, rata audienţei crescuse spectaculos.

Prin urmare, deşi voia ca Hawes să-l prindă pe individul care încercase să-l omoare, spera în acelaşi timp să nu pună mâna pe el prea curând, mai ales acum, când se bucura de celebritatea pe care doar o visase înainte. Una era să vină cineva ca să-i dai un autograf pe programul de concert şi alta să fie oprită pe stradă de şase, şapte ori într-o singură dimineaţă de oameni care o încurajau: „Prinde-l, Honey!” ori „Suntem alături de tine, Honey!”

Celebritatea era o chestie tare ciudată.

Lumea te putea detrona într-o clipă – uite numai circul legat de Michael Jackson – ori te făcea peste noapte cel mai iubit. Lui Honey îi plăcea să fie iubită. Dar nu voia ca cineva să-i facă vreun rău iubitului ei iubit, care în acele momente era în drum spre cabinetul de ortopedie din centru, nu pentru că-l supăra piciorul, ci pentru că Jefferson Avenue nu era Secţia 87, unde nimeni nu vedea nimic niciodată.

Iar Honey i-a urat să aibă noroc.

*

Luigi Fontero a ieşit cu paşi mari din vamă, purtând un costum cafeniu din mătase cu o cravată asortată, cu dungi cafeniu cu galben şi o cămaşă bej, plus o pălărie mică aşezată şmechereşte pe o sprânceană. Arăta ca Rossano Brazzi pe cale să o seducă pe Katherine Hepburn, numai zâmbet şi cu ochii radiind speranţă[74].

Când a zărit-o pe mama lui Carella, s-a grăbit imediat spre ea. S-au aruncat unul în braţele celuilalt ca nişte amanţi care fuseseră despărţiţi de

război sau foamete. Luigi a sărutat-o. Pe mama lui Carella. Nu pe un obraz, ori pe amândoi, aşa cum procedau europenii, ci de-a dreptul pe buze, pe mama lui Carella, un sărut lung, chiar în faţa fiului ei.

— Ce frumoasă eşti, i-a spus Luigi.

Lui Carella i-a venit să verse.

— Ce mai faci, Steve? l-a întrebat Luigi în cele din urmă şi i-a întins mâna.

Carella i-a însoţit până la zona de unde se luau bagajele, ascultând nevăzut întrebările mamei sale despre zbor şi mâncarea oferită în avion şi despre vreme la ora plecării lui Luigi şi dacă vor sosi rudele şi prietenii lui, a ascultat răspunsurile lui Luigi, a remarcat că i se adresa mamei cu „Luisa", fără să-şi dezlipească ochii de la chipul ei, spunându-i *cara mia* şi *te sora bella,* sărutând-o mereu, nu pe buze acum, ci pe nas, frunte şi bărbie, fără a se oferi să dea o mână de ajutor când Carella a smuls întâi o valiză grea, apoi a doua, de pe bandă, Luigi rămânând cu braţul petrecut pe după talia mamei, talia *dragei lui,* talia *frumoasei comori,* iar ea stând cu capul pe umărul lui, al marelui producător de mobilă din Milano, Luigi Fontero.

Carella a dus căruciorul cu bagaje până în stradă, unde le-a chemat un taxi. Amândoi i-a făcut semn cu mâna prin geamul din spate, fericiţi nevoie mare. Apoi s-a gândit că mama lui ar fi putut veni şi singură să-l întâmpine pe Luigi.

Singur, s-a întors în parcarea unde-şi lăsase maşina.

*

Clădirea de la 574 Jefferson Avenue era o structură monolitică din granit negru lustruit, flancată de un magazin de blănuri de o parte şi de o librărie uriaşă, de cealaltă.

Când Hawes a venit pe jos de la staţia de metrou aflată la patru străzi depărtare, în faţa magazinului de blănuri se desfăşura o demonstraţie în toată regula. Patronul librăriei era pe trotuar şi-i spunea sergentului de poliţie aflat acolo că protestatarii aceia îi speriau clienţii. Sergentul i-a răspuns că trăiau într-o ţară liberă.

— Atunci ar trebui să fii *liber* să porţi blănuri, dacă ai chef, a spus patronul. Şi el avea o căciulă din blană de raton care îl costase o sută optzeci de dolari, dar nu cumpărată de la magazinul de alături.

Hawes a trecut prin şirul de demonstranţi ce pichetau magazinul şi scandau şi a intrat. O vânzătoare elegant îmbrăcată, în jur de cincizeci de ani, a bănuit el, s-a apropiat de el, cu un zâmbet care contrasta cu îngrijorarea ce i se citea în privire. Părul frumos coafat. Ochi albaştri şi faţa albă ca un porţelan fin. Cu privirea îndreptată mereu spre geamurile mari ale vitrinelor magazinului, temându-se că în orice clipă o cărămidă putea să le facă zob. Manechinele din plastic, îmbrăcate cu vizon, samur, vulpe roşcată, raton, şobolan de mosc, coiot şi o adevărată grădină zoologică de alte blănuri de animale, priveau cu ochi goi şi reci protestatarii de afară.

— Da, domnule, cu ce vă pot servi? l-a întrebat femeia.

Depistase un uşor accent străin? Nordic? S-a întrebat dacă demonstranţii protestau împotriva purtării de blănuri în Suedia ori Danemarca. I-a arătat legitimaţia.

— Detectiv Hawes, s-a prezentat el. Anchetez atacul armat de vinerea trecută.

— De ce nu faceţi ceva cu urletele celor de afară? l-a întrebat femeia.

— Îmi pare rău, doamnă, a spus el, dar nu pentru asta am venit. Pot vorbi cu directorul magazinului?

— Eu sunt, a spus ea.

— Aş vrea să discut cu cel care a lucrat aici vinerea trecută, în jurul orei unsprezece. Cineva care putea vedea ori auzi ceva.

— Îţi dai seama ce se petrece aici? a insistat femeia.

— Da, doamnă, îmi dau oarecum seama. Dar cineva a încercat să ucidă două persoane vinerea trecută.

— Şi cineva încearcă să ne omoare *pe noi* chiar acum!

— Sunt convins că sergentul de afară va reuşi să calmeze spiritele.

— Nu mă refer la violenţa fizică. Sunt prea deştepţi ca să apeleze la violenţă. Ziceam că ne ruinează *afacerile* din afara sezonului.

— Da, doamnă, a spus Hawes.

A înţeles că nu se găseau prea mulţi cetăţeni de treabă care să-l ajute pe un poliţist care ancheta o infracţiune, fie că era vorba de o periferie căcăcioasă, fie aici, în palatul acela plin cu blănuri de pe artera magazinelor de lux din oraş. Se gândea că mai bine s-ar fi făcut dentist, aşa cum îi sugerase maică-sa.

— Aş putea vorbi cu vânzătorii, te rog? a zis el încet. Ea l-a privit lung încă o dată, nevenindu-i să creadă, apoi a zis:

— Să văd cine a fost aici vineri şi a plecat spre partea din spate a magazinului.

Hawes a rămas acolo, între toate animalele acelea moarte şi a aşteptat.

*

Al doilea bilet a sosit la unu fără douăzeci.

Hawes tocmai le povestea că o dăduse-n bară la magazinul de blănuri, unde vinerea trecută lumea fusese surdă sau oarbă, fiindcă nimeni dintre cei ce lucrau acolo nu auzise împuşcăturile şi nici nu văzuse pe cineva trăgând în limuzină. Patronul librăriei era atât de iritat de demonstranţii de

alături, încât nu era în stare să fie atent la întrebările lui Hawes. În orice caz, în magazin existau treizeci şi opt de angajaţi, care se ocupau de mii de clienţi pe zi, aşadar, cum se aşteptase el ca ei să fi auzit sau să vadă doar o tentativă de asasinat ce se petrecuse afară? N-ar fi fost mai bine să-i întrebe pe protestatarii împotriva blănurilor? Voise el să ştie.

Moment în care un poliţist în uniformă a adus plicul ce fusese predat la parter cu nici cinci minute în urmă, întrerupând disertaţia doctorală a lui Hawes privind indiferenţa cetăţenilor. În aceeaşi clipă, Murchison îl interoga pe nefericitul drogat care adusese biletul. Interogarea dependenţilor trecuse din răspunderea căpitanului la un simplu sergent, în doar trei zile. *Sic transit gloria mundi,* cu toate că era abia marţi.

Biletul suna:

Adevărat. N-am întâlnit bărbat,
Oricât de chipeş, tânăr sau deştept,
Să nu-l repeadă ea.[75].

— Iar apare „a repezi”, a remarcat Meyer.

— Se referă la Carmela Sammarone?

— La *ea* te referi?

— E prima oară că apare cuvântul *ea.*

— Târfa pe care o foloseşte ca emisar.

— Şi toţi drogaţii chipeşi, tineri şi deştepţi pe care ni-i trimite pe cap, a spus Parker.

— Poate face un comentariu privind greşelile lui de ortografie, a spus Genero. După atâtea…

Nimeni nu s-a gândit că Surdul se referea la felul cum ortografia cuvintele. Sau la felul în care o făcuse Shakespeare.

De fapt, Willis era de părere că un cuvânt ca „repeadă” se referea la femeia respectivă, care putea vrăji pe cineva, făcându-l să cadă pe spate.

— Se referă la căzutul pe spate, a spus Willis. În primul bilet de azi.

— În orice caz, cuvântul-cheie este *spate, înapoi,* a insistat Meyer. Patru, trei, doi. De la suliţe la săgeţi, apoi la săgetuţe. De fapt, ne spune că am descifrat deja codul. *Adevărat,* zice el. Adevărul e că o să ne spună totul în ordine inversă.

— Ce anume?

— Ce vrea să facă cu săgetuţele alea ale lui.

Aflat deja la computer, Carella a început să clatine din cap.

La fel şi Genero.

Doi tâmpiţi care cântă la unison, a gândit Parker.

— Vi-l imaginaţi aruncând cu *săgeţi? a* întrebat Carella.

— Sau suflându-le printr-un soi de *ţeavă? a* făcut Genero.

— Eu, da, a spus Meyer.

— Când ai mai pomenit aşa ceva? l-a întrebat Hawes.

— Sunt sigur că a existat, a insistat Meyer. Nu ştiu dacă-n oraşul ăsta.

— Şi atunci, cine e *victima? a* întrebat Parker. La cine o să tragă cu ele?

— În cine, l-a corectat Willis.

— Mulţumesc, profesore, i-a spus Parker.

— Da, are dreptate, a spus Eileen, prevenitoare. Kling s-a întrebat ce dracu' se întâmpla între cei doi aşa, dintr-o dată.

— E din *Mult zgomot pentru nimic,* a zis Carella. Actul 3, scena 1.

— Ceea ce e semnificativ, a spus Parker. Mult zgomot pentru nimic. Numai prostii. N-o să ucidă pe nimeni, n-o să jefuiască o bancă şi nici n-o să arunce vreo clădire în aer, ci doar o să ne strângă pe noi de boaşe.

— Pe mine, nu, a spus Eileen.

Willis a râs.

Kling era aproape convins că se petrecea ceva.

— Nu vrei să mâncăm de prânz? l-a întrebat Hawes.

*

Cei doi au ales un local la câteva străzi depărtare de secţie. Hawes şi-a comandat un sandviş prăjit cu caşcaval, o cafea şi cartofi prăjiţi. Kling, o supă de fasole, o salată de pui şi un ice tea.

— Pesemne că *deja* s-a comis crima, tocmai spunea el.

— Se poate, a zis Hawes.

— Cred că ne duce înapoi la Gloria Stanford. *Înapoi,* asta ne tot spune. Îşi bate joc de noi, înţelegi? Da, da, am ucis-o şi nu mai aveţi ce face.

— Tot ce se poate.

Amândoi păreau preocupaţi de altceva.

Cu toate că discutau despre maşinaţiunile înainte-înapoi ale Surdului, Kling se uita mereu la ceasul de la tejghea, iar Hawes se slujea de furculiţă ca să învârtă cartofii prăjiţi prin ketchup-ul din farfurie.

— Îi mănânci, ori doar te joci cu ei? l-a întrebat Kling.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Hawes a continuat să-i răsucească. Într-un târziu, a ridicat capul şi a zis:

— Bert… aş vrea să te întreb ceva.

Aha, a gândit Kling. *De aceea* a vrut să mergem la masă. Nici nu-l interesează domnul Adam Fen.

— E vorba de Augusta.

— Îhî.

— Te deranjează dacă vorbim despre ea?

— Nu. E de domeniul trecutului.

— Sigur?

— Absolut.

— De fapt, e vorba de Augusta şi *legătura* ei cu Honey.

— Îhî. Te referi la numele lor?

— Nu. Numele lor? Ce-i cu ele?

— Augusta Blair, Honey Blair. Mă întrebam dacă…

— Nu, nu la asta…

— … am crezut că poate erau rude, ştiu şi eu?

— Nici nu mi-a trecut prin minte.

— Pentru că Blair e un nume obişnuit, vezi? a zis Kling.

— Sigur. A, Tony *Blair,* corect?

— Exact. În fine, numele adevărat al lui Gussie nu e Blair.

— Cum adică?

— Nu Blair e trecut în certificatul ei de naştere.

— Şi care e?

— Bludge.

— Ce?

— Augusta Bludge?

— Mă iei peste picior.

— Nu. Şi l-a schimbat când s-a apucat de modeling.

— De ce-i fascinează asta pe oameni? a întrebat Hawes. Cui îi pasă *ce* nume e trecut pe certificatul de naştere? Nimeni *nu se naşte* cu un nume, înţelegi, numele nu ţi-e pus în frunte. Ţi-l dau părinţii. Tot aşa se moşteneşte şi cel de familie, apoi ţi se dă un nume. Chiar aşa se numeşte: „nume dat la botez". Fiindcă este ales şi dat. Prin urmare, dacă cineva doreşte să-şi *dea* un alt nume, asta e treaba lui, nu? Crezi că mie-mi place numele de Cotton? a întrebat el, începând să pună patimă în cuvinte. Cum ţi-ar plăcea să treci prin viaţă cu un nume ca Bumbac? Ori Hawes[76], de pildă? Ştii de câte ori mi-au spus Calul când eram copil? Ştii de câte ori m-am simţit tentat să mi-l schimb? Cotton Hawes? Deci, cui îi pasă *care* era numele adevărat al Augustei? În orice caz, nu te referi la numele ei *adevărat,* nu? Pentru că, în momentul când şi l-a schimbat, numele ei real a devenit Blair, păi nu? Te referi la numele de *botez,* nu? La asta te referi?

— Cred că da, a spus Kling, regretând că deschisese subiectul.

— Pentru că Augusta Blair este numele ei *adevărat* în prezent, a insistat Hawes. Indiferent care a fost el înainte. Bludge, Shmudge, cui îi pasă?

— Cred că da, l-a aprobat Kling. Şi-a păstrat numele de Blair chiar şi când s-a căsătorit.

— Bludge, cine ar fi crezut? Ce nume e ăsta, german? Pare irlandeză. Adică, părul roşcat…

— De fapt, acaju.

— Cine-ar fi crezut? a făcut Hawes şi a reluat fugărirea cartofilor prin farfurie.

— În fine, nu cred că sunt rude, a spus Kling. Ea şi Honey. Dacă asta voiai să mă-ntrebi.

— Decât dacă numele *adevărat* al lui Honey, a spus Hawes, apăsând pe *adevărat,* ca să transmită încă o dată ideea, a fost Henrietta Bludge sau cine ştie cum.

— Da, caz în care ar putea fi surori, a spus Kling.

— Ori verişoare, a spus Hawes.

— Lumea-i mică, clar, a zis Kling.

Amândoi au tăcut.

— Dar ce voiam eu să ştiu, a spus Hawes şi a mai plimbat un cartof prăjit, e cum e să fii căsătorit cu o celebritate?

— Păi, acum am divorţat, a spus Kling. Cred că asta te lămureşte cum a fost.

— Mă refeream la partea cu celebritatea. Fiindcă Honey a ajuns şi ea un soi de stea, înţelegi? Nu ca Augusta, care apare pe coperta tuturor revistelor de modă. Însă mulţi o văd pe Honey la ştiri…

— A, sigur.

— De aceea, mă întreb… adică, eu sunt doar poliţist, amândoi suntem…

— Înţeleg ce vrei să spui.

— … iar femeile astea câştigă mult mai mult decât noi…

— Da.

— … şi arată al naibii de bine faţă de noi…

— Asta-i clar.

— Şi-atunci, mă întreb… mi-e imposibil… adică… o să *meargă?* Ştiu că la tine n-a mers, Bert.

— Aşa e, a recunoscut Kling.

Nici unul dintre ei nu a adus vorba despre ceea ce ştia toată secţia: Kling îşi surprinsese soţia în pat cu altul.

— Voiam să ştiu… să discut pe faţă cu Honey? Posibilele… probleme… înţelegi? Care ar putea să apară.

— E mai bine să discuţi cu ea, a spus Kling.

Carella îi dăduse acelaşi sfat cu multă vreme în urmă, când Kling începuse să simtă că în paradisul familial ar putea apărea necazuri.

Dar, desigur, discuţia aceea nu limpezise lucrurile mai deloc.

Iar în acea vară fierbinte.

În *arşiţa* acelei veri…

— Spune-i ce părere ai, l-a sfătuit Kling şi s-a uitat din nou la ceas.

— Te aşteaptă vreun taxi? l-a întrebat Hawes.

— Nu, dar trebuie să stau de vorbă cu un tip, al cărui magazin de amanet a fost prădat.

Hawes s-a uitat la ceasul de la mână.

— Să-i spun că mă preocupă problema, nu? a întrebat el. Faptul că ea e o stea?

— Sigur. Dacă te frământă *cu adevărat,* da. Discută cu ea.

— Păi, de fapt, nu asta mă frământă *cu adevărat.*

— Păi, ce, atunci?

— Am senzaţia… ei, s-o lăsăm baltă. Că sunt poliţist, asta e.

— Ce-ai păţit, Cotton?

— Simt că nu-i cu totul sinceră cu mine.

— Îhî.

— Ţine ceva pentru ea, înţelegi?

Bravo, eşti de-al nostru, a gândit Kling.

— Atunci, stai de vorbă cu ea.

— Aşa zici?

— Aşa cred, a spus Kling şi s-a uitat din nou la ceasul de perete. Ar fi bine să plătim, altfel o să întârzii. I-am spus tipului că ajung la două şi jumătate.

Hawes i-a făcut semn chelneriţei.

— Apropo, încotro te duci? l-a întrebat el.

— 1214 Haskell, i-a răspuns Kling.

Dar destinaţia lui era alta.

*

Sharyn aştepta în faţa clădirii unde-şi avea cabinetul din Diamondback.

Adresa era 3415 Ainsley Avenue şi nu-l aştepta pe Kling.

Cu o seară în urmă, el îi verificase agenda.

Pentru acea zi, 8 iunie, ea scrisese *Jamie.*

Iar dedesubt: *Cabinetul meu, două şi jumătate.*

El presupusese, ori sperase, că cei doi se vor întâlni pentru un fel de consultaţie, în cabinetul ei. Însă se făcuse deja ora, iar Sharyn stătea în faţa clădirii, după care pe stradă a apărut doctorul James Melvin Hudson, purtând de astă dată un costum gri bine croit, cu cămaşă albă şi cravată închisă la culoare. Salutând-o cu un gest din cap, el s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz, aşa cum se părea că le stătea în obicei doctorilor în ultima vreme. Fără să bănuiască că Kling îi urmărea, au pornit pe stradă unul lângă celălalt.

El i-a urmat de la o distanţă sigură, aceasta fiind expresia poliţienească pentru urmărirea propriei prietene.

Ori posibila jumătate.

Ori amanta.

Ori cum preferaţi.

De ce ţi-e frică nu scapi, a gândit el.

Cei doi au dat colţul, iar el a grăbit pasul, fiindcă nu voia să-i scape din ochi. A dat colţul imediat în urma lor, cât pe ce să se ciocnească cu ei, întorcându-se ca să nu fie văzut. Ei au rămas la vreo trei metri în faţă şi au verificat firma de pe geamul unui local.

Ye Olde Tea Room.

Ce-o mai fi şi *ye*[27], asta? s-a întrebat Kling.

Nu ştia că existau şi ceainării în America, vechi sau de alt fel. Şi asta, chiar în Diamondback, nici mai mult, nici mai puţin. Oare când aveau să se sfârşească minunile? A rămas în urmă cât cei doi au intrat în local. Doi colegi nevinovaţi veniţi să bea un ceai într-o după-amiază, la-la şi tot aşa. Imediat ce au intrat, el s-a apropiat de vitrina uşor fumurie şi-a lipit faţa de ea, cu palmele făcute căuş pe lângă tâmple şi a privit înăuntru.

Cei doi s-au apropiat de o masă din dreapta, una mică, lipită de perete, sub un intrând de unde se revărsa o lumină slabă pe femeia aşezată deja acolo.

O femeie albă.

Imediat ce s-au aşezat, de o parte şi de alta a femeii, aceasta a întins mâinile, căutându-le pe ale lor. Mâna dreaptă a lui Sharyn, cea stângă a doctorului James Melvin Hudson. Le-a cuprins. Le-a strâns tare, apoi a izbucnit în plâns.

Kling s-a întrebat peste ce naiba dăduse acolo.

*

Pe Ollie îl deranja că nici una dintre companiile emitente de cărţi de credit nu-l putea ajuta. El nu voia decât un simplu nume şi o adresă a individului care o agăţase pe Melissa Summers – ori invers – în barul Hotelului Olympia miercurea trecută, pe 2 iunie. Ce, le cerea cumva prea mult?

Da, i s-a explicat, li se cerea *prea* mult. Pentru că, neavând numele deţinătorului cărţii de credit, le era imposibil să verifice miile de cumpărături…

— Dar n-a făcut cumpărături, a spus Ollie fiecăruia dintre cei cu care a vorbit de la American Express, Visa, MasterCard, chiar Discovery. E vorba de cineva care şi-a plătit băutura dintr-un bar…

— Da, indiferent ce a plătit.

— Un *anumit* bar, le-a explicat tuturor, la o *anumită* oră. Nu trebuie decât să intraţi în computer şi să vedeţi ce plată s-a făcut la barul Hotelului Olympia miercurea trecută şi gata, vedem cine a fost clientul.

Ba *nu,* i s-a explicat, nu aşa funcţionează sistemul, computerele nu sunt programate astfel. Dacă ştiaţi *numele* deţinătorului de card…

— Păi tocmai numele deţinătorului îl *caut!*

Şi tot aşa, bâjbâind pe întuneric, dar fără nici o răsplată.

Ollie s-a gândit că va trebui să dea din nou ochii cu prostituatele.

*

Cel de-al treilea bilet a sosit ceva mai devreme.

La două şi un sfert, în loc de trei şi jumătate, aşa cum se obişnuiseră.

Şi nu-i era adresat lui Carella.

Destinatarul era detectivul gradul trei Richard Genero.

Chiar Parker a adus biletul în sala detectivilor.

— Sergentul de serviciu mi-a dat asta, a spus el, întinzându-i plicul lui Genero. A spus că un drogat l-a aruncat şi a fugit.

— Păi, normal, a spus Meyer. Acelaşi *modus operandi.*

— Cam devreme, a spus Willis, uitându-se la ceas.

— Iar acum se dă la tine, Richie.

— Richard, l-a corectat Genero.

S-a uitat la plic de parcă a fi conţinut vreo substanţă chimică mai nocivă decât antraxul, poate

ceva care provoca febră aftoasă.

— Hai, n-ai de gând să-l deschizi odată? l-a întrebat Parker.

— Poftim, a spus Genero şi i-a dat plicul lui Carella. Deschide-l tu.

Carella tocmai se pregătea să-şi tragă nişte mănuşi pe mâini, când Parker i-a zis:

— Murchison l-a verificat deja.

Carella a părut surprins. Şi-a pus totuşi mănuşile, a ridicat cuţitul pentru desfăcut scrisori, a deschis plicul şi a scos afară o foaie de hârtie albă şi a desfăcut-o. Biletul arăta astfel:

370HSSV 0773H

— Ce-i asta, s-a mirat Parker. Plăcuţa de înmatriculare de la maşina ta?

— Ce l-a apucat de ne trimite *numere? a* întrebat Genero.

— Dar şi litere, a spus Meyer, aplecându-se ca să vadă mai bine. HSSV. Vă sugerează ceva?

— Iar apare un H, a constatat Eileen. La sfârşitul propoziţiei.

— H, de la hâţ, a spus Parker.

— Dar ce părere aveţi de 077? a întrebat Hawes.

— Acela e numărul lui *James Bond! a* spus Genero.

— Ba nu, e 007.

Au rămas toţi cu ochii holbaţi la mesaj:

370HSSV 0773H

— Păi, ţi-e adresat, a spus Parker. Poate îţi comunică ceva personal.

— Mă cam îndoiesc, a spus Genero, părând oarecum ofensat.

— Ce-ar fi să răsuceşti foaia cu susul în jos, Richard? i-a sugerat Parker.

— Ce vrei să spui?

— Vezi dacă are vreun înţeles aşa. Hai. Întoarce-o. Genero a întors scrisoarea cu susul în jos.

— Foarte ciudat, a zis el.

*

Scrisoarea Surdului a sosit cam peste patruzeci de minute. Adusă de un alt drogat. Apoi predată de un poliţist în uniformă care purta mănuşi din latex. Erau convinşi că nu vor găsi amprente, nici pe plic, nici pe mesajul dinăuntru, dar nu se ştia de unde sare iepurele. Plicul îi era adresat lui Carella, aşadar aceeaşi provocare, unu la unu. Pe bilet scria:

Aici mi-aţin urechea la greşeli,
Dar când aveam puterea, nu aveam
Urechi s-aplec la lipsa de măsură.[78]

— De ce n-ai întors şi asta cu susul în jos, Richard? i-a sugerat Parker.

— Ia mai du-te-n mă-ta, i-a zis Genero. Scuză-mă Eileen.

— Băieţi, ce-ar fi să nu mai călcaţi pe vârfuri când sunt şi eu prin preajmă? i-a întrebat Eileen. Doar am mai crescut.

— Aşa ziceam şi eu, a aprobat-o Parker şi a aruncat o privire spre sânii ei.

Willis i-a azvârlit o căutătură de avertisment.

Lui Kling nu i-a scăpat faza.

Acum era sigur.

Dar ce-l durea pe el?

Ca un profesor care îndeamnă nişte elevi grei de cap, Meyer a întrebat:

— Aşadar, ce ne spune de data asta?

Asemenea unui elev care e-n stare să-l pupe şi-n fund pe profesor, numai să capete nota maximă (cel puţin aşa i s-a părut lui Kling), Willis a spus:

— Ei bine, timpul pare să fie tema centrală, nu credeţi?

— *Lipsa de măsură,* l-a aprobat Meyer.

De la computer, Carella a zis:

— Din nou *Richard al II-lea,* actul 5, scena 5.

— A început să se repete, a spus Parker.

— Ba nu, o să ne spună *când,* a zis Hawes.

— Pariez, a întărit Eileen.

— *Momentul* precis.

— Dar de-andărătelea.

— Lipsa de măsură.[79]

— Ia te uită la el, se şi semnează, a observat Parker.

— Poftim? s-a mirat Genero.

— *Mi-aţin urechea la greşeli.*

*

— Unde-ai fost, Melissa? a întrebat-o el.

Era doar cinci după-amiază, de aceea nu înţelegea de ce era atât de iritat.

— Mă caută poliţia, a spus ea.

Asta l-a atins, normal. A ridicat din sprâncene şi a făcut ochii mari.

— De unde ştii?

— Mi-a spus o prietenă. Ţii minte fata cu care eram în noaptea când m-ai agăţat…

— Ori viceversa, a zis el.

— Ce mai contează, a zis ea. O mai ţii minte pe Wanda?

— Da. Cea cu chiloţii şnur.

— De unde ştii?

— Mi i-a arătat. Când te-ai dus tu la baie.

— Şi atunci de ce m-ai agăţat pe mine?

— Vai, dar *tu* m-ai agăţat *pe mine,* micuţă Lissie. Vezi lucrurile invers. *Punto reverso*[80]*!*

— Ce?

— Citatul exact. Perfect, Benvolio!

— Nu înţeleg ce spui.

— *Romeo şi Julieta,* actul 2, scena 4. Scurtul schimb de cuvinte dintre Benvolio şi Mercutio. „Ce vrei să zici?” întreabă Mercutio. „Lua-i-ar dracu’ pe toţi pelticii ăştia, caraghioşi şi afectaţi, care-ţi vorbesc din vârful limbii![81]” îi răspunde Mercutio.

— Asta explică totul, a spus Melissa.

— Ce a spus? Wanda sau cum spuneai că o cheamă?

— Un poliţai gras umblă peste tot şi întreabă de mine. A trebuit să-i povestească despre chestia de miercuri seară.

— *A trebuit*? *Nimeni* nu trebuie să facă ceva de genul ăsta, Lissie.

— Era cât pe ce să o aresteze!

— Şi ce i-a spus, *dar exact?*

— Că noi trei am fost la Olympia miercurea trecută şi că eu am plecat cu tine.

— Asta-i tot?

— Te-a descris.

— I-a spus cum mă cheamă?

— Nu ştia. Şi nici eu, la vreme aceea. A ezitat o clipă, apoi a adăugat: Şi nici acum nu ştiu.

— Adam Fen, a zis el.

— Bineînţeles.

— Şi caraliul ăsta? Are un nume?

— Ollie Weeks. Detectiv la Secţia 88. Mai toţi îi spun *Grasul* Ollie Weeks.

— O să ne facă necazuri?

— Pe mine mă caută, a spus Melissa. Cred că ar putea. Dacă mă găseşte.

— Dacă te găseşte pe tine, dă şi de mine, a spus Surdul.

— Asta spuneam şi eu.

— Atunci ai grijă să nu te găsească.

— N-am nici un chef să-l cunosc, crede-mă.

— Încă nu mi-ai spus unde ai fost.

— În oraş. Ca să organizez parada de drogaţi de mâine. Şi ca să stau de vorbă cu Wanda.

— Mă temeam că vrei să o ştergi.

— Şi să pierd marele premiu? a zis ea. *Indiferent când* se va întâmpla asta.

— Curând.

— *Indiferent despre ce* este vorba, a spus ea.

— O să afli.

— Vorbe, vorbe.

— Până una alta, aş vrea să mai faci ceva pentru mine. În seara asta.

— La mine, ori la tine? a zis ea, încercând să zâmbească.

— Vreau să te întâlneşti cu un tip, a spus el.

Mda, ce, asta e o noutate? a gândit ea.

10

Din câte a înţeles Melissa, exista un violonist grec, pe nume Konstantinos Sallas, care locuia la Hotelul Intercontinental cu soţia, vioara şi bodyguardul. Pe Adam îl interesa acest bodyguard, care deţinea informaţii de care Adam avea nevoie şi cu care ea trebuia să se culce, la nevoie, ca să le afle.

Melissa nu se mai culcase cu un bodyguard până atunci.

Şi nici nu strânsese pe cineva la *sânul* ei, ca să spunem aşa, cu scopul evident de a stoarce informaţii de la el. S-a simţit puţin ca Mata Hari, mai ales că şi-a pus o perucă neagră, cu părul până la umeri. La acea imagine de *femme fatale* se adăugase un combinezon scurt şi negru cu barete, din mătase, pe care Adam i-l cumpărase în acea după-amiază, presupunând că ea se va întoarce la apartament, lucru ce se întâmplase.

Trecuseră deja trei minute peste miezul nopţii de 9 iunie.

După părerea lui Adam, după ce se asigura că violonistul se culcase, bodyguardul avea obiceiul să se oprească în barul hotelului ca să bea un pahar sau două de ouzo. Adam nu ştia cum îl cheamă – îl observase doar de la distanţă, atât la hotel, cât şi pe drumul spre sala de concerte. Însă i-a oferit o descriere foarte exactă a lui, astfel că ea trebuia să se aştepte să vadă un bărbat masiv, cu barbă, de un metru nouăzeci, cu pieptul mare şi îmbrăcat complet în negru, inclusiv cămaşă neagră şi cravată la fel, pe care le purta cu costumul negru din mătase. Nu arăta deloc a grec, ci semăna mai curând cu agenţii hollywoodieni pe care îi cunoscuse pe Coastă înainte să fie arestată, pe vremea când era o începătoare şi abia învăţa secretele meseriei, adică înainte ca Ambrose Carter să o şcolească aşa cum se cuvenea. Nu-i plăcea în

mod deosebit să facă sex cu bărbaţi masivi şi păroşi. Însă, anticipând partea ei din premiul cel mare, cu şapte cifre, *indiferent* dacă şi când avea să se întâmple asta, s-ar fi culcat şi cu o gorilă.

Bine, dar unde dracu' era omul?

*

Raţionamentul lui Ollie era că dacă îl găsea pe tipul agăţat de Melissa Summers miercuri seară, atunci dădea şi de ea. De data asta, fără scurtături, bănuia el. Doar graţie activităţii neobosite de investigaţie din om în om, realizată de funcţionarul cu adevărat devotat instituţiei.

Nu-l deranja câtuşi de puţin un peşte negru mort, cuvânt pe care îi plăcea să-l folosească atunci când voia să descrie persoane aşa-zis de culoare, deoarece ştia că asta le irita – nu era vorba de peşte, ci de cuvântul negru. Cuvinte ce erau oricum eponime. Ori sinonime. În fine, ceva, acolo. Negru şi peşte. Potrivit experienţei lui, toate activităţile infracţionale elegante ce fuseseră desfăşurate de ticăloşi albi de treabă deveniseră acum domeniul negrilor răi, care apucau tot, încercând să parvină. Uneori îşi dorea revenirea la sclavie. Dorinţa pe de o parte, s-a gândit el şi căcăcioasa realitate pe de alta. Să vezi cu ce te alegi mai întâi. Asta era una dintre expresiile preferate ale mamei lui, dar nu rostită în preajma scumpei lui surioare Isabel, care pesemne că rămăsese virgină până în ziua de azi.

Pe Ollie îl râcâia în primul rând faptul că o târfuliţă îşi închipuia că putea pătrunde pe felia *lui,* în secţia *lui,* la miez de noapte şi să vâre două gloanţe de nouă milimetri în cineva, în *spinarea* şi *capul* cuiva, fie acel cineva alb ori negru, fiindcă asta nu conta pentru Ollie. Ce conta era că cineva intrase *pe felia lui!*

Aşa că, bagă de seamă, Melissa, a gândit el.

Atenţie!

Marele bărbat veghează şi o să te găsească, fă bine şi crede asta, micuţul meu piţigoi[{82}].

După părerea sa, vocea interioară suna la fel ca a lui W.C. Fields.

S-a întrebat dacă Melissa Summers ştia cine fusese W.C. Fields – câţi ani avea, păi cam douăzeci, undeva pe-acolo, nu?

O prostituată.

În jur de douăzeci de ani şi prostituată.

Ba nu, ucigaş.

Ucigaşă, mai precis.

În fine.

Iar el avea să o prindă.

*

Arăta ca tipul acela din filmele cu Harry Potter, nu mai contează cum îl cheamă, dacă vrei să ştii, întreabă orice puşti de zece ani. Tipul masiv şi bărbos, cu burtă proeminentă şi voce groasă. Doar că purta un costum negru, cămaşă şi cravată negre, şosete negre şi pantofi negri, bine lustruiţi. Tipul din Harry Potter era îmbrăcat ca un gangster, nu? Ori ca un bodyguard, a bănuit ea, dacă acela era omul ei, lucru de care nu se îndoia.

Ea stătea la bar când a intrat el. O matahală care a năvălit în holul hotelului de parcă el ar fi fost stăpân acolo. Ochi albaştri-oţel, care priveau atent în jur, ca ai unui poliţist ce se aştepta la tot soiul de necazuri pe stradă. După ce s-a convins că nimeni nu avea de gând să-i sară în gât, s-a aşezat la vreo două scaune distanţă de ea, măsurând-o scurt înainte de a-şi comanda un ouzo dublu. Îi aruncase o privire în lateral din ochii aceia albaştri şi reci, dar Melissei nu i-a scăpat asta, doar era profesionistă, ce naiba!

Se aştepta ca el să aibă accent străin – nu trebuia să fie grec? Mai ales că bea ouzo – dar nu, arăta la fel de american ca şi ea. A comandat un ouzo dublu, a verificat ceva în oglinda barului, ca şi

cum ar fi măsurat întreaga încăpere, însă ea a surprins privirea aruncată în lateral spre ea, deci el îi simţise prezenţa.

— N-am gustat niciodată ouzo, a spus ea, pe un ton cât se poate de obraznic şi întorcându-se către el. Cum e?

— Lemnul dulce îţi place? a întrebat-o el.

Şi s-a întors spre ea. Zâmbindu-i încurajator. Un zâmbet frumos. Ochii albaştri devenind calzi şi prietenoşi… păi, de ce nu, la o adică? O fată arătoasă care stă singură la bar şi intră în vorbă? Da' ce, sunt prost să-mi scape asta?

— A, deci e un soi de lichior, adevărat? a zis ea.

— Da, exact asta este, i-a răspuns el. Mulţumesc, i-a spus el barmanului, care tocmai îi pusese băutura în faţă. Vrei să guşti?

— A, dacă e dulce, nu, a spus ea.

— Depinde ce socoteşti dulce, a zis el.

Să sune a invitaţie?

Melissa i-a zâmbit.

— Noroc, a făcut el şi a ridicat paharul din care a sorbit. De fapt, a spus el, e făcut din… se poate? a întrebat şi, fără să mai aştepte confirmarea ei, s-a mutat mai aproape cu un scaun, astfel că a ajuns lângă ea, făcând-o să se simtă mică din cauza umerilor lui laţi ce o făceau să nu mai încapă pe scaun. Jeremy, a zis el şi i-a întins mâna enormă.

— Melissa, a spus ea şi i-a strâns-o.

— Încântat de cunoştinţă. Sigur nu vrei să guşti puţin?

— Poate mai târziu, a zis ea şi a surâs.

— Cum spuneam, a explicat el, ridicând din nou paharul şi ţinându-l în lumină, ouzo e o combinaţie de struguri, ierburi şi fructe. Anasonul îi dă gustul de lemn dulce.

— Tocmai asta cred că nu-mi place. Gustul de lemn dulce. Dulciurile sunt una, băutura este altceva, a zis ea şi a zâmbit.

— Vai, dar asta e chiar *băutură,* crede-mă. Puritate optzeci la sută.

— Chiar atât de tare? a făcut ea, străduindu-se să strecoare şi o aluzie, care se părea că lui i-a scăpat.

— Unele tipuri de ouzo sunt şi mai tari, a spus el. E unul, Barbayannis, puritate 92. Asta înseamnă 46% alcool.

— Chiar că e tare, a spus ea, repetând încercarea de mai devreme.

— Nu se fabrică nicăieri în lume în afară de Grecia, înţelegi? De fapt, e băutura lor naţională.

— S-ar părea că ştii multe despre asta.

— Păi îmi petrec mult timp în Grecia.

— Şi ce faci acolo? l-a întrebat ea.

— Meseria.

Ocolise întrebarea. De aceea, Melissa a încercat din nou.

— Şi ce faci? l-a întrebat ea.

— Sunt bodyguard.

— Serios?

— Da, a zis el.

— Mamă! Cred că n-am mai cunoscut nici un bodyguard până acum.

— Ei, asta sunt.

— Păi, dacă mă gândesc mai bine, aşa şi arăţi. Masiv şi, cum să zic, puternic.

Ai prins aluzia? a gândit ea.

— Mulţumesc, a spus el.

— Deşi cred că nu trebuie să fii masiv ori puternic dacă ai pistol la tine, corect?

El nu a spus nimic.

— Porţi pistol, nu?

— Şş, a făcut el şi i-a făcut semn cu ochiul.

— Pariez că da.

— Am permis de portarmă, nu-ţi face griji, a spus el.

— Păi cred şi eu. Să porţi pistol, la asta mă refeream. Mai ales dacă eşti bodyguard.

— Păi, nu se ştie niciodată.

— Şi cu ce se ocupă şeful tău? E negustor de diamante, ceva de genul ăsta?

— Nu, nici vorbă, i-a răspuns el şi i-a zâmbit.

— Şi-atunci de ce ai nevoie de armă?

— Păi, pentru că sunt bodyguard, aşa cum spuneai şi tu.

— Dar de ce are nevoie de pază?

— Pentru orice eventualitate, a zis el şi i-a zâmbit din nou.

— E stea de cinema ori ce?

— Nu tocmai.

— Cum adică, „nu tocmai”? E stea rock?

— Pe-acolo. E muzician.

— Aha.

— Cântă muzică clasică. E violonist.

— Şi cum îl cheamă?

— Konstantinos Sallas.

— Mamă!

— Da, cam lung numele, ştiu.

— E grec?

— Da.

— A, de aceea bei ouzo.

— De fapt, acolo am *învăţat* să beau ouzo. Însă omul dă concerte în toată lumea.

— E atât de renumit?

— Da.

— Şi de aceea are nevoie de bodyguard, nu?

— Ei, nu numai de asta.

— Eşti sigur că e faimos? Fiindcă, eu una n-am auzit de el, recunosc.

— Crede-mă pe cuvânt.

— Şi te ţii după el zi şi noapte, adevărat?

— Noaptea, nu, a spus el.

— Îhî, a făcut ea şi, ridicând paharul, a sorbit şi s-a uitat peste buza acestuia la el, cu ochii mari, amintind de o fecioară neprihănită.

— Eşti profesionistă? a întrebat-o el.

Iar se dăduse de gol.

— Da, i-a răspuns ea.

— Cât mă costă o noapte? a întrebat-o el.

*

Strada era plină de profesioniste.

Şi multe dintre ele foarte arătoase. Asta îl uimea mereu. Te aşteptai să vezi târfe cu picioare pline de bube şi când colo, găseai nişte iepe zvelte care arătau de parcă ar fi fost actriţe ori modele şi, cu toate astea, făceau trotuarul. Se vindeau. Nu reuşea să priceapă.

Ei, bine, multe dintre ele erau măritate cu drogurile. Se dădeau pe bani ca să-şi poată întreţine obiceiul. De fapt, majoritatea erau ţinute de peşti tocmai din cauza dependenţei lor de drog. De aceea, erau ca nişte sclave faţă de ceea ce se trăgea pe nas, sau faţă de droguri slabe ori foarte tari, în funcţie de cele cu care se învăţaseră şi cu asta basta. Nu le păsa ce trebuiau să facă pentru a-şi procura banii necesari pentru cumpărarea drogurilor, ori, în cele mai multe cazuri, pentru drogul în sine, pus la dispoziţie chiar de domnul Peşte, „Da, fetiţă, uite-ţi porţia, a ta e."

Cu toate acestea… cum se putea ca aceste tinere, mai toate – ei, bine, măcar o parte dintre ele – frumoase – să accepte o asemenea situaţie? Cum şi când se întâmpla… să *ajungă* dependente? Cum se petrecea fenomenul? În fine, el nu era sociolog, ci doar poliţist, iar un poliţist trebuia să ignore asemenea întrebări şi preocupări, cuvinte potrivite când te gândeai la soarta bietelor prostituate chinuite şi exploatate, dar asta era treaba, domnule şi cine se sinchisea de asta? Eu, nu, a gândit Ollie. Şi totuşi, îşi punea şi el întrebări.

Prima informaţie despre Melissa Summers a obţinut-o de la o prostituată de culoare care i-a spus că o văzuse luni în Poison Park de pe Stern…

— Berrigan Square, a spus ea.

— Ce făcea acolo? a întrebat-o Ollie.

— Stătea de vorbă cu drogaţii, ce să facă?

— Cum adică stătea de vorbă?

— Păi, aşa, le vorbea.

— Despre ce?

— Unii dintre ei sunt nişte nenorociţi şi fac orice pentru o bucată de pâine ori ceva de tras, înţelegi?

Ca şi tine, a gândit Ollie, dar n-a spus-o cu voce tare.

— Şi ce le cerea să facă?

— Nu era treaba mea să-ntreb.

— Pe la ce oră?

— Luni după-amiază.

— Mulţumesc, scumpo.

— Lasă-mă cu scumpo, Grasule. Mai bine scapă-mi şi mie ceva, înţelegi chestia asta?

Ollie i-a dat douăzeci de dolari.

*

Carella nu se plânsese niciodată de lipsa banilor.

Acum îşi făcea tot timpul probleme cu banii.

Era ora trei dimineaţa, iar el stătea treaz gândindu-se la bani. Existase o vreme când considerase că salariul lui era suficient pentru a satisface toate nevoile familiei. Mda, nu salariul de bază. Dar orele suplimentare făceau ca salariul de bază să crească binişor în fiecare an. Aşa putea cumpăra tot ce le trebuia, totul, îmbrăcăminte, mâncare, vacanţe la mare, indiferent ce. Nu le lipsise niciodată ceva.

Pentru ca după aceea…

Nu-şi dădea seama cum sau de ce se întâmpla asta, dar, dintr-o dată banii începuseră să nu mai ajungă, asta într-o exprimare decentă. Poate din cauza copiilor, care crescuseră parcă pe nesimţite. April devenise din senin o tânără domnişoară sub ochii lui, Mark părea să se înalţe cu cinci centimetri peste noapte şi aveau nevoie de telefoane mobile, laptopuri şi pantofi sport şi truse de machiaj şi tot ce aveau copiii din clasa lor. Făcuseră deja treisprezece ani. Şi parcă se născuseră mai ieri. Deja treisprezece ani şi îşi imagina cum va fi situaţia când vor împlini

şaisprezece ori şaptesprezece ani, iar el nu va avea bani pentru colegiu, cum o să poată ieşi dintr-o situaţie financiară atât de strâmtorată?

Ei, dar acum să ne gândim la nuntă.

Pardon, la *nunţi.*

Două, că una nu ajungea!

Nu înţelegea ce-l apucase de se oferise să suporte cheltuielile ambelor nunţi. Păi, nu se făcea ca mama sa să-şi plătească singură nunta, nu? Ce dacă tata e mort? Nu puteai spune: „Uite, mamă, asta cade în sarcina ta, bine? Singură ţi-ai făcut-o, acum scoate banii.” Ce fel de fiu ar fi el în acest caz? Iar dacă tot te-ai oferit să plăteşti pentru nunta ei, trebuia să o plăteşti şi pe a surorii tale, nu? Cum adică, dacă se mărită *împreună,* trebuia să fie o dublă ceremonie, două mirese, doi miri, da, da; da, da. Aşa că, dacă te arătai un fiu de treabă şi plăteai pentru *o nuntă,* atunci trebuia să te arăţi şi un frate bun, păi nu? Şi să achiţi şi cheltuielile pentru cea de-a doua. Păi, bineînţeles! Aşadar, domnul Mare-la-suflet, domnul Generozitatea-întruchipată, domnul Buzunare-fără-fund s-a oferit să plătească cheltuielile pentru amândouă. O, mulţumesc, fiule. Mulţumesc, frăţioare.

Până una, alta, frăţiorul a rămas lefter. Şi fiul la fel.

Pentru că fratele cu inimă mare, fiul iubitor şi binefăcător a refuzat oferta *ulterioară* a domnului Luigi Fontero, Producătorul de mobilier din Milano, viitorul soţ al văduvei Carella, o să vărs, nu alta!

O să vărs, fiindcă *nu pot* pricepe nicicum de ce mama se mărită cu… acest macaronar, să fiu iertat şi de ce sora mea se mărită cu acel procuror *idiot,* care a îngăduit ca ucigaşul tatei să scape nepedepsit…

Ia nu mă stârni.

Te rog.

Sunt lefter.

Şi stau treaz la trei dimineaţa.

Iar dubla nuntă va avea loc sâmbăta asta la amiază. Vise plăcute, nababule.

*

El dormea deja, sforăind ca un taur, iar ea încă nu aflase informaţiile de care avea nevoie Adam. Da, Jeremy Higel era bodyguard. Adam ştia deja asta, mai puţin numele. Da, îl apăra pe un violonist al cărui nume era Konstantinos Sallas. Ştia şi asta, cu nume şi tot restul.

Numai că amănuntele contau.

Trebuia să le obţină.

Melissa s-a gândit să-l trezească jucându-se cu scula lui – foarte mică pentru un bărbat atât de masiv şi păros – iar apoi să-i administreze un sex oral, ceea ce, în cazul lui, avea să fie o distracţie. Apoi, când el va fi pe punctul de a termina, scuzaţi această expresie, ea va începe să-i pună întrebări, iar dacă el nu-i va răspunde, îl va lăsa neterminat până luna următoare la aceeaşi oră.

Ei, ce părere ai de asta, Jeremy?

Mie-mi sună bine, a gândit ea, apoi şi-a plimbat degetele arătător şi mijlociu de la mâna dreaptă în josul pieptului păros, apoi pe pântecele păros şi, în cele din urmă spre desişul încâlcit dintre picioare ca să descopere, într-un târziu, ascunsă prin pădurea întunecată a părului pubian, o armă de distrugere în masă atât de înspăimântătoare, încât ea i-ar fi şocat şi uimit pe Bush, Blair, Cheney, Rumsfeld şi chiar întreaga lume civilizată – totul doar de vreo şase, şapte centimetri.

Trezeşte-te, părosule, a gândit ea.

Hai, că avem de discutat lucruri serioase.

*

În acea miercuri dimineaţă, primul bilet a fost predat la opt şi jumătate.

Adus tot de un drogat.

După ce au desfăcut foaia de hârtie din interiorul plicului, mesajul aproape că a sărit din pagină:

87

— Tii, ia te uită, a făcut Genero.
— De noi este vorba, a dedus Parker.

*

Al doilea bilet al zilei a sosit la nouă şi jumătate.

Încă nu-şi dăduseră seama, dar în acea zi aveau să se bucure de o adevărată paradă a drogaţilor, aproape câte unul pe oră. Îl interogau pe fiecare nou mesager, sperând să obţină vreun indiciu suplimentar despre Carmela Sammarone, însă ea părea să fi recrutat oameni din tot oraşul, din orice loc unde se strângeau drogaţii, adică de pretutindeni.

Pe cel de-al doilea bilet scria:

78

— Ăştia suntem noi, da' pe dos, a socotit Parker.

Avea senzaţia că începuse să înţeleagă.

— Iar de la coadă, a zis Meyer.

Carella a căutat biletele din ziua precedentă, cele care îi anunţau că din acel moment totul va merge pe dos. Nu prea dormise mult în noaptea dinainte, iar acum nu reuşea să găsească biletele. De fapt, a fost cât pe ce să răstoarne cea de-a doua ceaşcă de cafea.

— Uite, a zis el în cele din urmă şi le-a arătat cele două bilete:

Primul spunea:

Zicându-i: Cum căzuşi cu faţa-n jos?
Păi nu-i mai înţelept să cazi pe spate?

Iar al doilea:

Adevărat. N-am întâlnit bărbat,
Oricât de chipeş, tânăr sau deştept,
Să nu-l repeadă ea.

— Ascultă, a spus Willis, cuvântul „repeadă” are multe înţelesuri. Nu trebuie să însemne neapărat „în sens invers”.

— Dar acolo spune precis „rosteşte de la coadă la cap”, a zis Brown.

— Da, dar asta ar putea însemna *să arunci* o vrajă care să facă pe cineva ruşinos, sfios ori ezitant. Şi asta se poate înţelege.

— Păi omu’ sigur nu e ruşinos ori ezitant, a zis Hawes.

— Şi nici sfios, a fost de acord Genero.

— Crezi că o va pune să hipnotizeze pe cineva? a întrebat Brown.

— Cine?

— Femeia aia, Sammarone. Carmela. O pune să vrăjească pe cineva?

— E specialistă în hipnotism? Ştim aşa ceva?

— Asta pentru că Hal a spus că ar fi vorba de făcut vrăji.

— Da, dar cuvântul mai înseamnă şi „cu dezvoltare întârziată”, a spus Willis. Înapoiat. Dacă spui că cineva e înapoiat, înseamnă că e retardat.

— Nu se mai foloseşte retardat, se preferă „cu infirmităţi de dezvoltare mintală”, a spus Parker.

— Atunci *încet la minte,* a spus Willis. Înapoiat.

— Poate ne spune că ne merge mintea prea încet, a sugerat Meyer.

— Poate că aşa e, a spus Carella şi s-a uitat la ultimul bilet primit.

Acum aveau 78.

Întâi primiseră 87, apoi 78.

Ceea ce, într-adevăr, însemna să citeşti în ordine inversă, adică de la coadă, aşa cum sugera acel *ea*

din cel de-al doilea bilet.

— Are să se întâmple ceva la Secţia 78? a întrebat Eileen.

— Da, dar la o adică, unde e secţia asta? a întrebat Hawes.

Meyer se uita deja pe o listă a secţiilor de poliţie din oraş. Se părea că exista una 78 peste fluviu, în Calm's Point.

— Să scriem „el" de la coadă la cap, a spus Genero. Acolo unde spune că ea zice pe dos.

— În vietnameză, „cuvântul" înseamnă „fiul tigrului la pândă", a spus Parker.

S-au uitat cu toţii la el.

— Glumeam şi eu, a spus el.

Dar nimeni nu a râs.

*

Când vezi o tânără apărând pe bulevard la ora zece dimineaţa, purtând o rochie neagră mulată pe corp, sandale negre cu toc înalt şi clipsuri cu pietre false, îţi dai seama imediat că e o fată de bani gata ori o prostituată. Iar dacă nu eşti cumva din Cornul Renului, Dakota de Nord, îţi dai seama pe dată că nu şi-a petrecut noaptea dormind.

Surdul încă dormea când Melissa a intrat în apartament. S-a dus la bucătărie şi-a turnat nişte suc din frigider, a pus cafeaua pe foc şi apoi s-a descălţat, s-a aşezat la masă şi, aşteptând să fiarbă, a admirat peisajul citadin cu un cot pe tăblie şi ţinându-şi bărbia în podul palmei drepte.

Aroma cafelei ce dădea în fiert i-a readus amintiri din copilărie, pe care le credea aproape şterse din memorie. Cum de mă gândesc la asta după atâţia ani? Unde-ai dispărut, Mela? s-a întrebat ea. Mel? Unde te afli acum? Singurul loc în care există numele ăsta este paşaportul, acela scos atunci când bunicul m-a dus cu el în Italia în oraşul lui natal, un orăşel ca o cetate, cu toate că

nu-şi mai amintea numele lui. Aproape suspinând, s-a ridicat să-şi toarne cafea în cană.

— Cum a mers? a întrebat-o el.

Tresărind surprinsă, Melissa s-a întors de la aragaz.

Surdul purta halatul negru din caşmir pe care i-l cumpărase ea şi care îi scotea în evidenţă ochii albaştri. Umeri laţi, talia îngustă, cordon. Părul blond nepieptănat îl făcea să arate ca un băieţandru.

— Bine? a zis ea. Vrei cafea?

— Da, te rog, a spus el. Ai aflat ceva?

— O, grămezi, a zis ea şi i-a turnat o ceaşcă de cafea, a dus-o la masă, a mers până la frigider după lapte, apoi la un dulap după zahăr. Cum stăteau la masă în soarele ce pătrundea prin ferestre puteau fi luaţi drept un cuplu de căsătoriţi care luau micul dejun. S-a întrebat cum era să fii căsătorită.

— Hai, spune, a îndemnat-o el.

— Îl cheamă Jeremy Higel şi nu e grec.

— Părea grec. Din cauza bărbii. Sau prin asocierea cu Sallas.

— Toţi grecii au barbă?

— În fine, a făcut el propunând astfel abandonarea subiectului.

— În orice caz, nu e grec. Dar *este* bodyguardul lui Sallas.

— Asta ştiu.

— Care e violonist.

— Corect.

— Iar concertul va avea loc sâmbăta asta la trei, ai avut dreptate în privinţa asta.

— Până aici, e bine, a spus el.

— Stai, că mai am.

— Atunci, spune, a zis el şi a zâmbit.

— Vor fi luaţi de la hotel la ora două. Sallas şi bodyguardul.

— De ce atât de devreme? Concertul începe abia la trei.

— Pentru cazul când traficul va fi aglomerat. Trebuie să ajungă la Clarendon pe la două şi jumătate.

— Cine îi duce?

— O limuzină.

— Ce companie?

— Regal.

— Bun. Ai înţeles bine asta?

— Da, Regal Limousine. Maşina va fi un sedan luxos.

— Foarte bine, Melissa.

— Aşa gândeam şi eu.

— E înarmat… la Jeremy mă refer?

— Jeremy, da.

— Are armă?

— Da.

— Ce anume?

— Un Smith & Wesson 1911.

— Nu ştiam că te pricepi la arme.

— Nu mă pricep, dar m-a instruit el. Un pistol automat calibrul 45, cu ţeava de 12 centimetri. Încărcătorul de opt cartuşe, plus unul pe ţeavă. Finisaj din inox satinat cu tocul din cauciuc. E tare mândru de arma aia. De fapt, arată bine. Şi mai e şi *mare.* Spre deosebire de aia pe care-o poartă în pantaloni.

— Te-a instruit şi în legătură cu ea?

— Aşa, în treacăt, să zicem. N-are cu ce se lăuda, crede-mă.

— Deci se încadrează în tendinţe, din câte înţeleg.

— Ce-nseamnă asta?

— Potrivit e-mailurilor pe care le primesc cu sutele de mii în fiecare zi, majoritatea bărbaţilor din America suferă din punctul ăsta de vedere şi ar avea nevoie de mărirea penisului.

— Cei de faţă se exclud, a spus Melissa şi a aruncat o privire sfioasă la partea din faţă a halatului de caşmir.

— Situaţia stă la fel şi în privinţa sânilor, a spus el. Potrivit e-mailurilor primite, aproape fiecare femeie din lume are nevoie de mărirea lor.

— Eu, nu, a spus ea.

— Am observat.

— Pentru că eu mi-am făcut deja operaţia.

— Zău?

— Speram să devin actriţă, înţelegi?

— N-am ştiut, a zis el.

— Da, a întărit ea şi a privit din nou minunatul peisaj citadin. Vise de copil, nu?

*

87 + 78 = 165

— Ei, *asta-i* ceva nou, a spus Carter.

— Dar e *corect* oare? a întrebat Genero şi s-a apucat să adune 78 cu 87 pe calculator. Spre surprinderea lui, optzeci şi şapte plus şaptezeci şi opt dădea o sută şaizeci şi cinci, nici mai mult, nici mai puţin.

— Ce încearcă să ne *spună? a* întrebat Carella.

— Păi de ce adună numerele astea?

— Există vreo Secţie 165? a vrut să ştie Eileen. Meyer a verificat din nou lista.

— Nu. Secţia cu numărul cel mai mare e 123.

— Ne mişcăm *încet,* iar el a *grăbit* ritmul, a zis Parker. Biletele vin tot mai repede.

S-au uitat la ceasul de pe perete.

Era unsprezece fără zece.

*

Următorul bilet a venit la unsprezece patruzeci şi şapte:

165 + 561 = 726

Genero a ridicat ochii din calculator.

— La fix! a zis el triumfător. Din punct de vedere aritmetic, e absolut *corect!*

— Dar sumele cresc, aţi observat? a întrebat Hawes.

— Şi ce-nseamnă asta? a întrebat Parker.

— Nimic, spuneam şi eu.

— Da, dar şi cifrele devin tot mai mici.

— Ba nu, *mai mari,* a insistat Hawes.

— Nu mă refer la valoarea lor *numerică,* a spus Brown, adoptând dintr-o dată un ton profesoral. Vorbeam de dimensiunile caracterului. Hai să le comparăm.

87
78
87 + 78 = 165
165 + 561 = 726

— Incredibilul surd care se face tot mai mic[83], a spus Willis, iar Eileen a pufnit în râs.

Locotenentul Byrnes a deschis uşa biroului său. Încruntându-se, a întrebat:

— Nu mai are nimeni de lucru în secţia asta?

*

Aveau o mulţime de lucruri de făcut.

Asta se întâmpla la Secţia 87, aflată în Marele oraş plin de primejdii.

În vreme ce din apartamentul său situat în cealaltă parte a oraşului, Surdul telefona companiei Regal Limousine pentru a fi luat de o maşină cu şofer la ora unu şi jumătate în acea după-amiază, pentru ceea ce el îi spusese Melissei că va fi o „plimbare-test”…

… şi în vreme ce undeva mai spre periferie Melissa pornise în căutarea sărmanilor indivizi dependenţi şi înnebuniţi după substanţe interzise de orice fel, ca să-i îndeplinească rugăminţile

contra unor sume negociabile, cu cât mai mici, cu atât mai bine…

… şi în vreme ce undeva, tot pe la periferie, în Berrigan Square, detectivul Oliver Wendell Weeks se aşezase pe o bancă, tot în mijlocul unor dependenţi, dorind să obţină informaţii care să-l ducă mai aproape de bârlogul unei anume Melissa Summers, prezumtiva ucigaşă a lui Ambrose Carter, infamul traficant de carne vie, adică femei…

Ei, în timp ce toţi aceşti oameni se agitau să-şi ducă la bun sfârşit treburile mărunte, bărbaţii şi femeile de la Secţia 87 se împrăştiaseră în toate colţurile oraşului ca să-şi îndeplinească ceea ce constituia rutina de zi cu zi, asta atunci când pe scenă nu apărea o figură atât de sclipitoare ca aceea a Surdului.

*

Angela era singura care ştia limbajul semnelor de acolo. Dar, desigur, ea era viitoarea mireasă şi în jurul ei se foiau cel puţin treizeci femei ciudate, unele chiar foarte ciudate. Şi, cu toate că venea mereu la Teddy pentru a flecări, cu ajutorul mâinilor, ca două cumnate ce erau, ea trebuia să se mai ducă şi la alţii, pentru că mereu trebuiau întâmpinaţi alţi oaspeţi, de schimbat sărutări ţocăite în aer şi altele… ei, bine, Teddy ştia că Angela era foarte ocupată. Doar era nunta ei.

Stând cu celelalte femei, Teddy nu le putea auzi râzând ori vorbind şi li se putea adresa doar prin limbajul mâinilor şi al degetelor. Ori de câte ori se folosea de mâini, forma şi cuvintele din buze, reuşind o îmbinare aproape perfectă. Dar fără semne, formarea cuvintelor pe buze crea impresia unor grimase exagerate, iar drept răspuns, persoanele care nu se ştiau să citească pe buze se încruntau ori zâmbeau înţelegătoare. Putând să citească şi ea pe buzele altora, Teddy putea

surprinde cuvinte, expresii sau chiar fraze întregi. Dar într-o asemenea aglomeraţie, unde toată lumea vorbea în acelaşi timp, îi era imposibil să urmărească o conversaţie de la cap la coadă. De aceea, practic stătea singură şi izolată în mijlocul femeilor ce sporovăiau, cu un zâmbet împietrit pe faţă, în timp ce ochii căprui-închis dădeau roată camerei, cercetând feţele celorlalte femei şi buzele lor, încercând să înţeleagă ce spuneau, o spectatoare mută într-un lume pe care nu o auzea.

Nu-şi auzise niciodată copiii râzând.

Nu auzise niciodată vocea soţului ei.

Şi-o imagina plăcută şi blândă, aşa cum îi erau şi mâinile.

Zâmbind, stătea singură şi izolată.

*

Rămas singur în sala detectivilor, Carella răspundea de telefoane şi fax când a sosit cel de-al cincilea bilet al zilei. Şi-a pus mănuşile şi a deschis plicul:

726 + 627 = 1 353

Nimic nou sub soare. Surdul nu făcea decât să inverseze numerele mereu, după care le aduna cu numărul existent. Dar de ce? Şi de ce mărimea caracterelor devenea tot mai mică, în vreme ce numerele în sine creşteau? Pentru comparaţie, a aşezat numerele unul sub altul din nou:

87
78
87 + 78 = 165
165 + 561 = 726
726 + 627 = 1 353

Inversarea aceea şi adunarea aveau vreo legătură cu indiciile pe care le primiseră deja? *Dacă* le

puteai *numi* indicii, ticălosul naibii! Ori numerele erau doar un preambul la ceea ce avea să urmeze? Cam la fel cum îi pregătise pentru citatele din Shakespeare, trimiţându-le câteva anagrame ce culminaseră cu *I'M A FATHEAD, MEN!* Anagrama pentru *I AM THE DEAF MAN!*

Acum stai şi gândeşte, aşa cum spunea mama lui Carella când el era mic şi ea îşi exercita autoritatea maternă, stai şi gândeşte, băieţel! Mama lui, care urma să se mărite cu domnul Luigi Fontero din Milano, Italia, sâmbătă, 12 iunie, chiar sâmbăta asta, mama lui, *Luiza*, atenţie, ca să nu mai vorbească de sora lui, Angela, Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi!

S-a uitat încă o dată la bilet:

726 + 627= 1 353

Ce dracu' încearcă să ne spună? s-a întrebat el.

*

Mai toate idilele obişnuite ce se nasc la birou înfloresc în preajma cafetierei sau a automatului de apă rece, ori în camera cu rechizite şi se materializează în priviri furişate, atingeri nevinovate, sărutări pe ascuns, grăbite. În timpul activităţilor de rutină de peste zi, amanţii care lucrează în acelaşi birou rareori se trezesc singuri într-o maşină – cu excepţia cazului în care amândoi sunt detectivi.

Spargerea la care trebuiseră să se ducă se petrecuse la un magazin de peşte de pe Seventh Street. Furtul se petrecuse probabil noaptea, dar nu fusese descoperit decât dimineaţa târziu, când unul dintre angajaţi intrase în camera frigorifică şi descoperise că lipseau cincisprezece kilograme de crevete.

— Ce lume mai e şi asta? a vrut să afle patronul magazinului. Să se fure *crevete?* Şi încă

cincisprezece kilograme? Ce-o să facă cu atâta? Altceva nu şi-a găsit să fure? Trebuia să fure atâta amar de *crevete?*

— Păi, tipii care se ocupă de aşa ceva nu sunt specialişti în rachete, înţelegi? a zis Willis.

— Bine, dar cincisprezece kilograme de *crevete?*

— Mai are cineva cheia de la magazin? l-a întrebat Eileen.

Ceva mai târziu, când erau în maşină, Eileen conducând, iar Willis fiind pasagerul vigilent, el a zis:

— Eu îl cam înţeleg pe om. Crezi că doare pe cineva undeva? Adică, cincisprezece kilograme de *crevete?* Hoţul riscă să intre la închisoare pentru cinşpe kile de *crevete?*

— Tu şi patronul acela ar trebui să înfiinţaţi un grup rock, i-a sugerat Eileen.

— Ce vorbeşti?

— Ai deja şi un nume pentru el. *Thirty Pounds of Shrimp*[84]. Dacă te mai aud vorbind de asta, încep să urlu.

Willis şi-a strecurat mâna sub fusta ei.

— Hei, ce faci? a spus ea. Nu vezi că sunt la volan?

— Atunci trage pe dreapta.

— De ce?

— Ca să te sărut.

— Te rog să nu uiţi că sunt ofiţer de poliţie.

— Şi eu sunt.

— Atunci, încetează.

— Doar dacă tragi pe dreapta.

Ea s-a uitat în oglinda retrovizoare, a semnalizat şi a oprit lângă trotuar. El a luat-o imediat în braţe şi a sărutat-o pătimaş. Ea s-a smuls din sărut şi, cu chipul îmbujorat, faţă de tenul de obicei alb, acesta fiind un blestem pentru irlandeze, l-a privit în ochi. Apoi l-a sărutat ea şi mai pătimaş, s-a retras vreme de o clipă, s-a uitat în retrovizor şi l-a mai sărutat o dată, apoi, fără suflare, s-a tras deoparte.

— O să ne aresteze, a spus ea.

— Cui îi pasă? a zis el şi a tras-o din nou la piept.

*

I AM THE DEAF MAN!

Şi, însoţind anunţul că revenise ca să-i terorizeze din nou, indusese şi primul dintre citatele shakespeariene:

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate, ori trăi, să joace-un rol nou şi major.

Cu toate acestea, Carella nu reuşise să găsească citatul respectiv nicăieri pe web. Nici de la birou şi nici de acasă, folosind computerul fiului său (care îl costase 999 de dolari, chiar cu reducere de preţ), vizitând mereu RhymeZone Shakespeare, tot nu găsise citatul. Tastase toate cuvintele pe care le considerase esenţiale, precum ai plecat atâta de curând şi din scena lumii şi al gropii tainic rând şi mort te-am socotit şi arta de actor şi să joace-un rol nou şi major, dar nu obţinuse nici o identificare. Zero. Cel mai mare zero shakespearian. Absolut nimic.

Brusc, i-a venit o idee…

Christopher Marlowe.

Unul dintre scriitorii bănuiţi ca fiind *adevăratul* autor al pieselor shakespeariene. Sau al sonetelor. Ori, în fine.

S-a dus din nou la computer şi a apelat numele pe Google.

*

Patronul magazinului de băuturi era convins că bărbatul care intrase purtând ochelari de schi şi mănuşi fusese negru.

— Un negru mare cu ochelari de schi şi mănuşi, a spus el. În iunie! Nu şi-a dat seama că o să bată la ochi? Cu ochelari de schi? *Şi mănuşi?* În iunie? Cum a putut să fie atât de tâmpit?

— Dar de unde ştii că era negru? l-a întrebat Brown.

Fiind el însuşi negru – ori, mai curând, mai aproape de culoarea pe care o reprezenta numele lui – asta i-a stârnit curiozitatea firească. Şi Kling era curios, cu toate că el era alb şi, pe deasupra, blond. Răspunseseră unui apel ce fusese transmis cu nici zece minute înainte. Autorul jafului făcuse curăţenie în casa de marcat şi, înainte de plecare, luase o sticlă de Johnny Walker Black Label de pe raft. Poate de aceea patronul credea că omul fusese de culoare. Johnny Black era cheia. Negru prin asociere, ca să spunem aşa.

— Îţi dai seama, a zis patronul.

— Îţi dai seama că un om e *negru* dacă poartă ochelari de schi şi mănuşi? l-a întrebat Brown.

— După voce, a spus omul. Fără supărare.

— Nu ne supărăm, a spus Brown. *Vorbea* ca un negru, asta vrei să spui?

— *Exact* asta vreau să spun. Fără supărare.

Kling era dispus să accepte că negrii vorbeau puţin altfel decât albii. Şi Brown părea gata să fie de acord. Ambii reuşeau instantaneu să identifice o persoană de culoare la telefon, chiar dacă nu purta ochelari de schi şi mănuşi. Şi atunci de ce să se simtă jigniţi – căci aşa se simţeau amândoi – de albul acela scund şi deşirat, care purta un pulover maro ce cunoscuse vremuri mai bune şi care, fumând, le spunea că îşi dăduse seama că bărbatul ce intrase peste el şi-i pusese pistolul între ochi

ziua în amiaza mare era negru pentru că *glasul* lui suna ca al unui negru?

Asta pentru că identificarea făcută de el pornea mai puţin de la vocea omului decât de la faptul că purta ochelari de schi şi mănuşi pe data de 9 iunie? Nu cumva patronul magazinului de băuturi spunea, de fapt, că: „Doar un negru ar fi atât de prost să poarte aşa ceva la un atac armat în luna iunie”?

Nici Kling, nici Brown nu şi-au dat seama exact de ce se simţiseră jigniţi, dar erau. Şi-au făcut totuşi treaba, fără să scoată o vorbă despre identificarea ce mirosea a rasism, notându-şi toate amănuntele jafului şi comunicându-i patronului care se afla deja la cea de-a patra ţigară în douăzeci de minute că vor reveni dacă vor descoperi ceva, la care omul le-a răspuns simplu:

— Sigur.

Nu au discutat despre acea identificare nici când au ajuns din nou la maşină şi s-au îndreptat spre secţie.

Kling s-a mirat de o asemenea situaţie.

La fel şi Brown.

*

Între numeroasele citate atribuite lui Marlowe se găseau şi următoarele:

Comparaţiile sunt josnice şi Cine a iubit vreodată fără să iubească din prima clipă? Şi Vino să trăieşti cu mine şi să-mi fii iubită şi Iubeşte-mă câte puţin, dar cât mai mult timp (care era şi titlul unui cântec de-al lui Elvis Presley, nu?) *şi Acesta să fie chipul care a făcut să iasă în larg o mie de corăbii?*

Însă când a tastat cuvintele-cheie din acel prim mic poem primit, Carella n-a obţinut nici un rezultat. Deci nu Marlowe îl scrisese. În acest caz, cine *era* vinovatul? Să fi fost Sir Francis Bacon, alt candidat la titlul de autor al operei shakespeariene, dacă nu cumva se înşela Carella? Dar colegiul

rămăsese undeva, departe. Să fi fost de Edward de Vere, cel de-al XVII-lea conte de Oxford, ori al X-lea conte de Warwick, ori cine ştie cine altul?

Din nou pe Google, a cerut Bacon, a tastat cuvintele şi s-a ales cu praful de pe tobă. A tastat Vere şi a repetat procedura. Tot nimic. Nici o reuşită, doar eşecuri. Ceva ce aducea cu sezonul de pe Broadway din New York. Aşadar, cine scrisese acele versuri?

Ori autorul era chiar Surdul?

*

Cearta din cadrul familiei devenise violentă. Tocmai de aceea se aflau Genero şi Parker la faţa locului. Femeia, pe cale să fie luată la palme de soţul ei, pe jumătate cât ea, înşfăcase o tigaie din fontă de pe aragaz şi o repezise în capul soţului, mânjindu-l pe faţă cu ouă şi ardei, dar şi cu sângele care ţâşnise din rana pe care i-o făcuse lovitura de tigaie.

Poliţiştii în uniformă care răspunseseră primii la apel se găseau tot acolo. O ambulanţă îl dusese deja pe Agustin Mendez la spital, dar soţia, Milagros, rămăsese în apartament, stând cu braţele încrucişate la pieptul generos. Detectivii trebuiau să aibă grijă pe unde calcă, deoarece podeaua bucătăriei era plină de resturi de ou şi ardei.

— A alunecat pe uleiul de pe podea şi a căzut, a spus Milagros.

Asta, într-o engleză perfectă, cu un accent aproape imperceptibil. Sub nici o formă nu avea de gând să se lase trimisă în instanţă pentru că-şi lovise ticălosul de soţ. Parker nu o putea învinui de nimic. Nici Genero.

— Cum a ajuns uleiul pe podea, doamnă? a întrebat-o el.

— Agostin l-a vărsat.

— A vărsat uleiul şi după aceea a alunecat pe el, spuneţi? a zis Parker.

— Aşa s-a întâmplat, da, a spus ea şi a făcut un gest sfidător din cap.

După ce au ieşit în stradă şi s-au întors la maşină, Parker a spus:

— Minte, ţi-e clar, nu?

— A, sigur.

— Se pricep să mintă sud-americancele astea.

— Sigur.

— Ollie se întâlneşte cu una din astea, ştiai? a făcut Parker.

— Nu ştiam.

— Mare greşeală, a spus Parker şi a clătinat din cap cu gravitate.

*

Carella s-a uitat din nou la bilet:

726 + 627 = 1 353

Dacă Surdul inversa numărul, iar apoi îl aduna cu el însuşi, atunci de ce nu?…

Ei, ia să facem o încercare şi-a spus el.

A luat un pix şi un blocnotes şi a scris 1 353. A inversat numărul 3 531, apoi le-a adunat:

$$\begin{array}{r} 1\,353 \\ +3\,531 \\ \hline 4\,884 \end{array}$$

Măi, să fie, a făcut el.

Dacă nu-l înşela memoria, 4 884 fusese numărul căsuţei poştale inexistente pe care Surdul îl folosise pentru primele trimiteri poştale.

Îi aducea chiar la început.

Le spunea să se întoarcă.

Înapoi, băieţi! Înapoi, *înapoiaţilor!*

Iar apoi, ceva i-a sărit în ochi, mai să-l lovească în ochiul stâng.

4 884

Numărul se citea la fel de la cap şi de la coadă!

11

Miercuri după-amiază, şoferul de la Regal Limousine aştepta în faţa clădirii de pe 328 River Place South, când clientul – un anume domn Adam Fen – a ieşit din blocul cu apartamente de lux exact la ora unu şi jumătate. Şoferul şi-a înclinat puţin cozorocul şepcii şi s-a dus direct la portiera din spate, deschizând-o prompt şi ţinând-o pentru client, apoi închizând-o după ce acesta a urcat. Ocolind automobilul, s-a urcat la volan şi a spus:

— Mă numesc David, domnule Fen.

— Încântat, David.

— Frumoasă zi, nu credeţi, domnule?

Un uşor accent cockney, a remarcat Surdul. Ori e australian? Uneori sunau cam la fel. David era un bărbat trecut bine de patruzeci de ani, a bănuit Surdul, cam un metru şaptezeci, slăbuţ, un om pirpiriu după toate aparenţele. Purta pantaloni negri şi o jachetă de aceeaşi culoare, pantofi şi şosete negre, o şapcă cu cozoroc negru şi lucios, cămaşă albă şi cravată neagră.

— Unde mergem în după-amiaza asta, domnule Fen?

— Clarendon Hall, te rog.

— Clarendon să fie, domnule.

Surdul comandase de la Regal un „sedan luxos”, pentru că acela era tipul de limuzină cu care urmau să se deplaseze Konstantinos Sallas şi bodyguardul lui până la Clarendon în acea sâmbătă după-amiază. Nu-l interesau defel lămpile pentru lectură de pe bancheta din spate, oglinzile şi alte opţiuni interioare, preferând în schimb să vadă cât loc era pe bancheta din faţă, unde David stătea la volan cu un zâmbet absent pe chip.

Arma pe care o alesese Surdul era o puşcă automată Uzi. Fabricată în Israel, U-zii, cum se pronunţa, era o armă pătrăţoasă, uşoară, măsurând cam 470 mm şi cântărind doar 3,5 kilograme. Dacă

se făcea transformarea în inci şi livre, se obţinea o armă de foc micuţă şi drăguţă, cu lungimea de optsprezece inci şi o greutate de aproape opt livre. Suficient de mică pentru a încăpea într-o geantă sport pe bancheta din dreapta şoferului. Aruncând o privire spre acel loc, a văzut că David îşi pusese acolo haina de ploaie împăturită.

— Îmi place felul în care cei de la Regal îşi îmbracă şoferii, a spus el.

— Serios, domnule?

— Serios. Firma plăteşte uniformele? Ori…

— Ce-aţi spus, domnule?

— Întrebam dacă firma plăteşte uniformele, ori vi le faceţi singuri.

— Ni se dă o îndemnizaţie, domnule. Putem merge la orice croitor dorim, atât timp cât uniforma respectă specificaţiile Regal.

— Şi de unde le luaţi?

— Există o croitorie care face uniforme pe Baxter Street, domnule. Acolo mi-am făcut-o eu.

— Şi haina de ploaie tot acolo?

— Da, domnule şi haina de ploaie. Cei de acolo cunosc cerinţele celor de la Regal şi sunt foarte săritori.

— Şi cum se numeşte?

— Ce anume, domnule?

— Croitoria asta.

— A, da, domnule. Sunt cam tare de urechi.

— Şi eu, a spus Surdul.

— Atunci ştiţi cum stau lucrurile.

Mai mult sau mai puţin, a gândit Surdul.

— Se numeşte Conan Uniforms, domnule, la etajul doi 312 Baxter Street. Fac uniforme pentru şoferi, majordomi, cameriste, femei de serviciu, agenţi de pază şi pentru personalul medical. De fapt, cei de la Regal mi i-au recomandat. Au specificaţiile necesare. Şi respectă termenul de livrare. Vă gândiţi să deveniţi şofer, domnule? a întrebat el, zâmbind la absurditatea unei asemenea idei chiar în clipa când a pus întrebarea.

— Nu, deocamdată nu, a spus Surdul întorcându-i zâmbetul şoferului şi gândind: *Dobitocul.* David, eşti din Londra?

— Da, domnule. Din zona care se cheamă Cheapside, o ştiţi?

— Da, sigur.

— Da, domnule, a spus David. Domnule, aproape că am ajuns, vreţi la intrarea principală sau a artiştilor?

— Intrarea principală, te rog.

— Am înţeles, domnule.

David a virat şi a oprit în faţa sălii de concerte.

— Nu stau mult, i-a spus Surdul.

— S-ar putea să plec de aici dacă apare poliţia. Dar o să dau roată până vă văd ieşind.

— Foarte bine, David, îţi mulţumesc, a spus el şi a coborât din automobil.

În avizierul acoperit cu geam din partea dreaptă a uşilor principale se vedea un afiş pentru spectacolul de weekend din seria „Trei la Trei". Era o fotografie alb-negru a lui Konstantinos Sallas cu vioara şi zâmbind către aparatul foto. În jumătatea inferioară era lipită o bandă îngustă pe care scria: S 6/12 şi Dum 6/13. Surdul a dat aprobator din cap şi a intrat în hol.

*

Berrigan Square se afla spre capătul dinspre vest al Sternului, unde locuitorii, în majoritate evrei, se amestecaseră aproape perfect cu populaţia de origine hispanică, în continuă creştere, fapt ce făcuse ca peste noapte cartierul să devină, în limbajul agenţilor imobiliari, „colorat". Poison Park, nume sub care era cunoscut poliţiei şi consumatorilor de droguri, era o porţiune de formă triunghiulară de iarbă rară ce înconjura o statuie din bonz a lui Maxwell Wilkerson, general din timpul Războiului Civil şi, ulterior, biograf al lui Abraham Lincoln.

Wilkerson fusese un bărbat spiritual, cu un zâmbet cuceritor (chiar când purta uniformă) şi cu păr cărunt (chiar şi în bronz), ale cărui bravură şi educaţie iluminaseră un secol întreg. Aşezat în vârful triunghiului, înconjurat de bănci a căror vopsea neagră se cojea, cu sabia ridicată spre porumbeii care zburau pe deasupra lui cu gând să se găinăţeze şi cu traficul care vâjâia de o parte şi de alta a sa, spre est şi vest, el domina cu autoritate micul parc şi chiar întreaga arteră de circulaţie. Mulţimea pestriţă de drogaţi şi distribuitori aflaţi în părculeţ nu dădeau nici o ceapă degerată pe ce era sau fusese Maxwell Wilkerson. Dorind doar să-şi satisfacă nevoile, unii de droguri, alţii de bani, fiecare după cum putea, acei oameni fojgăiau în micul triunghi din mijlocul bulevardului, schimbând între ei bani contra pacheţele cu praf alb.

Poliţiştii din acest oraş – şi din majoritatea oraşelor americane – socoteau că închisorile erau prea aglomerate cu mărunţi consumatori de droguri, motiv pentru care renunţaseră să-i mai aresteze. Consumul nu constituia o infracţiune, însă deţinerea unei anumite cantităţi de drog, da. Chiar şi aşa stând lucrurile, instituţiile menite să aplice legea îşi concentrau eforturile pentru a distruge recoltele din America de Sud şi pentru a-i aresta pe şefii organizaţiilor care se ocupau cu traficul de droguri. Îşi închipuiau astfel că făceau o treabă bună în Războiul împotriva Drogurilor, la fel ca şi guvernul, în Războiul împotriva Terorismului, cu toate că nu aveau la dispoziţie optzeci şi şapte de miliarde de dolari pentru asta.

Grăsanul Ollie Weeks socotea că totul era legat de bani.

Nu cu mult timp în urmă, el descoperise o uriaşă conspiraţie legată de bani falşi, droguri şi terorism. Prin urmare, nu era nevoie să i se spună lui că ceea ce se petrecea în Poison Park sau în nisipurile deşertului din Irak avea legătură strictă cu banii.

Nu era nevoie să-i spui asta nici bunului său amic, Steve Carella, care – Ollie trebuia să recunoască – îl ajutase niţel în rezolvarea marelui caz „Bani, bani, bani”, aşa cum se gândea el la acel dosar.

Cu posibila excepţie a lui Carella – şi, bine, a Patriciei Gomez, bănuia el – lui Ollie nu-i plăceau mulţi oameni şi nici nu avea încredere în cineva.

Ştia că oricare dintre drogaţii din Poison Park ar fi fost în stare să-şi vândă şi mama unui negustor arab de covoare dacă socotea că tranzacţia îi putea asigura următoarea doză. Ştia că oricare dintre distribuitorii care pasau droguri l-ar fi ucis bucuros pe orice om al concurenţei sau chiar pe Ollie dacă ar fi crezut că nivelul de trai i-ar fi fost ameninţat. Pe toţi aceşti oameni îi durea undeva de introducerea democraţiei în Irak, deoarece ştiau că nimeni nu avea poftă să împartă prăjitura cu irakienii chiar acolo, în America.

Nici unul dintre aceşti oameni nu beneficia de reducerea impozitelor pentru că nici unul nu plătea impozite. Drogaţii nu votau pentru că nu-i interesa nimic în afară de heroină sau cocaină sau metadonă sau cine ştie ce altceva consumau. Distribuitorii nu votau pentru ori nu erau cetăţeni americani, ori credeau că persoana care era aleasă preşedinte sau vicepreşedinte nu le va influenţa viaţa în nici un fel; de fapt, dacă-i întrebai, nici nu ştiau cine deţinea funcţiile respective în acel moment.

Oamenii din Poison Park erau sclavii narcoticelor sau vânzării de narcotice la fel cum negrii fuseseră sclavii Regelui Bumbac.

Asta, în America.

Prin urmare, cui îi păsa ce se petrecea în Irak?

Lui Ollie în nici un caz, asta era clar.

Stând pe o bancă în timp ce umbra generalului Wilkerson se întindea spre vârful pantofilor lui cafenii, Ollie spera pur şi simplu că va trece drept drogat ori distribuitor, pentru că nu avea chef să se

trezească împuşcat tocmai într-o zi de iunie atât de frumoasă.

Adevărat, de când se ştia, nu văzuse vreun drogat de dimensiunile lui. Însă era îmbrăcat la fel de sărăcăcios ca orice alt dependent din acel parc (distribuitorii se îmbrăcau cu haine scumpe din piele, desigur) şi nu se bărbierise şi nici nu se spălase în ideea de a pregăti mai bine acea misiune şi se străduia să pară sărac, dacă nu chiar disperat. Drogaţii l-au luat drept un nou client din cartier; acolo, în Ţara Drogurilor, mereu apărea câte o prospătură. Distribuitorii îi abordau pe nou-veniţi cu precauţie; uneori aceştia se întâmpla să aibă o legitimaţie de tinichea.

Ollie nu şi-a dat seama dacă bărbatul care s-a aşezat alături de el pe bancă era (a) dependent, (b) distribuitor sau (e) un gabor deghizat ca şi el. Acolo se afla pe felia celor de la Secţia 101; îi ştia pe câţiva de acolo, dar nu pe toţi. Respectând scenariul (aşa a considerat el) l-a măsurat cu ochi bănuitori pe celălalt. Vreme de câteva momente, nici unul n-a scos o vorbă. Traficul îndrăcit vâjâia pe lângă ei, spre est şi spre vest. În jurul lor se desfăşura un altfel de trafic, la fel de vioi. Afaceri, ca de obicei, în acea zi însorită de iunie.

Într-un târziu, bărbatul de lângă el, l-a întrebat:

— Eşti gabor?

— Sigur, i-a răspuns Ollie. Nu suntem cu toţii gabori?

Omul a pufnit în râs.

Era atât de slab, încât ar fi fost nevoie de cinci ca el pentru a alcătui unul ca Ollie. Purta nişte blugi care nu fuseseră spălaţi de luni de zile, aşa arătau şi un tricou subţire din bumbac, cu mânecile trase până peste încheieturi, ca să nu se vadă urmele de înţepături, a bănuit Ollie. Pesemne că avea treizeci şi cinci, poate chiar treizeci de ani, era greu de spus în cazul unora care şi-o trăgeau direct în vene. Obraji scofâlciţi, ochi albaştri care săgetau în toate părţile. Aspectul de om în necaz pe

care Ollie încerca să îl mimeze. Şi se străduise atât de mult, încât aproape uitase că era în căutarea unei ucigaşe. Ucigaş. Ce importanţă mai are cuvântul în ziua de azi?

— Vinzi ceva? l-a întrebat omul.

— Nu, i-a răspuns Ollie.

— Şi-atunci ce vrei să cumperi?

Să fie distribuitor? În nici un caz nu arăta a vânzător.

— Cinstit să fiu, sunt cam pe geantă cu banii, a spus Ollie.

— Toţi suntem aşa, a spus omul şi a râs din nou. Şi ce-ai face dacă n-ai fi pe geantă?

— Aş lua puţină heroină, atâta tot. Doar o idee.

— Păi nu asta vrem toţi? a zis omul, dar de astă dată nu a mai râs. Mă cheamă Jonesy, a spus el, dar nu i-a întins mâna lui Ollie.

— Andy, a spus Ollie.

Un nume pe care îl folosise de multe ori până atunci. Andy. Suna a nume de grăsan. Andy Fulton era numele complet pe care îl folosea în acţiuni sub acoperire. Nume mare, încăpător. Am venit aici fiindcă…

— Da, Andy?

— Am auzit de o tipă care dă câte-o sută de dolari…

— Aş vrea s-o cunosc şi eu pe gagica asta.

— … ca să duci nişte scrisori, aşa am auzit.

— Da, a spus Jonesy.

Ollie nu şi-a dat seama dacă omul îşi bătea joc de el ori dacă ştia ceva despre Melissa Summers, care îşi plătea astfel mesagerii. A aşteptat. Însă omul nu mai dădea nimic din el.

— Mă gândeam că nu mi-ar strica nişte bănuţi, a zis Ollie.

— Corect, a spus Jonesy.

Ollie a aşteptat iarăşi.

Traficul continua la fel de agitat, cu claxoane, frâne, ce mai, ca într-un mare oraş.

— Ştii cine ar putea avea idee de treaba asta? a zis Jonesy.

— Cine? l-a întrebat Ollie.

Jonesy s-a ridicat brusc. Şi-a azvârlit un braţ pe după cap, a făcut un semn către o bancă de cealaltă parte a statuii şi a strigat:

— Emma. Vino-ncoace o clipă.

Moment în care Ollie a ajuns faţă-n faţă cu bărbatul care îi furase nepreţuitul manuscris.

*

— Chiar trebuie să citesc chestia asta? a întrebat Melissa.

Surdul detesta întrebările la care nu era nevoie de răspuns. S-ar fi deranjat să procure un program şi toate prezentările dacă *nu* ar fi vrut să le citească?

— Aşa o să te familiarizezi cu ceea ce are să se întâmple, a spus el, exprimându-se simplu, dar probabil că doar un limbaj simplu era pe înţelesul ei.

Melissa s-a strâmbat.

S-a uitat la ceas.

Peste douăzeci de minute trebuia să plece spre Grover Park, de unde urma să supravegheze secţia de peste drum, ca să se asigure că scrisoarea zilei era predată de Dependentul Ales al Orei. Până atunci, însă…

Pagina de titlu a programului suna:

TREI LA TREI

— Asta-i un palindrom inadvertent, a spus Surdul.

— Ce-nseamnă asta?

— Palindrom?

— Nu, *totul.*

— Inadvertent înseamnă accidental. Un *palindrom* este ceva ce se citeşte la fel de la cap la

coadă şi de la coadă la cap. Mă îndoiesc serios că oamenii care au făcut programul şi-au dat seama că „Trei la Trei” este un palindrom.

— A, da, a zis Melissa, făcând ochii mari. Trei la Trei! Se citeşte la fel de la stânga şi de la dreapta.

— De fapt, palindromul trebuie să se citească la fel înainte şi înapoi, dar literă cu literă. Acesta nu prea se încadrează în categoria palindromului. Dar, cum spuneam, sunt convins că a apărut accidental.

— Şi ce e acest „Trei la Trei”?

— Trei concerte la ora trei.

— Aha. Este concertul nostru de sâmbătă?

— Întocmai, a spus el.

— Mamă, Doamne, a spus ea şi a deschis programul.

Cuprindea ordinea şi programul primului dintre concertele „Trei la Trei” care avusese loc în sâmbăta şi duminica precedente. A dat câteva pagini şi a găsit programul privind organizarea primului spectacol din acel weekend. Întâi, apărea o fotografie pe o pagină întreagă a lui Konstantinos Sallas, solistul invitat. Un bărbat trecut de treizeci şi cinci de ani, fără barbă, care privea spre aparatul foto cu un aer foarte solemn pe după gâtul curbat al viorii pe care o ţinea în mâna stângă.

Următoarea pagină oferea o biografie a lui. Melissa a trecut repede peste ea. Născut în 1969 – deci îi ghicise vârsta – cânta la vioară de şase ani, îşi continuase studiile la Conservatorul din Atena, apoi la Juilliard din New York, câştigător al bursei oferite de Fundaţia Onassis, concert de debut la Atena când avea şaisprezece ani, câştigător al Concursului Internaţional Sibelius de la Helsinki la vârsta de şaptesprezece ani, câştigător al Concursurilor Internaţionale Paganini şi de la Munchen, când era încă adolescent. Înainte de a debuta în concert cu London Symphony, mai luase

premii întâi la concursurile Kreisler şi Sarasate organizate la Hanovra.

Pe următoarea pagină se găsea un program al lucrărilor ce aveau să fie interpretate la concertele „Trei la Trei” din acel weekend. Prima jumătate a programului cuprindea *Concertul pentru vioară în Re major* opus 61 de Beethoven…

— Asta va interpreta Sallas, i-a explicat Surdul.

A doua jumătate avea să cuprindă *Simfonia Nr. 4 în Mi minor* de Brahms.

— Şi pe ăsta îl cântă tot el? a întrebat Melissa.

— Nu, săracul om ar avea nevoie de odihnă după cel în Re major.

— Deci cântă doar un concert, da?

— Exact. O lucrare încântătoare. Începe cu patru bătăi de timpan…

— Ce e timpanul?

— O tobă metalică.

— Aha.

— Patru lovituri de timpan, a reluat el. Citeşte prezentarea făcută de un specialist, e de-a dreptul fenomenală.

Melissa a ridicat foaia de hârtie lucioasă pe care el i-o dăduse împreună cu programul. S-a uitat din nou la ceas. Oftând, a început să citească.

„Acest vrăjitor al strunelor a interpretat *Concertul pentru vioară* de Stravinski şi *Tzigane* de Ravel. Interpretările lui au fost umoristice, intense, încântând spectatorii…”

„Orice sunet scos de extraordinarul Sallas pe Stradivariusul său a fost ca un cristal iluminat interior, ceea ce, în contrast cu variaţiunile apăsate ale alămurilor…”

„Konstantinos Sallas cântă cu o dăruire exemplară, cu o claritate minunată şi cu o emoţionantă…”

„Trebuie ca un violonist să posede un farmec rar şi să interpreteze sclipitor o asemenea piesă pentru a capta atenţia spectatorilor pe întreaga durată…”

„Konstantinos Sallas a adus efecte tonale unice şi culori neasemuite lucrării lui Sibelius…”

— Gata, m-am prins, a spus Melissa şi i-a înapoiat Surdului programul şi foaia publicitară.

— Şi de ce altceva te-ai mai prins? a întrebat-o el.

— Poftim?

— Mai uită-te o dată, i-a spus ea, fluturând programul întins spre ea.

Ea a revenit la programul de concerte pentru sâmbătă şi duminică.

Konstantinos Sallas, violonist…

— Aha, a făcut ea.

— Ce anume?

— Numele.

Sallas, solist…

— Da?

— E ce ai spus mai devreme, chestia aia…

— Da?

— Aia cu litere, a spus ea. Numele se citeşte la fel şi din stânga şi din dreapta.

Sallas…

— Sallas, a zis ea. Numele lui.

— Bravo, fetiţă, a spus el şi s-a întrebat câţi alţii începuseră să se prindă de acel joc.

*

— Nu vedeţi? a întrebat Carella. Se citeşte la fel de la stânga ori de la dreapta.

Se adunaseră cu toţii în jurul biroului său şi examinau ultimul bilet al zilei.

1 353 + 3 531 = 4 884

— Numărul acela îmi pare cunoscut, a spus Willis.

— E…

— Exact. Numărul căsuţei poştale pe care am încercat să o descopăr.

— Şi nu exista, a rezumat Meyer.

— Dar de ce ne întoarce la asta? a întrebat Eileen.

— Pentru că ne conduce spre început, a zis Hawes.

— Dar şi *dimensiunea* cifrelor devine mai mică, a spus Carella. Uitaţi-vă.

S-au mai uitat o dată.

87
78
87 + *78* = 165
165 + 561 = 726
726 + 627 = 1 353
353 + 3 531 = 4 884

— Înapoi şi tot mai mici, a spus Carella.

— Şi ce dracu' înseamnă asta? a întrebat Parker şi s-a uitat la ceas, încercând să calculeze cât mai avea să ţină acea zi de muncă din 9 iunie.

*

Pentru un bărbat, Emilio Herrera era o femeie al naibii de arătoasă.

Adevărul e că detectivii de la Secţia 88 au scos şuierături când Ollie l-a adus în sala de lucru.

— Stai jos, Emilio, i-a spus el şi a făcut semn către un scaun aflat lângă birou.

— Mă cheamă Emma, a spus Emilio şi s-a aşezat, încrucişându-şi picioarele frumoase şi lungi. Înalt de un metru şaizeci opt cu tot cu tocuri, cântărind cincizeci de kilograme cu tot cu sutienul matlasat, cu unghiile date cu auriu-sclipitor ca să se asorteze cu peruca blondă, el şi-a tras în jos fusta scurtă de culoare albastră, apoi a făcut botic şi s-a uitat lung la Ollie care, nepăsător, a tras un blocnotes în faţă şi s-a apucat de scris.

Emilio l-a urmărit.

Dacă n-ar fi fost drogat din greu, măcar ar fi recunoscut numele lui Ollie. Însă la ora aceea el plutea pe norişori de fericire, astfel că nu ar fi deosebit un poliţist de altul.

— Cartea mea, a spus Ollie.

— Frumos, a spus Emilio, socotind că Ollie se referea la blocnotesul pe care scria, care, după cum a observat purta numele lui scris de mână pe prima pagină.

— Nu, cartea pe care ai *furat-o,* a spus Ollie.

Emilio l-a privit cu ochi prostiţi.

— *Raport către comisar,* a spus Ollie. Pe care am scris-o eu.

— *Nu* se poate! a spus Emilio cu indignare în glas.

Ollie l-a măsurat fără să spună nimic.

— Olivia *Watts* a scris raportul acela, a spus Emilio.

— *Eu sunt…*

— Olivia *Wesley* Watts! a exclamat Emilio.

— Eu sunt ea, a spus Ollie. *Ori chiar ea,* a gândit el. Unde mi-e cartea?

— *Nu* e cartea ta! E a lui *Livvie!*

— *Eu* sunt Livvie! a strigat Ollie.

— Sigur! Aşa cum eu sunt Emma!

— Ascultă, mă, puţă…

— Vai, dragă, a făcut Emilio.

— Dacă nu-mi spui ce ai făcut cu cartea…

— N-am nimic de spus despre cartea lui Livvie.

— Nu există nici o Livvie!

— He-he.

— Eu am inventat-o. Livvie sunt eu, dar ea nu există! Olivia Watts e un sinonim pentru…

— Olivia *Wesley* Watts. Şi se spune *pseudonim,* nu…

— Nu te obrăznici cu mine, băi p…

— Şi, oricum, *nu e.* Un pseudonim. Pentru că am văzut-o după arestări şi i-am spus…

— După *ce* arestări ai văzut *pe cine?*

— Pe Livvie. Detectiv Watts. Acţiunea de arestare din subsolul clădirii de la 3211 Culver Avenue, nu ştiu când a fost asta. Am văzut-o în faţa clădirii. I-am spus că i-am ars raportul ca să…

— Nu era un *raport,* ci un *roman!*

— Păi scria *Raport către…*

— *Ce-ai făcut?*

— Poftim?

— Ai ars-o? Îmi spui c-ai ars-o? Mi-ai distrus *romanul?*

— Ca să o protejez pe Livvie..

— Îţi arăt eu ţie să o protejezi pe Livvie..

— Ca să nu pună răii mâna pe el.

— Te omor. Pe Dumnezeul meu, te omor!

Ollie se ridicase deja de pe scaun şi ocolea biroul, venind cu mâinile întinse în faţă să-l strângă de gât pe Emilio.

— Ştii cât mi-a trebuit să *scriu* cartea aia? Îţi *dai seama?*

— Linişteşte-te, i-a spus Emilio. Am învăţat-o pe de rost.

Ollie l-a privit lung.

— Chiar totul era fals? a întrebat Emilio.

— *Ai memorat-o?*

— Cuvânt cu cuvânt, a spus Emilio. Mamă, suna atât de real… Eşti un scriitor foarte bun, ţi-a mai spus-o cineva până acum?

— Aşa crezi tu? s-a mirat Ollie.

— Ai surprins în mod magnific gândurile şi emoţiile unei femei.

Ollie a fost cât pe ce să întrebe: „De unde ştii?”, însă recunoştea laudele atunci când erau sincere.

— Deci punctul de vedere feminin este convingător? a întrebat el.

— Vai, domnule şi încă cum! a spus Emilio şi a început să citeze din text: *Sunt încuiată într-un subsol cu diamante aşa-zis disputabile în valoare de 2 700 000 de dolari şi tocmai mi s-a dus un fir de la ştrampi.*

— Şi ce urmează? l-a întrebat Ollie.

— Scriu acestea în speranţa că ele vor ajunge la voi înainte de a fi ucisă. Poate mai ţineţi minte…

— Emilio, a spus Ollie, numai un zâmbet, cred că asta marchează începutul unei frumoase prietenii.

*

Stând pe trotuarul de peste drum de blocul în care locuia Sharyn, Kling a văzut taxiul oprind şi a recunoscut fata chiar în clipa în care ea a coborât. Era aceeaşi cu care Sharyn şi Hudson se întâlniseră în ziua precedentă. Puţin trecută de treizeci de ani, a bănuit el. Părul negru şi ochi căprui. Zveltă şi bine făcută, în jur de un metru şaptezeci. Înainte de a intra în clădire a privit în lungul străzii, de parcă ar fi bănuit că o urmărea cineva… ei bine, avea pe jumătate dreptate din punctul acesta de vedere.

Sharyn îi spusese că se puteau vedea decât târziu, pentru că avea o întâlnire la spital. Îşi dăduse seama chiar de la telefon că ea îl minţea. Nu era nevoie să o privească în ochi pentru a descoperi înşelătoria. De aceea o urmărise de la biroul ei şi, aşa cum el era alb şi ea de culoare, ea nu se dusese la nici un spital, ci direct acasă, la apartamentul din Calm's Point.

Aproape că se aştepta ca doctorul James Melvin Hudson să sosească acolo zece minute mai târziu, dar apăruse în schimb frumuseţea cu păr negru şi ochi căprui cu care băuseră cafea cu o zi în urmă. A urmărit-o cât s-a îndreptat spre holul exterior, a examinat panoul cu sonerii, a găsit ce căuta – apartamentul lui Sharyn, a bănuit el, ca un detectiv deştept ce era – a apăsat un buton şi a aşteptat să audă bâzâitul de răspuns. Când acesta a venit, Kling l-a auzit chiar de pe cealaltă parte a străzii. Fata a intrat şi s-a îndreptat spre grupul de lifturi.

S-a uitat la ceas.

Era aproape cinci şi jumătate.

*

Manuscrisul lui Ollie avea doar treizeci şi şase de pagini, dar el nu înţelegea probabil că asta reprezenta doar un capitol dintr-un roman poliţist, cu toate că erau unii autori de succes din domeniu care păreau să prefere capitole mult mai scurte, uneori chiar şi de o pagină şi jumătate. În orice caz, chiar şi recitarea din memorie a unei cărţi de treizeci şi şase de pagini nu era o treabă tocmai uşoară, mai ales pentru un dependent de droguri care revenea pe pământ după o „călătorie" cu adevărat splendidă.

Aproape incapabil să creadă în norocul ce îl lovise, Ollie i-a adus dulciuri şi cafea povestitorului-hoţ, apoi i-a pus în faţă un casetofon. Asta nu se deosebea prea mult de frumoasele vremuri din trecut, când mamuţi flocoşi cutreierau pământul, iar bătrânii înţelepţi stăteau la gura peşterilor şi povesteau istorii de curaj şi pricepere vânătorească. Ceilalţi detectivi de la Secţia 88 şi-au tras scaunele în jurul mesei lui Ollie, nu doar pentru că mureau de curiozitate să asculte povestea lui Emilio, ci mai curând ca să tragă o ocheadă pe sub fusta lui. Însă, pe măsură ce povestea se depăna, au început să manifeste un interes sporit faţă de acţiunea complicată şi caracterizarea incitantă.

Emilio a avut nevoie de exact o oră şi patruzeci şi trei de minute ca să recite cartea lui Ollie cuvânt cu cuvânt. Spre sfârşit, detectivii strânşi acolo erau cu toţii în extaz.

— Chiar tu ai scris asta? l-a întrebat unul dintre ei.

— A, sigur, a răspuns el.

— O chestie tare, a zis un altul, clătinând din cap a mirare şi respect. Absolut fantastic.

— Sigur ai scris un bestseller.

— O să iasă un film pe cinste.

— Şi, micuţă doamnă, ai făcut o chestie deosebită citindu-l.

Dacă n-ar fi fost de faţă ceilalţi detectivi, Ollie era atât de recunoscător pentru recitare şi pentru reacţia ce o stârnise aceasta, încât probabil că i-ar fi dat drumul lui Emilio. Pe de altă parte, Emilio era doar o târfă travestită care constituia o ruşine pentru mândrii lui strămoşi portoricani şi care, pe de altă parte, fusese dat de gol că ar deţine unele cunoştinţe referitoare la Melissa Summers, care împărţea bancnote de o sută membrilor comunităţii de drogaţi de ici şi de colo.

De aceea, Ollie a ridicat o punguţă cu praf pe care a găsit-o întâmplător sub scaunul lui Emilio şi a zis:

— Ia te uită, Emilio, de unde crezi că a apărut asta?

Şi aşa Emilio a dat-o în gât pe Aine Dugan.

*

Aşteptând-o pe fată să coboare, Kling şi-a imaginat tot soiul de lucruri, nici unul dintre ele prea plăcut, în primul rând, era vorba de Sharyn şi Hudson. Sharyn, în pat cu un bărbat mai negru decât ea. Imagini pornografice ale lor, făcând toate chestiile pe care Kling considera că doar el le făcea cu Sharyn. Un bărbat negru, posedând-o pe Sharyn.

(Oare acela era un gând rasist?)

Un negru sărutând-o peste tot.

Sharyn, jucându-se cu Johnsonul negrului.

O expresie pe care o deprinsese chiar de la ea.

O expresie de culoare.

(Ce însemna asta, devenea cumva rasist?)

Ei, poate da, poate nu.

Iar la început părea să fie doar (auzi, doar!) Sharyn şi Hudson, singuri, doar ei doi, o iubire dulce şi nevinovată între doi colegi, *una storia,* cum spuneau italienii; va trebui să-l întrebe pe

presupusul tată vitreg al lui Carella dacă exprimarea *una storia* era corectă, aşadar o „poveste” între doi medici de culoare, o poveste care se referea mai mult la sex.

Însă apoi a rezultat ceea ce părea a fi o relaţie în trei, Sharyn, Hudson şi deocamdată femeia albă fără nume, Hudson la centrul unui Oreo[85], cu crema pe din afară, de data asta, Sharyn în dreapta lui, iar femeia albă în stânga, ori invers, ce mai conta, tot mijlocul câştigă, nu? Oare imaginea din mintea lui ar fi fost mai puţin detestabilă dacă bărbatul de la mijloc ar fi fost alb? Iar dacă Sharyn dorise o chestie în trei, de ce naiba nu-l invitase chiar pe Kling?

Şi acum…

Acum, această femeie albă întâlnindu-se cu Sharyn, relaţia în trei transformându-se probabil într-una lesbiană şi filmul din mintea lui devenind alb-negru, femeile îmbrăţişându-se, sărutându-se, mângâindu-se, căutându-se cu gura prin părţile intime, Hudson fiind exclus, la fel şi Kling, doar două femei, alb şi negru, încătuşate într-o îmbrăţişare secretă, fierbinte.

Minciuna.

Înşelătoria.

A oprit brusc proiectorul care îi funcţiona în minte. Ecranul a rămas alb-lăptos.

S-a uitat la ceas.

Şapte şi douăzeci şi trei de minute, începuse să plouă.

*

Aine Dugan se culcase în poziţie fetusală când Ollie a descoperit-o pe o alee din apropiere de Thompson Street şi a scuturat-o până s-a trezit. Începuse să picure. Ea a deschis ochii şi a clipit ca să se trezească mai bine.

Abia a recunoscut-o pe acea femeie cu părul lung, vopsit blond şi cu câţiva dinţi lipsă. Purtând

blugi şi o bluză cenuşie şi murdară, pantofi sport fără şosete, plină de răni şi coji pe glezne. La puţină vreme după ce îi fusese furată cartea, prostituata pe care o luase la întrebări despre Emilio Herrera purta o fustiţă neagră şi un top roz, iar părul îi era roşu ca al unei irlandeze şi tuns scurt şi arăta ca o adolescentă, cu toate că la vremea respectivă avea douăzeci şi cinci de ani, dar asta părea să se fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Acum arăta de treizeci şi cinci de ani.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea.

— Vreau să mă fac mesager, i-a răspuns el.

— Daaa?

— Am auzit că ies bani buni.

— Cin' ţi-a spus?

— O păsărică.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— O femeie care dă bani ca să duci o scrisoare.

— Daaa?

— La cei de la 87.

— Daaa?

— Aine, unde-ai întâlnit-o?

— De unde-mi ştii numele?

— Tot de la o păsărică.

Pe alee era beznă, dar dacă ea n-ar fi fost atât de doborâtă şi absentă în acele clipe, l-ar fi recunoscut pe Ollie, pe care îl întâlnise într-o galaxie, hei, hei, foarte îndepărtată. Însă efectul dozei se cam dusese, aşa că nu se mai simţea pe val şi ştia că nu mai avea nici un ban şi că probabil va trebui să facă un număr ca să-şi asigure următoarea doză. Aşadar, cine era acest grăsan împuţit care îngenunchease lângă ea şi avea faţa umedă de picuri de ploaie? Să fie oare clientul care să o scoată din impas?

— Vrei să-mi vezi păsărică? l-a întrebat ea.

— Vreau s-o văd pe Melissa Summers.

— Da?

— Unde ai întâlnit-o, Aine? Unde-o găsesc?

— Te cunosc de undeva? l-a întrebat ea şi s-a uitat lung la faţa lui printre picăturile ploii.

— Detectiv Oliver Wendell Weeks, a zis el. Mă ştii doar.

— Mă arestezi?

— Pentru ce, Aine?

— Habar n-am. Detectivule, nu sunt un om rău.

— Ştiu asta.

— Am nevoie doar de mângâiere şi ajutor…

— Sigur, a spus Ollie.

— Sunt… o persoană demnă de milă.

— Sigur, Aine.

— Am ajuns un jeg de doi bani.

— Te-aş putea ajuta, Aine.

— Trebuie să-mi revin. Am mare nevoie de o doză.

— Îmi dau seama.

— Trebuie să găsesc omul cu dozele.

— Te ajut eu să-l găseşti.

Ea l-a privit mirată printre stropii de ploaie.

— Spune-mi doar unde ai întâlnit-o pe Melissa Summers. Spune-mi unde era.

— Cine?

— Melissa Summers. Ori roşcată, ori cu părul negru şi lung.

— Eu sunt roşcată de felul meu, a spus Aine. Vrei să-ţi arăt păsărică?

— Concentrează-te, Aine. Melissa Summers.

— Păr negru. Cu codiţe.

— Da.

— Mi-a dat un sutar ca să duc o scrisoare.

— La ea mă refeream.

— Mda, a spus Aine şi a dat din cap către ploaia ce cădea.

— Unde? a întrebat-o Ollie.

— Cât îmi dai? a vrut ea să ştie.

*

— Şi cum a decurs întâlnirea? a întrebat-o Kling.

Asta, la unsprezece şi zece. Se aflau în micuţul apartament din umbra podului de la Calm's Point. Ea îl aşteptase să sosească. *În pat,* aşteptându-l pe el, la o adică. Purtând cămăşuţa de noapte ca pentru păpuşi.

— O chestie plicticoasă, a spus ea.

— Serios?

El era în baie şi se spăla pe dinţi. În dormitor, rezemată de pernele cu feţe albe, Sharyn se uita la ştirile de la ora unsprezece transmise de Channel Four.

— Probleme legate de noile reglementări privind îngrijirea medicală, a spus ea. Cum să dăm reţete, cine beneficiază de ele, la-la-uri din astea, a spus ea, făcând semne cu degetele prin aer.

Minţea.

Nu fusese la nici o şedinţă. Stătuse în propriul ei apartament cu o femeie care se numea C. Lawson, L. Mathews, ori J. Curtis.

— La ce oră s-a terminat?

— Pe la opt şi jumătate, a spus ea.

Adică ora la care ea şi Lawson, Mathews ori Curtis coborâseră din apartament, braţ la braţ şi se îndreptaseră spre staţia de autobuz din colţ, unde Lawson, Mathews ori Curtis chemase un taxi, iar Sharyn…

— Ai venit direct acasă? a întrebat-o el.

— Da, am luat autobuzul.

Aici era adevărat. Însă nu luase autobuzul de la spital.

Dintr-un taxi, Kling o urmărise pe femeia albă; deocamdată nu avea nici un nume pentru ea, ştia doar că era o femeie înaltă, zveltă, cu părul negru şi ochi de culoare închisă, care îşi permitea să traverseze oraşul astfel, lucru cu care Kling nu se împăca defel.

„Urmăreşte taxiul acela", îi spusese taximetristului şi îi arătase legitimaţia, ca un

poliţist din filme. Parcă sudate, cele două taxiuri trecuseră podul unul după altul.

Tot ca un poliţai din filme, o urmărise pe amanta din triunghi până la clădirea în care locuia, aşteptase până ce ea urcase în lift, iar apoi urmărise până când acesta oprise la etajul patru. A verificat fără probleme cutiile poştale din hol, pentru că în bloc nu exista portar, aşadar nu era nevoie să se ascundă ori să se dezvăluie nimic, având tot timpul din lume ca să examineze cutiile poştale pe îndelete.

La etajul patru existau şase apartamente. Trei dintre numele de pe cutii erau de bărbaţi: George Santachiaro, James McReady şi Martin Weinstein. Celelalte trei aveau nume androgine, dar cel mai probabil feminine:

Lawson, L. Mathews şi J. Curtis. Kling nu reuşea să înţeleagă de ce femeile din acel oraş considerau că o iniţială în faţa numelui de familie ar face pe cineva să creadă că acolo locuia un bărbat. De obicei, o singură iniţială devenea o invitaţie pentru un potenţial violator. Şi-a notat imediat cele trei nume în agendă, apoi a luat metroul spre casă. Se făcuse nouă şi jumătate.

Mersese puţin prin ploaie, gândindu-se şi întrebându-se ce să facă.

Oraşul i se părea şi sclipitor şi sumbru, căci luminile puternice erau reflectate de drumurile întunecate.

Negru, a gândit el.

Alb, a gândit el.

Acum, la ora unsprezece şi zece, Sharyn a exclamat:

— Vino s-o vezi pe Honey Blair.

Pielea de culoare întunecată, în contrast cu cămaşa de noapte albă şi cu pernele cu feţe albe. S-a urcat în pat lângă ea.

Honey Blair şi albă şi blondă, purtând o fustiţă sexy şi stând în poziţia deja bine cunoscută, cu

picioarele uşor desfăcute, tocmai le mulţumea tuturor cetăţenilor din oraş…

— … pentru că au transmis informaţii prin e-mail privind bărbatul sau femeia care a încercat să mă omoare, nici nu vă închipuiţi cât de mult vă mulţumesc. Şi, domnule, surioară, oricine ai fi…

— Asta nu pare puţin rasist? l-a întrebat Sharyn.

— … o să te prindem! a spus Honey, împungând cu arătătorul drept spre cameră.

— Mă refeream la chestia cu *sora,* a precizat Sharyn.

— Vă invit să credeţi ce spun, a zis Honey şi s-a întors către prezentatorul principal al emisiunii. Avery, l-a invitat ea.

— Ia spune-mi, de ce cred că fata asta minte? l-a întrebat Sharyn.

Tu trebuie că ştii mai bine, a gândit Kling.

12

Stătea în faţa clădirii încă de la opt dimineaţa, dar încă nu o zărise pe domnişoara (sau poate doamna) Lawson, Mathews ori Curtis. Dacă aceasta avea o slujbă cu program de la nouă la cinci, lucru posibil, cu toate că se întâlnise marţi cu Sharyn şi prietenul ei doctor cu puţin înainte de ora trei, însemna că ar fi trebuit să plece la muncă între opt şi nouă, aşa îşi închipuise. Însă, deocamdată, nici urmă de ea.

O fată albă, dar nu ea, a ieşit din bloc la opt şi douăzeci şi s-a îndepărtat. Ziua promitea să fie însorită după toată ploaia din noaptea dinainte. O alta, dar, din nou, nu cea aşteptată, a ieşit la opt şi jumătate, apoi alte câteva femei albe, puţin mai târziu, dar ţinta lui tot nu apărea. Să fi dormit cu ocupatul doctor Hudson la locuinţa lui? s-a făcut nouă şi un sfert, apoi nouă şi jumătate, dar nici vorbă de Lawson, Mathews sau Curtis. Poate uitase să se trezească. Poştaşul a sosit la zece fără un sfert. Kling l-a urmat în clădire.

— Detectiv Kling, a spus el şi şi-a fluturat legitimaţia. Secţia 87.

Poştaşul s-a arătat surprins.

— Verificări de la Asigurările Sociale? a întrebat el.

— Cam aşa ceva? O cunoşti din vedere pe vreuna dintre femeile astea? a zis el şi i-a arătat cele trei nume.

— Lawson nu e femeie, a spus el. E bărbat şi-l cheamă Charles. Charles Lawson.

— Dar celelalte două? L. Mathews? J. Curtis?

— Lorraine Mathews e blondă. În jur de un metru şaizeci, cam plinuţă…

— Iar Curtis?

— A, Julia. Julia Curtis. În jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani, păr negru şi lung, ochi căprui. Cam un metru şaptezeci. Pe ea o cauţi?

— Nu, a spus Kling.

Însă ea era cea care ei îl interesa.

— Ce a făcut?

— Nu e persoana pe care o caut, a spus Kling. Scuză-mă că te-am deranjat.

*

Primul bilet din acea joi dimineaţă, 10 iunie, a fost predat la unsprezece fără douăzeci.

A ROD, NOT A BAR, A BATON, DORA.[86]

De data asta i-o luaseră înainte Surdului.

— Iar avem un palindrom, a constatat Willis.

— Ce e acela? a întrebat Genero. Palindrom?

— Ceva care se citeşte la fel şi de la stânga şi de la dreapta.

— La fel ca treaba cu 4 884 pe care ne-a trimis-o ieri, i-a explicat Carella.

În ziua precedentă avuseseră doar senzaţia că i-o luaseră înainte, însă acum nu mai încăpea nici o îndoială. Expresia se citea la fel, literă cu literă, atât înainte, cât şi înapoi.

— E tare interesant, a spus Genero, vădit fascinat. Ia te uită, Eileen. E acelaşi lucru şi înainte şi înapoi.

— Oho, a făcut ea, dar nimeni n-a priceput subînţelesul.

— Vrea să spună Dora cea Proastă, a intervenit locotenentul Byrnes.

— Asta cine mai e? a întrebat Genero.

— E o expresie, a spus Byrnes. Dora cea Proastă. Ne spune că suntem proşti.

— N-am auzit de Dora cea Proastă.

— Eşti prea tânăr, de aceea, a zis Byrnes. Era un desen animat prin anii 1940. Care făcea reclamă la Ralston.

— Şi Ralston ce era? a vrut să ştie Genero.

— Cereale pentru micul dejun. Eu dintr-astea mâncam.

— *Apropo,* Loot, câţi ani ai? l-a întrebat Parker.

— Destui.

— Ăsta-i alt palindrom, indiscutabil, a spus Willis, după ce a citit din nou biletul de la cap şi de la coadă.

— Mi-a scăpat ceva? a întrebat Kling.

Revenise la secţie. Era şi timpul, a gândit Byrnes. Ceasul de perete arăta zece patruzeci şi opt.

— Acum ne trimite palindromuri, i-a explicat Carella.

— Adică?

— Se citesc la fel în ambele direcţii.

Kling a aruncat o privire la bilet.

A ROD, NOT A BAR, A BATON, DORA.

— De ce? a întrebat el.

— Asta încercăm şi noi să aflăm.

— Aşa că eşti bine-venit, i-a spus Brown.

— „Băţ" poate presupune şi un pistol, a spus Genero. Nu?

— Aşa i se spune uneori, a confirmat Byrnes, aproape oftând.

— A renunţat la săgetuţe?

— Pistolul ar fi o armă mai practică, trebuie să recunoaştem asta, a zis Hawes.

— Şi-atunci de ce ne-a mai pisat cu săgeţile? a întrebat Carella.

— Da, praştii, săgeţi şi săgetuţe, a zis Meyer şi a dat din cap.

— Şi ce vrea cu „nu o bară?"

— Nimic, a spus Parker. E confuz. Ca de obicei.

— „Nu o bară", a repetat Eileen.

— O să folosească un pistol, nu vreun instrument bont oarecare, a opinat Brown.

S-au uitat la el.

— Adică, *unii* ticăloşi folosesc răngi, a explicat el.

Ceilalţi au rămas cu ochii pe el.

— Ca arme, a adăugat el şi a făcut un gest din umeri.

— Crezi că se referă la un baston de *poliţist?*

— Acela căruia noi îi spuneam baston de noapte, a explicat Byrnes şi gândurile i-au fugit din nou în trecut.

— Ori se referă la bagheta unui *dirijor? a* întrebat Willis.

— Uf, Iisuse, nu mai vreau alt concert! a sărit Parker.

— Iar ajungem la Cow Pasture? a întrebat Hawes.

— Asta a fost una dintre trimiterile lui, mai ţineţi minte? a spus Eileen şi a dat din cap.

Au căutat printre bilete şi au regăsit:

A WET CORPUS? CORN, ETC.?

— Mai ţineţi minte ce-a ieşit din asta?

COW PASTURE?
CONCERT?

— E vreun concert programat la Cow Pasture?

Au căutat prin cele trei cotidiene ale oraşului posibile spectacole care ar fi presupus folosirea unei baghete, găsind cinci asemenea evenimente. Era un concert al Orchestrei Simfonice din Cleveland la ora opt în acea seară la Palmer Center. Mai era un spectacol al filarmonicii oraşului, tot la opt, dar la Clarendon Hall. Apoi, două concerte de jazz în cluburi din centru şi un recital studenţesc la Şcoala de Artă Interpretativă Kleber.

— Şi ce facem? a întrebat Kling. Ne ocupăm de toate?

— Păi, dacă vrea să folosească pistolul la vreunul din spectacolele astea…

— Nici unul dintre concerte nu e în raza de jurisdicţie a secţiei, aţi observat? a spus Parker.

— Are dreptate, l-a aprobat Genero.

— Atunci să anunţăm celelalte secţii, a propus Parker şi a ridicat din umeri.

Oriunde, numai la noi să nu fie, şi-a spus el.

*

Ollie gândea ca un romancier, nu ca un poliţist, dar uneori cele două ocupaţii se suprapuneau. În domeniul ficţiunii poliţiste exista o zicală prăfuită care suna cam aşa: „Criminalul revine întotdeauna la locul faptei", sau altă expresie cu acelaşi înţeles, probabil rostită prima oară de Sherlock Holmes, un personaj fictiv, creat de Charles Dickens, ştia Ollie. Ollie ştia totuşi că în viaţa reală criminalul rareori revenea la locul faptei.

De obicei, el o ştergea, lucru pe care Melissa Summers sigur ar fi trebuit să-l facă, în loc să angajeze diverşi drogaţi ca să ducă mesajele Surdului.

Aflase însă de la un specimen uman cu adevărat întristător, pe nume Aine Duggan (care-şi pronunţa numele Anya Duugan, ca să vezi), că o femeie ale cărei semnalmente corespundeau cu descrierea pe care el i-o făcuse Melissei o abordase marţea trecută, după-amiază, în Cathleen Gleason Park, o zonă frumoasă şi înverzită din apropiere de River Hârb şi de clădirile de apartamente aşezate de-a lungul River Place South, unde Aine se dusese ca să se odihnească privind fluviul şi să-şi aştepte furnizorul de droguri. Aşadar, în acea zi însorită (slavă Cerului!) de joi, puţin înainte de amiază, Ollie se afla în acel parc, aşteptând ca domnişoara Summers să-şi facă apariţia, purtând peruca scurtă, roşcată, ori pe cea lungă, de culoare neagră.

Se îndoia că ea va reveni, dar speranţa renaşte mereu, vai, da, iar ea e şi ceva cu pene, ca fenixul. De aceea şi-a pliat trupul pe o bancă din parc, la soare şi a urmărit păsărelele ciripind şi zburătăcindu-se de colo, colo, dar şi pe tinerele mame cu ţânci mucoşi scâncind şi alergând şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că rămăsese singur şi liber, iar apoi – brusc şi cam pe neaşteptate – s-a întrebat unde era şi ce făcea Patricia Gomez în acele momente.

*

— Eu nu înţeleg, a spus Hawes, cum de ştia trăgătorul unde o să fiu?

Honey s-a mulţumit să dea din cap.

Se dusese să o întâlnească în faţa sediului Channel Four din Moody Street, iar acum luau prânzul într-un mic local mexican la două străzi depărtare. Lui Honey îi plăcea să mănânce. Acum servea *camarones cocoloco,* se simţea bine şi nu prea avea chef să discute despre cel care încercase să o ucidă. În ciuda clarităţii biletului primit, ea ţinuse să se convingă de faptul că trăgătorul nu avusese pe altcineva în vizor, ci pe ea. Această idee era întărită de miile de scrisori, telefoane şi e-mailuri primite de Channel Four, prin care era încurajată să-şi continue cruciada împotriva presupusului asasin.

— Pentru că, în primul rând, el ar fi trebuit să ştie că mi-am petrecut noaptea în apartamentul tău…

— Păi nu trebuia să fie inginer spaţial pentru asta, a spus Honey.

— Ştiu. Dar *ar fi trebuit* să ne urmărească. Iar apoi, să stea cu ochii pe clădire, aşteptând ca eu să ies.

— S-o fi gândit că ieşim împreună.

— Nu, am ieşit singur. A văzut că nu erai cu mine. A început să tragă imediat ce am pus piciorul

în…

— Păi, a făcut Honey, respingând ideea şi muşcând din alt crevete acoperit cu fulgi de nucă de cocos.

— Iar apoi, a ştiut că o să mă duc în Jeff Ave. De unde a ştiut asta? De unde a ştiut că o să cobor din limuzină la 574 Jefferson Avenue?

— Uiţi că *şi eu* eram în limuzina aceea.

— Nu. Nu uit asta deloc. Cum asta? Doar anunţi asta seară de seară.

Honey s-a întrebat dacă doar i se părea că tonul lui a devenit ceva mai tăios. A ridicat privirea din farfurie.

— Cine a comandat limuzina? a întrebat el.

— Eu.

— Personal?

— Nu, asistenta mea. Eu am rugat-o…

— Ce asistentă?

— O fată de la Ramsey University. Lucrează cu mine de la începutul semestrului.

— Cum o cheamă?

— Polly Vandermeer.

— Aş vrea să stau de vorbă cu ea, a spus Hawes.

— Cum vrei tu, Sherlock Holmes, a spus ea.

Hawes s-a întrebat dacă i se părea, ori tonul ei fusese cam tăios.

*

Look, sire, paper is kool.[87]

— Alt palindrom, a constatat Carella.

— Şi iar din Shakespeare, a spus Parker.

Poate avea dreptate: cuvântul *sire* sigur avea o sonoritate shakespeariană.

— Bine măcar că a ortografiat corect cuvântul „rece”, a spus Genero.

— Se citeşte la fel şi de la cap şi de la coadă, a spus Willis.

— Ce-mi place chestia asta… zis Eileen.

— Dar de ce? a întrebat Meyer. Ne trimite înapoi?

— *Încotro?* a întrebat Brown.

Se strâmbase. Arăta de parcă s-ar fi strâmbat tot timpul, dar de data asta chiar se strâmbase. Şi-a adus aminte de ultima ocazie când Surdul îi onorase cu prezenţa, provocând o încăierare rasială în Grover Park. Lui Brown nu-i plăceau tulburările rasiale şi nici pe Surd nu-l avea la inimă. Indiferent cât de multă distracţie şi amuzament păreau să promită micile mesaje, Brown se temea că aceste jocuri vor deveni serioase şi asta destul de curând.

— Spre mesajele de la început, într-acolo, a spus Kling. Cele pentru care a folosit căsuţa aceea poştală, 4 884. Aceleaşi chestii stânga, dreapta. Ne spune să ne întoarcem.

— La anagrame.

— La uciderea Gloriei Stanford.

— Şi la primul dintre poemele de Shakespeare.

— Dar nu mai găsesc scârba aia de poem, a spus Carella. Am omorât Google şi tot nu am dat de el.

— Poate l-a inventat chiar el, sire, a sugerat Genero.

— E prea bun ca să-l fi compus el, a spus Eileen.

— Să ne mai uităm o dată la el, a propus Willis.

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate, ori trăi, să joace-un rol nou şi major.

— Ce naiba, doar seamănă cu Shakespeare, a insistat Parker.

— Dar de ce ne duce-napoi la 4 884? a întrebat Carella.

— Să fie o adresă? a făcut Eileen.
— Probabil că sunt mii de 4 884 în oraşul ăsta.
— Să-l vedem pe ultimul, a spus Willis.
S-au uitat la el:

Look, sire, paper is kool.

— Sună ca nuca-n perete, ştiu, dar…
— Să auzim, a spus Hawes.
— În primul citat. Versul trei…

Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă

— Ultimele cuvinte…

Vorba-ţi bine scrisă

— Ştiţi ce cred eu, a spus Willis, dar e… e cam tras de păr… dar dacă scrii ceva, trebuie să ai…
— *Hârtie! a* spus Eileen, simţind că-i vine să-l sărute pe Willis, atât de deştept se dovedise.

Look, sire, paper is kool.

— Hai că asta-i bună! a exclamat Genero. Ne spune să căutăm în ziare, ca să vedem ce spectacole sunt.
— Găsiţi concertul.
— Dacă *este* vorba de un concert.
— Păi am făcut asta deja.

*

Polly Vandermeer era o blondă simpatică şi scundă de douăzeci şi doi de ani, îmbrăcată cu o fustă ecosez plisată şi o bluză albă cu mâneci lungi şi o cravată care se asorta cu fusta. Arătând mai curând a boboc decât a absolventă în Comunicaţii la Ramsey University, ea l-a primit pe Hawes cu un zâmbet generos şi o strângere caldă de mână.

Domnişoara Blair, cum îi spunea ea, o anunţase deja că un detectiv care investiga atacul voia să discute cu ea. Nu părea defel intimidată; mai discutase cu doi detectivi de la Secţia 86.

— Mi se pare cumplit, a spus ea, ca cineva să vrea să o ucidă pe domnişoara Blair. Mai ales că ea este atât de *drăguţă.*

— Adevărat, a confirmat Hawes.

Se aflau într-o încăpere mică, folosită de personalul Channel Four pentru pauza de cafea. O maşină de cafea, un frigider, un aragaz cu patru ochiuri cu un ceainic pe el, un automat de băuturi răcoritoare. Când s-au aşezat, în cameră mai era o femeie care îşi bea cafeaua şi părea absorbită de lectura unui ziar. Un ceas de perete cu cadran alb arăta ora unsprezece şi zece.

— Domnişoară Vandermeer, a început el, voiam să…

— Vai, vă rog, *Polly,* a zis ea.

— Polly, mai ţii minte că domnişoara Blair te-a rugat să comanzi o maşină pentru ea vinerea trecută?

— Da, domnule, sigur, a spus Polly, deschizând larg ochii albaştri, iar trăsăturile feţei au arătat că era serioasă şi atentă.

— Îţi aminteşti exact ce a cerut?

— Da, domnule, a rugat să fie luată de la apartament şi să fie adusă aici, la studio.

Hawes a privit-o.

— Fără opriri intermediare? a întrebat el.

— Fără, domnule.

— O oprire la Secţia 87, de exemplu? Sau în 711 Grover Avenue? Şi încă una pe Jefferson Avenue?

— Nu, domnule, a fost aceeaşi comandă ca în fiecare dimineaţă.

— Când a făcut solicitarea?

— Joi seară, înainte de a pleca acasă.

— Pentru dimineaţa următoare, corect?

— Da. Pentru vineri dimineaţă, 4 iunie.

— N-a menţionat numele meu, cumva?

— Numele *dumneavoastră,* domnule?

— Da, Cotton Hawes. N-a spus că îl va lua şi-l va lăsa undeva pe detectivul Cotton Hawes? În drum spre studio?

— Nu, domnule, sigur nu, a spus Polly, pe un ton dezaprobator.

— Şi după ce domnişoara Blair ţi-a transmis solicitarea, ce ai făcut?

— Am telefonat la cei de la Transporturi.

— Joi seară.

— Da, pentru a doua zi dimineaţa.

— Cine a primit comanda?

— Rudy Mancuso.

— Cei de la Transporturi sunt tot în clădirea asta?

— Da, domnule.

— Unde, Polly?

*

BORROW OR ROB?[88]

— Evident, ăsta-i un alt palindrom, a zis Willis.

— Adică de la cap sau de la coadă, totuna, a zis Brown.

— Ei, acum e sigur că n-o să *împrumute* nimic, a spus Meyer.

— Atunci de ce ne anunţă? s-a mirat Genero.

— Nu spune sigur, a zis Carella. Ne cere să ghicim. Să împrumute, ori să jefuiască.

— Corect, l-a aprobat Kling. Ne cere să ghicim.

— Iar ne zgândăreşte, a spus Meyer.

— Dar de ce un palindrom? a întrebat Willis.

— Păi, am uitat de primul bilet de azi? le-a dus aminte Eileen.

A ROD, NOT A BAR, A BATON, DORA.

— Corect, a zis Parker. Un baston. O să vâre un baston în fundul cuiva.

— Ba nu, o să jefuiască o casă de bilete de la vreo sală de *concerte.*

— De aia foloseşte *a prăda,* a spus Parker. Dacă ataci pe cineva, înseamnă că nu *împrumuţi,* ci *jefuieşti.*

— Singurele concerte sunt cele pe care le-am găsit în ziar, a spus Carella. Şi am alertat deja secţiile din zonă.

— Bun, a spus Parker. Atunci s-o lăsăm baltă.

— Mai ţineţi minte când se dădeau concertele alea rock la Hipodrom? a întrebat Genero şi ochii i s-au aburit de emoţie.

— Tocmai a fost un circ acolo, a zis Kling.

— Îmi place circul, a spus Eileen şi a aruncat o privire spre Willis, de parcă s-ar fi aşteptat să-i cumpere un balon colorat.

— În orice caz, un palindrom nu e hipodrom, a spus Kling.

— Ştiţi, pe vremea romanilor, în arenele mari erau aduşi hipopotami, a spus Parker. Aşa s-a ajuns la numele de hipodrom.

Nimeni nu s-a deranjat să-l contrazică.

*

Rudy Mancuso era un bărbat scund şi mătăhălos, cu părul negru şi ochi negri, care stătea în cămaşă cu mânecă scurtă la o masă plină de hârtii, într-un birou unde se mai aflau doi bărbaţi, ale căror mese de lucru gemeau de hârtii. S-a arătat extrem de înţelegător faţă de dorinţa lui Hawes de a-l găsi pe trăgător, dar părea să nu-şi dea seama nicicum că Hawes însuşi fusese ţinta atacului armat. În realitate, nici măcar nu avea idee că se mai petrecuse un incident similar înainte. A tot căinat-o pe „sărmana domnişoară Blair”, răspunzând afectat – Transporturi, Mancuso – la fiecare apel telefonic ce îl întrerupea mereu pe

Hawes, care punea întrebări. În răstimp de zece minute ceva mai paşnice, el a reuşit să obţină şi câteva răspunsuri.

Spusele lui Mancuso au confirmat în esenţă ceea ce aflase deja de la Polly. Solicitarea telefonică de joia trecută fusese pentru vineri dimineaţa la zece, la clădirea unde locuia Honey, pentru a o aduce la sediul Channel Four. Fără opriri intermediare. La fel ca în fiecare dimineaţă.

— Dacă ar fi fost astfel de opriri…

— Nu s-a cerut nici una, domnule detectiv.

— Dar dacă ar fi…

— Da?

— Cine ar fi ştiut de ele?

— Adică, dacă domnişoara Blair, după ce ar fi fost aşteptată, i-ar fi spus şoferului să oprească undeva în drumul spre studio?

— Da.

— Păi, *şoferul* ar fi ştiut…

— Şi mai cine?

— Poate că telefona el să spună că va opri în locul cutare şi cutare înainte de…

— Şi cine ar fi primit un asemenea telefon?

— Eddie ori Frankie. Cei doi din partea cealaltă a camerei.

*

S-ar fi crezut că Eddie şi Frankie erau un ventriloc şi asistentul lui. Frankie repeta tot ce zicea Eddie. Numele complet al lui Eddie era Edward Cudahy. L-a urmărit pe Hawes cât i-a scris numele în agendă. Numele complet al lui Frankie era Franklin Hopper. Şi el a stat cu ochii pe agendă. Eddie i-a spus lui Hawes că nu-şi amintea ca vreun şofer să fi telefonat vineri dimineaţă ca să anunţe opriri intermediare cerute de Honey Blair. Frankie a afirmat acelaşi lucru. Hawes le-a mulţumit amândurora pentru amabilitate. Amândoi i-au răspuns: „Pentru puţin”, aproape simultan.

Hawes a revenit la Mancuso şi i-a cerut numele şoferului care o luase pe Honey Blair în vinerea respectivă, 4 iunie.

Mancuso i-a spus că şoferul era liber.

— Atunci dă-mi adresa lui, i-a zis Hawes.

— Nu cred că am voie să fac asta.

— O hotărâre judecătorească te-ar face să te răzgândeşti? l-a întrebat Hawes.

*

Ultimul bilet al zilei a sosit la patru fără un sfert. Un alt palindrom, ce suna aşa:

MUST SELL AT TALLEST SUM.[89]

— Na, asta ce dracu' mai înseamnă? a întrebat Parker. Nimeni nu ştia. Pe de altă parte, tocmai sosea schimbul de noapte, aşa că au plecat cu toţii acasă.

*

Când eşti îndrăgostit, toată lumea este italiană.

Cel puţin aşa i se părea lui Carella.

Se aflau cu toţii, cu miri şi mirese şi întreaga lor *mispocheh* ori *meshpocbeb,* ori cum se spunea la familie în italiană, adunaţi într-un restaurant pe nume Horatio's, din zona semicentrală a oraşului, nu prea departe de locul în care Luigi Fontero îşi cazase toate rudele. Carella s-a întrebat cine plătise toate biletele de avion până în SUA şi înapoi şi dacă vizitatorii italieni fuseseră amprentaţi la intrarea în acea ţară protejată cu atâta îndârjire mulţumită lui Tom Ridge[90] Buldogul şi echipelor mereu în alertă ale Securităţii Interne.

O mică armată de rude din Milano, Napoli, Genova şi/sau Roma – rude apropiate, mai îndepărtate şi chiar depărtate, dar oricum

numeroase şi gălăgioase – care reprezenta familia Fontero. Din partea familiei Carella se aflau acolo Steve şi Teddy (mai puţin copiii, ori *i creatori,* aşa cum el şi sora lui obişnuiau să le spună când erau mici; mamă, ce multă vreme trecuse de atunci!); şi unchiul Freddie, care era crupier la un cazinou din Las Vegas şi care venise special pentru această nuntă; şi mătuşa lui Carella, Josie şi unchiul Mike, care sosiseră tocmai din Orlando, Florida şi pe care nu-i văzuse de ani de zile, dar de, era vorba de o nuntă dublă, nu? Mătuşii Josie îi plăcea să joace pocher. Unchiul Mike obişnuia să-i spună Angelei „Puştoaica cu terne" atunci când era mică, deoarece stătea mereu cu nasul în câte-o carte, însă acum – hei, ia te uită la ea! – ditamai femeia, gata să se mărite a doua oară.

Era şi mătuşa Dorothy, chemată tocmai din California, cu cel de-al treilea soţ al ei, fiindcă Salvie, iubitul unchi, murise de cancer la scurt timp după ce Carella intrase în poliţie. Îi ducea lipsa unchiului Salvie, şofer de taxi, care cunoscuse oraşul mai bine decât orice poliţist şi obişnuia să spună poveşti despre sutele de clienţi pe care îi dusese în tot soiul de locuri. Bunica lui Carella spunea mereu că omul ar fi trebuit să se facă scriitor. Carella bănuia că ar fi devenit un scriitor bun, având în vedere romancierii ca vai de lume de acum.

Mătuşa Dorothy era cea care se prinsese de faptul că tânărul Carella avea parte de ceea ce, pentru el, reprezenta o relaţie erotică nebunească cu Margie Gannon, o irlandeză scundă care locuia peste drum de familia Carella, în Riverhead. Acea joacă de adolescenţi nu ajunsese mai departe de pipăieli sau strecurarea mâini sub fusta lui Margie şi atingerea chiloţilor ei mătăsoşi şi sexy, dar vai, ce extaz! Mătuşa Dorothy îl sâcâise mereu în legătură cu asta, vorbind despre fată folosind numele de Sweet Rosie O'Grady[91], dar Carella nu înţelesese aluzia.

Acum, mătuşa Dorothy spunea un banc porcos. Îi plăceau tare mult asemenea glume. Carella a bănuit că bancul nu fusese înţeles de majoritatea membrilor clanului Fontero. Pe de altă parte, rudele scorţoase şi cu aer sever ale lui Henry Lowell nu păreau să aprecieze simţul umorului cam brut al mătuşii. Presupusul soţ al surorii sale stătea şi o ţinea de mână, zâmbind îngăduitor pe măsură ce gluma se derula fără să se întrevadă poanta, ceva despre papă, ceva care putea avea un succes nebun la neamul Fontero, aşa, cum papa e oprit de o prostituată în faţa Vaticanului (ai grijă ce vorbeşti, mătuşă Dotty!), apoi dă fuga înăuntru să o întrebe pe maica stareţă „Ce e acela un scurt?” (Fii atentă!), iar ea îi spune…

Brusc, Carella s-a întrebat dacă mama lui şi Luigi…

Nu, nu voia să ştie aşa ceva.

Dintr-o dată, toată lumea a izbucnit în râs.

Până şi neamul Fontero care şi-a dat seama Carella, înţelegea engleza mai bine decât bănuise el.

Hohotele s-au înteţit în jurul lui.

S-a întrebat de ce nu găsea motive suficiente să râdă şi el alături de ceilalţi.

13

Zorii zilei de 11 iunie sosiseră prea devreme.

La ora şase şi jumătate, când abia se bănuia promisiunea unei dimineţi însorite de vineri, Melissa şi Surdul stăteau deja în locul pentru dejun din apartamentul de la etajul şaptesprezece, de unde se vedeau Riverplace South, Gleason Park şi River Hârb, ceva mai departe.

— Mâine, treaba ta va fi foarte simplă, i-a spus el.

Ea se gândea că treaba din acea zi nu avea să fie deloc uşoară. Dacă nu pleca de acasă cât mai repede ca să găsească suficient de mulţi drogaţi…

— Sedanul de lux de la Regal va sosi aici la doisprezece şi jumătate, a spus el. Nu trebuie decât să duci şoferul la Knowlton.

„Păi, ce, asta e ceva nou?” s-a gândit ea.

— Şi tu ce o să faci? l-a întrebat ea.

Din câte îşi dădea ea seama, el nu făcuse decât să stea pe noadă, în vreme ce ea trebuise să alerge tot oraşul ca să-i rezolve problemele. Şi, cu toate astea, el încă nu-i spusese care era partea ei din profitul de şapte cifre, asta dacă îi ieşea pasienţa, lucru de care, cu toată sinceritatea, începuse să se îndoiască, mai ales că acum se apucase de palindromuri şi câte altele. Dacă ţinea atât de tare să-şi bată joc de cei de la Secţia 87, de ce se mai chinuia să inventeze jocuri de cuvinte? Nu le putea arunca pe uşă o grenadă şi gata? Bună întrebare, Adam, nu? Ce chestie ai cu ei, la o adică?

— La o adică, ce chestie ai cu ei? l-a întrebat ea, riscând să rostească întrebarea cu voce tare, ce naiba!

— Şi prin *chestie?*...

— De ce le pui mintea pe moaţe?

— Să spunem că relaţia dintre noi a fost frustrantă, a zis el.

— Bine, dar de ce?…

— Eu nu mi-aş frământa mintea dacă aş avea mutrişoara ta, a spus el, replică pe care ea o auzise în multe filme proaste, pe care i-o adresase şi deloc regretatul Ambrose Carter pe vremea când o şcolea, ca să spunem aşa, cuvintele lui exacte fiind: „Eu nu mi-aş frământa mintea dacă aş avea mutrişoara ta, scumpo, aşa că suge înainte acolo şi gata.”

— Da dar eu îmi *frământ* mintea, a spus ea acum, oarecum sfidător. Pentru că am impresia că îţi cheltuieşti prea mult timp şi bani ca să le spui ticăloşilor de acolo exact ce vrei să faci…

— Exact ce *nu* am de gând să fac, a precizat el.

— Cum zici. De ce te *frământi,* asta e întrebarea. De ce nu dai lovitura ca să o ştergi imediat din oraş?

— Păi tocmai asta plănuiesc. Tortola, ori ai uitat?

— Cine-i detectivul Stephen Louis Carella? a întrebat ea de-a dreptul.

— Un gabor tâmpit.

— Atunci de ce îi trimiţi lui scrisorile? Dacă e-atât de prost…

— E o chestie personală. L-am împuşcat cândva.

— De ce?

— Mă scosese din papuci.

— Din cauza lui ai făcut puşcărie, adică?

— N-am făcut închisoare niciodată.

— Te-a arestat? Te-a pus sub acuzaţie pentru ceva?

— Nici vorbă. Nici Carella şi nici cei de la 87 nu s-au atins vreodată de mine.

— Atunci… nu pricep. De ce îţi mai baţi capul cu ei?

— Diversiune, draga mea, totul e diversiune.

— Nu ştiu ce înseamnă diversiune.

— Adică perdea de fum, jocuri de oglinzi…

— *Ştiu* ce *înseamnă,* doar că asta nu se aplică în cazul de faţă.

— Încearcă să vezi lucrurile altfel, draga mea, a spus el răbdător. Ei nu-i plăcea când Surdul devenea răbdător şi parcă mergea pe poante explicându-i. Răbdarea aceea semăna mai mult a milă. În aceste vremuri de primejdii şi alertă maximă, când teroriştii pândesc din fiecare *tufiş*[92] – te rog să-mi ierţi glumiţa – trebuie să fii foarte precaut, înţelegi? Aşadar, cu sprijinul poliţiştilor de la alte secţii, *tot* vor acţiona prea târziu.

— Cine va acţiona prea târziu?

— Vitejii de la 87.

— Prea târziu pentru ce?

— Hidoasa lor ispravă că tot pământul va duhni a leşuri[93] – ca să-l parafrazăm pe domnul Shakespeare din sclipitoarea lui piesă *Iulius Cezar* – va fi fost făptuită. Prea târziu, iubita mea. Mult prea târziu.

— Eu tot nu pricep.

— Ei, a zis el şi a oftat apăsat. Eu nu mi-aş frământa căpşorul cu asta.

Ceea ce a sictirit-o din nou cât se poate de tare.

*

Şoferul care condusese limuzina în vinerea precedentă se numea Kevin Connelly şi nu-i plăcea să fie trezit la şapte dimineaţa. Făcând legătura între Hawes şi gloanţele ce străpunseseră maşina cu o săptămână în urmă, el s-a uitat peste umărul lui spre hol, parcă aşteptându-se la o nouă rafală. După ce s-a convins că Hawes era singur, s-a dat la o parte din prag şi l-a lăsat pe poliţist să intre în apartament.

Era încă în pijama. Şi-a tras un halat pe el, l-a condus pe Hawes în bucătărie şi imediat a pus cafeaua la fiert. Ca doi amici pregătindu-se să plece într-o expediţie vânătorească, au stat la masa mică de lângă geam şi au băut cafea.

— Vreau să ştiu despre apelul lui Honey Blair de vinerea trecută, i-a spus Hawes. Ce instrucţiuni

ţi-a transmis dispecerul?

— Să o iau şi să o aduc pe domnişoara Blair, a spus Connelly. La fel ca întotdeauna.

— Şi atunci cum de m-ai luat şi pe mine din drum?

— Domnişoara Blair mi-a zis să opresc.

— Ţi-a dat adresa 711 Grover?

— Nu, nu ştia adresa secţiei. A trebuit să o caut în agendă. Am un ghid al străzilor.

— Dar 574 Jefferson? Ţi-a spus că o să cobor acolo?

— Da.

— Cât timp ţi-a luat ca să ajungi de la blocul ei până la secţie?

— Vreo zece minute.

— Şi de acolo până în Jeff Avenue?

— Alte douăzeci.

— Suficient timp pentru ca cineva să ajungă acolo înaintea noastră.

— A, sigur. Cum s-a şi întâmplat.

— Dar tu şi domnişoara Blair eraţi singurii care ştiaţi încotro mergem, nu?

— Asta, până când am chemat Baza.

— Baza?

— Biroul Transporturi. De la Channel Four. Am sunat ca să le dau noul itinerar.

— Cu cine de acolo ai vorbit?

— Cu unul dintre tipi.

— Cu care din ei? l-a întrebat Hawes.

*

Şi, după mine, ştiu, urmează debandada.
O nuntă atâta de trăsnită nu s-a mai văzut.
O clipă doar: i-aud pe menestreli cântând.

— Dumnezeule, ştie de *nuntă*? a întrebat Carella cu voce tare.

— De unde naiba? s-a mirat Meyer.

— S-ar putea, a spus Genero cu un aer atotştiutor. E rău.

Carella se gândea: „E o căsătorie trăsnită. *Două* căsătorii trăsnite! Cum nu s-a mai văzut până acum.” S-a dus imediat la computer ca să caute sursa citatului. Era opt şi jumătate dimineaţa. Ceilalţi detectivi s-au strâns în jurul primului bilet al zilei de parcă ar fi fost o bombă cu ceas. Ceea ce poate şi era.

— Iar apare *auzi,* a spus Willis. Ţi-am spus ce înseamnă, nu?

— Auzi, auzi! a citat Kling. Ne zgândăreşte de moarte.

— *Ne chezăuieşte samovarele,* a zis Meyer.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Parker, părând insultat.

— Înseamnă că „ne strânge de boaşe”, fie-mi cu iertare, Eileen.

— E din *îmblânzirea scorpiei,* a anunţat Carella. Actul III, scena 2.

— Crezi că Menestrelii ar putea fi o trupă rock? a întrebat Brown.

— Hai să verificăm, a propus Willis.

În acea dimineaţă apăruse la chioşcuri numărul pentru 11-18 iunie a broşurii de informare *Here & Now.* Publicată în fiecare vineri, aceasta prezenta scena culturală a oraşului pe următoarea săptămână, anunţându-şi cititorii despre ceea ce se întâmpla în tot oraşul. Împărţită în secţiuni intitulate Artă, Cărţi, Cluburi, Comedie, Dans, Film, Homo & Lesbiene, Copii, Muzică, Sport şi Teatru, revista oferea un ghid precis al tuturor evenimentelor din săptămâna ce urma.

Secţiunea de muzică…

Biletul Surdului, primit dimineaţă, părea să confirme că ţinta era un concert…

…era împărţită în subsecţiuni, intitulate Rock, Pop & Soul, Reggae, World & Latino, Jaz & Experimental, Blues, Folk & Country şi Cabaret. O secţiune separată cuprindea Clasic & Operă.

Diversitatea ofertei era copleşitoare. Doar în weekend erau 112 evenimente Rock, Pop & Soul; doar nu se aflau în nu ştiu ce cătun prăfuit din Arizona.

Rubrica *Nu rataţi!* a revistei îi prezenta pe sclipitorul chitarist şi cântăreţ *John Pizzarelli* şi trioul său, care aveau să cânte la opt şi jumătate seara în Skyline Room de la Hotel Hanovra; legenda muzicii soul *Isaac Hayes* avea să cânte la opt şi la zece şi jumătate vineri şi sâmbătă la Lou's Place din centru; *Kathleen Landis*, „o pianistă încântătoare şi stilistă a cântecului", cânta în fiecare seară la nouă în holul de la Piccadilly; *Konstantinos Sallas*, „renumit virtuoz al viorii, va fi invitatul de onoare al Filarmonicii" de la Clarendon Hall sâmbătă şi duminică la trei după-amiază; iar *William Christie* urma să conducă Opera Naţională din Paris şi „stelarul său ansamblu de muzică preclasică" în *Les Boreades,* la Academia de Muzică de la Calm's Point, vineri la şapte şi un sfert seara şi duminică la două după-amiaza.

Erau apoi trupe cu nume precum Hangdogs şi Cigar Store Indians şi Abyssinians şi Earth Wind & Fire, dar şi White Stripes şi Drive-by Truckers, dar nici unul care să se cheme Minstrels şi să cânte undeva în oraş în cursul săptămânii ce urma.

— Crezi că există vreun grup numit „O nuntă trăsnită"[94]? a întrebat Kling.

— Nu m-ar mira să existe, a spus Meyer.

— Uite, poţi verifica, a spus Brown şi i-a aruncat revista. E o listă de numai zece mii de nume.

— Dar „Nu s-a mai văzut"?

— Ori „Urmează debandada"?

— Începutu-i bun, a spus Willis. Ştii ceva chitarişti solişti?

— Are cineva un garaj? a făcut Eileen.

— Ce-i aceea debandadă? a vrut să ştie Genero.

— O retragere în dezordine, l-a lămurit Kling.

— Şi eu care credeam c-o fi vreun rozător.
— Ne spune că ne-a pus pe goană, a zis Parker.
— Poate c-a reuşit, a spus Carella.

*

Îl deranja întrucâtva, într-un mod misterios, că Surdul ar fi putut afla despre nunta, pardon, *nunţile* de a doua zi şi plănuia să facă vreo mizerie. Carella detesta misterele. În munca de poliţie nu existau mistere. Existau doar infracţiuni şi oamenii care le comiteau. Însă Surdul insista să-şi creeze propriile mistere, sâcâindu-i pe poliţişti cu indicii, transformând din crimă un joc umoristic de-a ghicitul.

În ce-l privea pe Carella, crimele nu aveau nimic vesel. Erau treburi serioase, iar cei care comiteau infracţiuni şi crime nu erau decât infractori, punct. Nu se sinchisea că ei proveneau din familii dezorganizate, nu-l interesa dacă infractorii fuseseră abuzaţi în copilărie, nu-i păsa dacă oamenii aceia aveau ceea ce ei considerau motive întemeiate să păcălească sistemul. După cum vedea el lucrurile, nu existau motive justificate pentru a păcăli sistemul. Poate că preşedintele Clinton ar fi trebuit să-şi ţină fermoarul închis la şliţ, însă avea dreptate când sugera că toată lumea trebuie să muncească şi să respecte regulile.

Carella muncea şi juca după reguli.

Surdul, nu.

Asta era diferenţa dintre ei.

Ei, bine, poate că Surdul muncea din greu ca să inventeze acele ghicitori, dar sigur nu respecta regulile.

Carella trebuia să recunoască: nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vadă pe cineva – *oricine* – sculându-se de pe bancă şi să ridice mâna când preotul avea să le ceară martorilor strânşi să vorbească, ori să-şi ţină gura pe vecie. Dar n-ar fi

vrut cu nici un preţ ca acea persoană să fie Surdul. Nu voia nici o surpriză la ceremonia, pardon, *ceremoniile,* de mâine.

Voia ca totul să se termine odată pentru totdeauna.

Cu căsătoriile şi cu tot ce plănuia Surdul.

Cu totul.

Cu toate acestea, următorul bilet al Surdului nu i-a venit deloc în ajutor.

Nu pot să fiu la fel de vesel – ei
Mai sunt şi uluiţi; dar să mă bucur
Mai mult nici n-aş putea. Acum, la carte,
Căci până s-amurgească mai sunt încă
Destule de făcut.[95]

— Nu, staţi puţin, a spus Willis. Cred că-ncearcă să ne spună totuşi ceva.

— Da, dar ce? De data asta nu e nimic despre vreun concert, a spus Parker.

— Dar a revenit la ceva *tipărit.* „Vorba-ţi bine scrisă", mai ţineţi minte? Acum menţionează clar o carte. „Acum, la carte." E clar acolo, negru pe alb. O *carte.*

— Seara trecută, la bibliotecă, m-am uitat la toate piesele lui Shakespeare, a anunţat Genero.

— Bravo, Richard, o să-ţi dau o steluţă de aur.

— A, poate ne spune să mergem la bibliotecă. Să găsim citatul ce ne lipseşte, cine ştie?

— Sigur, a zis Parker, încurajându-l. Poate în chiar cartea la care te-ai uitat seara trecută.

— Poate.

— Ai putea chiar să împrumuţi cartea, Richard. Să te uiţi pe îndelete la ea.

— Ei, ia staţi puţin, a intervenit Eileen. Doar *a spus* „să împrumut ori să jefuiesc." într-un bilet de-al lui. Şi de acolo împrumuţi o carte, nu? De la o bibliotecă.

— Prima carte pe care am avut-o acasă, a spus Parker, era furată de la bibliotecă.

— Unde e revista aia? a întrebat Eileen. E ceva despre vreo bibliotecă acolo?

*

Într-o secţiune a revistei, intitulată

PRIN ORAŞ

… au găsit o subsecţiune numită…

DEPARTAMENTUL ULTIMEI ŞANSE

Articolul de fond se numea…

Adio bardului

Pentru a marca plecarea primei ediţii a pieselor lui Shakespeare, în valoare de 6,2 milioane dolari, luată cu împrumut din Colecţia Folger din Washington. D.C., Patrick Stewart – renumit actor shakespearian şi apoi căpitan al navei Enterprise – va citi din anumite piese drept omagiu de rămas-bun. Sâmbătă, 12 iunie, la ora trei după-amiază. Molson Auditorium de la Biblioteca Langdon.

De data aceasta s-au dus pe Google direct la First Folio. Şi acum au găsit sursa a ceea ce crezuseră că era un citat shakespearian:

Uimiţi am fost că ai plecat atâta de curând
Din scena lumii, spre al gropii tainic rând.
Şi mort te-am socotit, dar vorba-ţi bine scrisă
Oricărui spectator îi spune că, promisă,
Intrarea ţi-e-n urale, căci arta de actor
Să moară poate, ori trăi, să joace-un rol nou şi major.

Versurile fuseseră scrise „în memoria Maestrului William Shakespeare” de un poet şi traducător contemporan, pe nume James Mabbe. Apăruse în Prima culegere de piese din 1623 drept una dintre cele câteva dedicaţii introductive.

— N-am auzit de el, a spus Parker.

Acum părea posibil ca Surdul să-i îndrepte către valoroasa carte care pleca de la Biblioteca Langdon sâmbătă. Şi se părea că plănuia să o fure.

— Şi să o ţină pentru răscumpărare, a sugerat Eileen. Acel „Trebuie să vând la cea mai mare sumă”.

— O să răpească *o carte?* s-a mirat Genero.

— *Indiferent* ce şi-a pus în gând, are să o facă înainte de masa de seară, a spus Kling.

— Sigur, uitaţi-vă.

Căci până s-amurgească mai sunt încă
Destule de făcut.

— Pare să se potrivească ora trei, a spus Brown.

— Unde e Biblioteca Langdon?

— Aparţine de Secţia Midtown South, nu?

— Am face bine să-i alertăm.

— Crezi că nu ştiu că trebuie să protejeze o carte de şase milioane de dolari?

— Şase milioane două sute de mii.

— Măsurile de securitate de acolo sigur sunt foarte stricte.

— Dar asta este, a spus Willis. Am brodit-o, nu?

— Mulţumesc, domnule Surdu’, a spus Genero şi a făcut o plecăciune adâncă.

*

Bine-aţi venit, seniori!
Începeţi, muzicanţi! Loc! Faceţi loc!
Voi, fetelor zglobii, începeţi dansul![96]

— Jigodia asta ne citeşte gândurile, a spus Parker.

— Ce vrea cu *fetelor?*

— Eu sunt fata, a spus Eileen şi a surâs ca Shirley Temple.

— Iar s-a-ntors la muzică.

— Muzicanţi.

— „Loc! Faceţi loc!”

— O sală de *concerte!*

— Unde-i revista aia?

— Nu era acolo ceva despre? …

— Uite.

Sub NU RATAŢI! – au găsit imediat:

Konstantinos Sallas, „renumit virtuoz al viorii,
va fi invitatul de onoare al Filarmonicii” de
la Clarendon Hall sâmbătă şi duminică la trei
după-amiază.

— Iarăşi ora trei, a constatat Eileen. Înainte s-amurgească.

— Şi ce-i cu *aerul* acela?

— E *până, înainte,* domnule.

Căci până s-amurgească mai sunt încă
Destule de făcut.

— Asta ar părea să indice un concert, nu credeţi? a întrebat Carella. Acel „de făcut”.

— Nu, ne spune ce trebuie să facă chiar *el,* a susţinut Meyer. Are multe de făcut.

— Dar nu mai e legat de carte, corect?

— Ticălosul ne cere să *alegem!* a spus Parker.

— Ce anume? Concertul lui Sallas, ori Primul Folio Folger?

— Concertul, a zis Eileen.

— Cartea, a spus Genero.

— Amândouă, a spus Kling.

Brown a fost acela care a înclinat balanţa în favoarea spectacolului.

— Un palindrom! a exclamat el. *Sallas!*

De astă dată au izbucnit toţi, ca un cor grecesc.

— Sallas!

— Sallas!

— Îl interesează violonistul.

— O să-l răpească pe *violonist!*

— Şi o să-l dea pe cea mai mare sumă!

— Ori poate cartea, a insistat Genero, reuşind să le mai domolească entuziasmul.

— Deci, care? a întrebat Carella.

*

Următoarele bilete – în total, şapte – au sosit în acelaşi plic la ora două în acea după-amiază.

Toate erau citate din Shakespeare, ceea ce, în sine, arăta că ţinta Surdului nu era nu ştiu ce scripcar grec cu nume palindromic, ci preţioasa carte ce conţinea treizeci şi şase din piesele bardului. Contrazicându-se, potrivit hachiţelor Surdului, conţinutul biletelor părea să-i invite pe detectivi să aleagă. Ori aşa, ori aşa, flăcăi. Voi daţi banul, voi alegeţi.

Se zice: „muzică cu voce argintie” pentru că
Cei ce scârţâie din strune n-au aur ca să-l facă să răsune.[97]

Dar, pe de altă parte:

Să fi fost cândva pe lumea asta vreo carte
Cu basme mai urâte şi mai hâde
Şi-o legătură mai măiastră? Oh!
A stat minciuna-ntr-un palat mai falnic?[98]

Apoi, din nou:

Poftește;
Deși acei ce-ți vor cânta acum
Plutesc la mii de leghe în văzduh
Vor fi aici îndată. Stai și așteaptă.[99]

Decât dacă:

Dar ce văd? O carte? Minunăție?[100]

Cu toate acestea:

Dacă e-adevărat că muzica
E hrana dragostei, cântare dați-mi.[101]

Dar, poate:

Ai cuvântul, spirit al meu! Scrie, pană! Căci dacă-i
vorba să scriu, voi compune tomuri întregi, in folio.[102]

Mulțumiri degeaba, așa au gândit toți.

Ești bine-venit, domnule,
Ia lăuta deci, iar tu, ia aste cărți.[103]

*

Acum biletele Surdului păreau să fi căpătat un ton de precipitare. Transmiteau senzația de succes iminent. Certitudinea că timpul se scurgea printre degete, că planul va fi realizat, iar dacă ei nu se prindeau ce intenționa să facă cât mai repede, avea să fie prea târziu pentru a interveni.

Plicul precedent cuprinsese șapte citate.

Cel care a sosit jumătate de oră după aceea avea doar un bilet înăuntru:

E miezul nopții deci.[104]

— Iarăşi se-ncing lucrurile, a spus Parker şi a clipit şmechereşte spre Eileen.

Aşa cum stăteau lucrurile, Ollie căuta o roşcată cu părul scurt, ori o brunetă cu părul lung. Nu o căuta pe blonda tunsă scurt şi îmbrăcată elegant care a intrat în parc la ora trei în acea după-amiază şi s-a aşezat pe o bancă aflată cu faţa spre fluviu. Nu ştia că aceea era Melissa Summers.

Nici Melissa nu ştia că grăsanul care stătea pe banca de lângă terenul de joacă din Cathleen Gleson Park era detectiv. Majoritatea detectivilor pe care îi cunoscuse lucrau la sală şi puneau muşchi peste muşchi. Tipul acela arăta mai curând a pedofil, însă ea nu avea copii în parc, aşa că doar mamele acestora trebuiau să-şi facă griji. Pe de altă parte, după ce alergase după drogaţi toată ziua, nu voia acum decât să stea liniştită şi să asculte zvonurile ce veneau dinspre fluviu.

În orice caz, nici unul dintre ei nu i-a acordat atenţie celuilalt.

La trei şi un sfert, Melissa s-a ridicat, a scos un oftat slab, a părăsit parcul şi a pornit spre apartamentul din River Place South. Se gândea că duminică la ora aceea se va lăfăi la soare, pe o plajă din Tortola.

Cinci minute mai târziu, Ollie s-a ridicat de pe bancă, a scăpat un pârţ şi a pornit spre Secţia 88. Nu i-a trecut prin cap că ar trebui să telefoneze la secţie, să anunţe că numele folosit de Carmela Sammarone era Melissa Summers. Tot astfel, nici nu a ştiut cât de aproape fusese să o prindă.

Şi mâine e o zi, a gândit el şi nimic nu-i definitiv decât după ce baţi capacul în cuie.

*

Următorul plic a sosit la sfârşitul zilei.

Şi acela avea înăuntru un singur bilet:

Nu face nazuri!

Uite o jumătate de şiling şi dă-i drumul la program![105]

— Program, a spus Carella. Iar violonistul. Sallas.

— Şi răscumpărarea va fi de juma' de şiling! a spus Genero.

— Sclipitor, Richard. Ştii cât e un şiling?

— Sigur că ştiu! Cât?

— Şase monede mărunte, Richard.

— Atunci de ce nu spune clar?

— Dar ai băgat de seamă că a trecut de la douăsprezece la şase? a întrebat Willis.

— Corect, a spus Meyer. În ultimul bilet era vorba de douăsprezece.

— Acum a ajuns la şase.

— Iarăşi merge *îndărăt,* a spus Kling.

— Şase-doisprezece, a făcut Meyer.

— Şi coboară la doisprezece, a reluat Eileen citatul.

— Da, doamnă, a spus Parker şi a ridicat din sprâncene spre ea.

— Andy, nu te mai gândi la prostii. Poate foloseşte altfel de argou.

— Cine, Shakespeare? a întrebat Genero.

— Nu, Surdul. Poate ne spune că *infracţiunea* va coborî.

— Adică la doisprezece ziua?

— Nu. La şase-doisprezece.

— Poftim?

— Poate că de aceea e chestia asta cu mersul înapoi. Poate ne spune că pe 12 iunie. Poate ne anunţă că treaba e *mâine.*

— *Când,* mâine? a întrebat Parker.

— Înainte s-amurgească? a făcut Willis.

— Ce părere aveţi de ora trei?

— Asta înseamnă şi biblioteca *şi* concertul.

— Atunci să ne ocupăm de ambele evenimente, a propus Carella.

*

Locotenentul aflat la comanda Secţiei Midtown South a respins cu desăvârşire ideea că cineva ar încerca să învingă măsurile de securitate luate pentru exponatul Folger de la bibliotecă. *Primo,* încăperea în care găzduia caseta de sticlă în care fusese cartea expusă era înţesată de paznici înarmaţi. *Secundo,* tehnologia de ultimă oră a sistemului de alarmă în sine. În situaţia în care caseta de sticlă ar fi fost măcar atinsă de suflarea cuiva, se dădea alarma în tot muzeul şi la birourile firmei Security Plus, care avea să apeleze Secţia Mid South. Ar fi fost imposibil ca cineva să se *apropie* măcar de carte, ca să nu mai vorbim de scoaterea ei din încăpere.

— Dar lectura de mâine? a întrebat Carella.

— Ce lectură? s-a mirat locotenentul, pe nume Brian O'Ryan.

Carella şi-a închipuit că acesta avusese un tată la fel de comic precum un clovn.

— Lectura care va fi făcută de Patrick Stewart, a spus el.

— Nu ştiu nimic despre lectura asta.

— Mâine la ora trei, a spus Carella.

— O să verific, a promis O'Ryan. Dacă voi considera că este nevoie de prezenţa poliţiei, o voi asigura. Cu condiţia să ne aprobe căpitanul plata orelor suplimentare.

— O să te anunţ dacă mai obţin ceva despre posibilul făptuitor, a spus Carella.

— Posibilul făptuitor, îhî, a zis locotenentul.

Şeful securităţii de la bibliotecă i-a spus cam acelaşi lucru. Caseta în care se găsea cartea avea alarmă, iar Sala Elisabetană era înţesată de agenţi înarmaţi…

— Acolo va avea loc lectura de mâine?

— Nu, nu. Vă referiţi la lectura pe care o va face căpitanul Picard? Nu, va avea loc în Molson

Auditorium.

— Şi cartea unde se va afla în acest timp?

— În Sala Elisabetană.

— Da. Sub pază armată. Într-o casetă cu alarmă. În plus, caseta este pe rulmenţi. După lectură – care se va încheia în jurul orei patru, omul va citi vreme de o oră – Şeful Colecţiilor Speciale va însoţi paznicii care vor scoate caseta din sală şi o vor duce într-un seif de oţel, unde va rămâne încuiată până când vor veni cei de la Folger să o recupereze, duminică.

— Cu alte cuvinte…

— Cu alte cuvinte, cartea nu va fi scoasă din casetă decât după ce o mută paznicii şi o instalează într-o maşină blindată care o va transporta la Washington.

— Am înţeles, a spus Carella.

— Cu toate acestea – pentru că pari *îngrozitor* de preocupat, detectiv Coppola{106} – o să ne îngrijim ca personalul de securitate să fie atent la orice persoane cu comportament dubios, care îşi fac de lucru în jurul bibliotecii la ora trei, mâine.

Carella n-a apreciat prea mult sarcasmul remarcii, dar i-a mulţumit omului, apoi a telefonat celor de la Clarendon Hall.

Directorul de Evenimente s-a arătat extrem de înţelegător, poate şi pentru că nu cu foarte mult timp în urmă se înregistrase un atac terorist asupra sălii. I-a spus lui Carella că de la acea întâmplare devastatoare oamenii care asigurau securitatea fuseseră mereu în alertă. Desigur, nici o persoană cu intenţii criminale nu ar fi putut trece de paznicii înarmaţi şi de detectoarele de metal de la intrarea principală. Iar dacă se făcea vreo încercare de vătămare a muzicienilor, atacatorul ar fi trebuit să treacă de paznicul înarmat de la intrarea spre scenă, iar apoi de mulţi alţii, postaţi de fiecare parte a scenei.

Cu toate acestea…

Directorul a promis să telefoneze la Secţia 84 pentru a-i alerta de posibilul pericol ce pândea desfăşurarea concertului de la ora trei şi pentru a solicita un număr mai masiv de poliţişti. „Masiv” a fost chiar cuvântul folosit de el. Carella i-a spus că şi el plănuia să facă acest lucru, dar nu strica defel ca cererea să vină din partea celor interesaţi.

Aşadar, mai mult de atât nici nu puteau face poliţiştii de la 87. Pasaseră răspunderea; aşa că-şi puteau vedea de alte treburi. Dacă Surdul voia să fure Primul Folio Folger, cei de la Mid South se vor afla la faţa locului ca să-l împiedice. Dacă voia să-l răpească pe violonistul grec, cei de la 84 aveau să-l căpăcească la sala de concerte.

Oricum ar fi privit lucrurile, era încheierea sclipitoare a unui caz.

Convins că făcuse tot ce se putea, în acea vineri seară Carella a plecat de la secţie la ora şase.

Aşa cum s-ar fi exprimat Grăsanul Ollie şi mâine era o zi.

Păi nu?

14

Anticipând o noapte grea – pentru că sâmbăta era ziua în care toţi ţicniţii ieşeau în oraş să urle la lună – Byrnes a redus schimbul de zi la doar câţiva oameni. Detectivii Meyer, Parker şi Genero au sosit la opt fără un sfert să-şi înceapă tura de opt ore. Meyer şi-ar fi dorit nişte parteneri mai de soi, dar Carella trebuia să meargă la nuntă, Hawes plecase să afle cine încercase să-l găurească în două rânduri, iar Kling telefonase pentru a anunţa că se simţea rău, astfel că rămăsese pe cap cu cei doi.

Primul mesaj a apărut la un sfert de ceas după ce intraseră în tură. Le-a fost adus de un drogat alb, în vârstă de optsprezece, nouăsprezece ani, undeva pe acolo. Plicul sigilat era adresat lui Carella.

— Credeam că am scăpat de individul ăsta, a spus Parker.

— Se vede treaba că nu, a zis Meyer şi i-a telefonat lui Carella, care era acasă.

Acesta se trezise şi îşi lua micul dejun. Nunta era programată la amiază.

— Vrei să-l deschid eu? a întrebat Meyer.

— Chiar te rog, i-a zis Carella.

În plic, un singur bilet, care suna:

GO TO A PRECINT'S SHIT!

— A ortografiat greşit cuvântul *stabiliment*, a spus Genero. Aşa e?

Cu greşeli ori fără, Meyer i-a citit biletul lui Carella.

— Asta dacă nu citează iar din Shakespeare.

— Asta nu-i Shakespeare.

— Ce părere ai?

— E o anagramă, a spus Carella. Iar a luat-o de la capăt.

— Ori ne spune că o să se întâmple chiar aici şi-a dat Meyer cu părerea. La Secţia 87.

— Se poate şi asta. Stai să vorbesc cu fiu-meu.

— Poftim? s-a mirat Meyer.

*

Numele de pe cutia poştală era Edward Cudahy.

Hawes nu obţinuse adresa decât în acea dimineaţă, la ora opt, când dăduse de Mancuso, care îi spusese că Eddie era liber sâmbătă şi a vrut să ştie de ce vroia să stea de vorbă cu el. Hawes i-a spus că avea de verificat nişte informaţii pe care le primise de la Franklin Hopper, partenerul lui Cudahy. O minciună sfruntată, dar aşa primise adresa de la Mancuso.

Numărul apartamentului era 3B.

Uşa cu geam de la holul interior al clădirii nu avea încuietoare. Hawes a deschis-o şi s-a trezit în faţa unei scări abrupte. Un coridor îngust în partea dreaptă a scărilor ducea către un apartament. A început să urce. Se făcuse deja opt şi jumătate, dar se putea simţi că locatarii clădirii încă dormeau duşi. Ajuns la etajul trei şi-a scos pistolul din toc.

De dincolo de uşa apartamentului 3B nu se auzea nici un sunet. A tras cu urechea câteva clipe în plus, apoi a bătut la uşă. O voce a zis:

— Da.

— Federal Express, a zis Hawes.

— Fede…?

Apoi o tăcere ce sugera nedumerirea.

A aşteptat.

Uşa s-a deschis cam zece centimetri, blocată de un lanţ de siguranţă. În crăpătura îngustă a apărut faţa lui Eddie Cudahy. Când l-a văzut pe Hawes, Eddie a făcut ochii mari. Uşa începuse deja să se închidă. În acea clipă, Hawes a trebuit să se decidă dacă să spargă ori nu uşa. Nu avea asupra lui mandat prin care putea să pătrundă în forţă, însă tipul dinăuntru probabil trăsese în el în două

rânduri. Asta putea să pericliteze câştigarea cazului în instanţă, dar să-l scape pe jeg chiar aşa? Ce să facă? Alege! Şi-a zis el.

Cu o lovitură de picior, a făcut lanţul să sară, făcând uşa să zboare spre înăuntru, deschizând-o. A intrat şi el valvârtej, l-a văzut pe Cudahy alergând spre fereastră şi scara de incendiu din dreptul ei, a perceput în următoarele două secunde că pereţii singurei camere erau acoperiţi cu fotografii ale lui Honey Blair.

— Stai, că trag! a strigat el şi s-a declarat mulţumit când Cudahy s-a oprit şi a dus mâinile deasupra capului.

*

Ţi-e uşor să descoperi lucruri când eşti puşti.

E chiar uşor să găseşti 1 253 de anagrame pentru o construcţie precum GO TO A PRECINT'S SHIT!, deoarece exact atâtea erau pe site-ul de Internet pe care tânărul Sherlock Holmes l-a vizitat pentru tatăl său, mare detectiv. Printre cele care nu aveau nici un înţeles, existau şi câteva fraze ori propoziţii care sugerau câte ceva:

GO STOP A CRETIN!

— Se caracterizează drept cretin, a spus Mark.

— Dar nu-i deloc cretin, a spus Carella.

A NICE GROT STOP!

— Ce-i aia grot? a întrebat Carella.

— Cuvânt din argoul britanic, l-a lămurit Mark. Am un puşti de origine britanică în clasă care-l foloseşte una, două. „Mă simt puţin grot azi."

— Deci, ce e *grot stop*?

— O pauză când nu te simţi prea bine.

— Nici eu nu mă simt prea grozav în clipa asta, a spus Carella şi şi-a dat ochii peste cap.

GRITS TO A PONCE!

— Ce-o fi grits? s-a mirat Mark.

— Un fel de mâncare din sud, i-a spus Carella. Făcută din porumb, aşa cred. Dar ce-o fi ponce?

— Şi ăsta-i britanic, a spus Mark. Se spune despre cineva care e homo. S-a întors de la computer. Tipul ăsta e homosexual? Ăsta care-ţi trimite bilete.

— Nu cred.

A NEGRO COP TITS![107]

— Ei, asta-i bună, a spus Mark şi a rânjit.

Însă anagrama pe care Surdul părea să o indice, cuvintele care se potriveau cel mai bine cu GO TO A PRECINT'S SHIT! Era ceva mai jos pe listă:

PROGNOSTICATE THIS![108]

Le cerea să facă previziuni.

Să anticipeze exact ce rahat se va produce şi pe teritoriul cărei secţii pe data de 12 iunie.

În ziua respectivă se primise:

An she goes down at twelve.
GO TO A PRECINT'S SHIT!
PROGNOSTICATE THIS!

Dar *când* pe data de doisprezece?

Şi *unde*?

Dacă nu era biblioteca sau sala de concerte, atunci *unde,* în cadrul secţiei?

*

Hawes şi-a adus prizonierul la secţie după câteva momente de la primirea celui de-al doilea

bilet. Ceasul de pe pupitrul ofiţerului de serviciu arăta nouă şi zece.

— Vrei să-l duci sus? l-a întrebat Murchison şi i-a întins plicul peste masă. Nu purta mănuşi. Renunţaseră să şi le mai pună când se ocupau de acele plicuri, pentru că ştiau că nu vor găsi decât amprentele drogaţilor.

Ajuns la etaj, Hawes a dat drumul plicului pe masa lui Meyer şi apoi a spus:

— Pe aici, Eddie.

— Cine-i ăsta? a vrut să ştie Meyer.

— Tipul care a încercat să mă omoare, i-a răspuns Hawes.

— Visează, i-a zis Cudahy lui Meyer, însă l-a însoţit pe Hawes pe holul ce ducea spre camera de interogatorii.

Meyer a ridicat din umeri şi a deschis plicul.

ONE, TWO, THREE! TIME, TIME!

— Ce înseamnă asta? a întrebat Parker.

— Înseamnă ora trei, a spus Meyer, ce altceva ţi-ai închipuit? Unu, doi, trei, gata! Ne dă ora exactă, *timpul!* E vorba de carte, ori de violonist.

— Ori de altceva şi asta e o posibilitate, a spus Parker. Sau chiar ceva la două.

— Eu credeam că trebuia să fie ceva urât la o secţie, a spus Genero.

Ieşise să se uite la cuvântul scris deasupra uşilor de intrare şi, bineînţeles, Surdul ortografiase greşit.

— Poate e ceva în secţie, a spus Parker. La ora unu sau două.

În realitate, nu-i păsa unde se întâmpla asta şi nici când. Ştia doar că la ora patru va pleca acasă.

Meyer vorba deja la telefon cu Carella, căruia i-a citit biletul.

— Păi n-a mai trimis anagrame? a întrebat Carella.

— Atât am primit, s-a scuzat Meyer.

— Să mă suni dacă apare altceva, i-a zis Carella. O să fiu acasă până la unsprezece.

*

— Te-am văzut prima oară când ai ieşit din secţie, i-a zis Cudahy lui Hawes. Socotise că era preferabil să coopereze. Poate că dacă explica situaţia din punctul lui de vedere, Hawes avea să înţeleagă. La televizor existau poliţai miloşi, care se arătau înţelegători faţă de motivaţiile unora.

— Asta s-a întâmplat după ce ea a făcut reportajele despre cazul Valparaiso, cel cu răpirea, de luna trecută, a explicat Cudahy. Te-am văzut intrând în sala de proiecţie împreună cu ea, ca să urmăriţi banda video. Camera asta e pe holul unde se află şi Transporturile. V-am văzut când aţi intrat şi, apoi, când aţi ieşit împreună. Mi-am dat seama imediat că se întâmpla ceva. Am înţeles imediat. Şi m-am gândit că trebuie să împiedic asta.

— De ce? a întrebat Hawes.

— De ce? Pentru că am investit în ea.

— A, serios? Ce fel de investiţie ai făcut în ea, dacă nu te superi?

— *Emoţională.* Am urmărit-o încă de la început, de când a venit la Channel Four pe post tocmai din Iowa, pe vremea când o puneau să facă transmisii din diferite locuri obscure din oraş. Pe o vreme câinoasă şi, cu fustiţele alea scurte pe care le purta pe ploaie, pe viscol, chiar în locuri care erau periculoase, cu distribuitori de droguri, prostituate, o trimiteau peste tot! Iar eu vegheam asupra ei. De aceea, nu voiam să las pe cineva să-mi ia locul, mai ales după anii în care ea a îndurat atâtea.

— Să-ţi ia locul, zici?

— Da! Locul meu de drept!

— Ea a ştiut măcar de existenţa ta? Acum ştie că *exişti?*

Hawes se străduia să nu îngăduie sentimentelor personale să influenţeze ancheta. Însă acel ticălos

scârbavnic încercase să-l omoare şi încă de două ori.

— A, sigur că ştie de existenţa mea. Ce, crezi că nu trece din când în când pe la Transporturi ca să ne mulţumească pentru serviciile pe care i le facem, cu maşinile pe care i le trimitem? Anul trecut, de Crăciun, mi-a dat o fotografie semnată de ea. Cu o dedicaţie pentru mine. „Lui Eddie, cu cele mai călduroase urări de bine, Honey." Cele mai călduroase urări de bine. Ce zici, asta nu înseamnă ceva?

— De aceea ai hotărât să mă ucizi.

— Doar după ce ai început să dormi la ea. Până atunci… uite, are tot dreptul să aibă prieteni, asta nu mă deranjează. Nu mă supăram că o duceai la restaurante, la filme, asta era în regulă. Dar când…

— Şi ce-ai făcut, ne-ai urmărit?

— Ca să mă asigur că nu-i faci nici un rău.

— Te-ai ţinut după noi prin tot oraşul?

— Ca s-o protejez! Când ai început să rămâi la ea peste noapte… a, nu. Asta nu mai era cinstit. Nu se făcea. Nu.

Acum clătina din cap, convins că nu era cinstit, încercând să-l convingă şi pe Hawes că pur şi simplu nu se făcea aşa ceva.

— Ştiai că sunt poliţist?

— Nu de la început.

— Dar mai târziu?

— Da.

— Dar nu ţi-a trecut prin cap că şi eu o puteam proteja? Ca ofiţer de poliţie? Eu nu o apăram?

— Am încercat să o apăr de *tine!*

— De aceea ai încercat să mă ucizi.

— Am încercat să te ţin departe de ea.

— Şi în felul ăsta era cât pe ce să o omori pe ea!

— N-am ştiut că şi ea era în maşină. Am crezut că şoferul o lăsase la Channel Four, iar apoi se dusese să te ia. Te-am aşteptat pe Jefferson Avenue, dar n-am ştiut că era cu tine.

— Aşteptai să mă *ucizi.*

— Să te *previn.*

— Dar nu te deranja dacă muream, nu?

— Trebuia să stai departe de ea. A fost cât pe ce să o rănesc din vina ta. Mi-am cerut scuze pentru asta.

— A, serios?

— În biletul pe care l-am scris.

— Ce bilet?

— I-am trimis un bilet de scuze. I-am spus că-mi pare rău, că nu ştiusem că era şi ea în limuzină.

— Când ai făcut asta?

— Imediat după ceea ce s-a întâmplat pe Jefferson Avenue. După incidentul de acolo.

— *Incident!* Poate vrei să spui *tentativă de asasinat!* Apoi, brusc, a înţeles cele spuse de Cudahy. Dacă el îi trimisese lui Honey un bilet de scuze, însemna că ea ştiuse tot timpul că nu ea fusese ţinta atacului. Iar toată tevatura de la televiziune…

— Du-te şi întreab-o, dacă nu mă crezi, l-a îndemnat Cudahy.

Hawes şi-a dat seama că aşa trebuia să procedeze.

*

Meyer şi cele două ajutoare de nepreţuit încă se gândeau la primele două bilete, când, la zece fără douăsprezece minute, a sosit cel de-al treilea. Pe acesta suna:

Ei, ce ziceţi, seniore? E un lucru chiar atât de greu de
studiat? Uiţi că treiul l-am şi studiat, până să apuci a
clipi de trei ori din ochi.[{109}]

Meyer l-a sunat imediat pe Carella.

— Acum s-a concentrat pe trei, l-a anunţat el.

— Dar merge şi înapoi, a spus Carella. Înjumătăţeşte numerele de fiecare dată. Întâi doisprezece, apoi şase, iar acum trei.

— Înapoi şi tot mai mic.

— Exact. Suliţe, săgeţi, săgetuţe, mai ţii minte?

— Dacă vorbeşte de ora trei, a spus Meyer, atunci se referă la Clarendon Hall ori la bibliotecă.

— Şi nici una din astea nu se află în jurisdicţia secţiei noastre.

— Şi-atunci de ce ne-a tocat cu „stabiliment de rahat”?

— Probabil că nu are legătură cu nimic. Doar o anagramă care să dea „Dă un prognostic pentru asta.” Doar ne spunea să facem presupuneri.

— *Ori*… a zis Meyer.

— Da?

— Ai observat că a zis „stabiliment de rahat”? Nu „stabiliment”.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi… dacă e ora trei, atunci se va petrece la Clarendon Hall sau la bibliotecă. Ori Secţia 84, ori Mid South. Nu secţia noastră.

— Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Cu toate că…

— Da, ce?

— Spune „Du-te la un stabiliment de rahat.” *Du-te.* Poate ne spune să trimitem oameni de-ai noştri în ambele locuri.

— Da, poate.

— E o supoziţie, nu? a zis Meyer.

În gând, Carella aproape că l-a văzut zâmbind.

— Supoziţia e bună, a zis el. Să vedem ce ne mai trimite.

— Ţi-ai pus deja fracul?

— Tocmai mă pregăteam.

*

Următorul bilet a venit la zece şi douăzeci şi şapte.

Stăpâne, m-am născut pe la ceasurile trei după-amiaza.[{110}]

— Sigur ora trei, i-a spus Meyer lui Carella. Asta înseamnă că e vorba de Sallas şi de secţia 84, ori de carte şi de secţia Mid South.

— Oricum ar fi, suntem acoperiţi, a zis Carella.

— Corect.

Au tăcut amândoi.

— Chestia e că…

— Ştiu.

— Dacă e vorba de alte secţii, de ce ne pisează atât?

— Poate interpretăm noi greşit, a zis Meyer.

— Aşa crezi?

— Nu, eu cred că am înţeles bine.

— Dar ştii că…

— Ce?

— Cu atâta securitate…

— De acord.

— Doar nu ne spune clar că e la ora trei, nu?

Au rămas din nou tăcuţi.

— Şi cum vrei să procedezi?

— Eu trebuie să mă duc la nuntă.

— Ştii ce cred?

— Ia zi.

— Nu trebuie să ne facem griji. Cei de la 84 îşi trimit oamenii acolo, la fel şi cei de la Mid South.

— Bun. Atunci e bine.

— Aşa zic şi eu.

— Şi eu la fel.

— Nu crezi că e bine?

— Am o bănuială.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Doar că… la individul ăsta…

— A, ştiu.

— Ar putea plănui să arunce-n aer şi podul Calm’s Point, de unde să ştim ce are în cap? Şi

restul ar putea fi doar praf în ochi, aşa cum a zis Parker.

— Ei, Parker, a zis Meyer, coborând glasul.

Carella s-a uitat la ceas.

— Hai, că trebuie să plec, a zis el.

— Succes, i-a urat Meyer.

*

NOSTRADAMUS!

Era scris cu litere mari. Iar semnul exclamării înclinat dădea mai multă urgenţă cuvântului, atrăgând atenţia.

— Încă o anagramă, nu-i aşa, a întrebat Genero.

— Greşit, a spus Parker. Nostra Damus este un colegiu în Midwest.

Meyer se gândea la anagrama primită foarte devreme în acea zi:

GO TO A PRECINT'S SHIT!

Pe care o rearanjaseră astfel:

ROGNOSTICATE THIS!

Bunicul lui îi spusese că Nostradamus fusese un medic din secolul al XVI-lea care devenise faimos în cursul vieţii şi ulterior datorită talentului său de a profeţi viitorul. Profeţii. Pronosticuri. Iar anticipează asta, *amigo!* Iar acum, Nostradamus, care îl fascinase pe bunicului lui doar pentru că fusese născut din părinţi evrei.

— Nostradamus a fost… a dat Meyer să explice, dar Genero a spus:

— Iar apare SUM.

— Unde? a întrebat Meyer.

— Dacă citeşti în sens invers, a spus Genero. Ce, ai uitat?

— Să uit, ce? a întrebat Parker iritat.

— Toate biletele acelea pe care le-am primit. Unde sunt hârtiile, Meyer?

Acesta le-a găsit şi le-a întins pe masa lui.

— Uite, a spus Genero. La ăsta mă refeream.

Să nu-l repeadă ea.

— Şi? a făcut Parker.

— Şi ăsta, a spus Genero.

MUST SELL AT TALLEST SUM.

— Şi? a insistat Parker.

— Păi apare din nou SUM, a zis el. Dar invers, a zis el şi a bătut cu palma în cel mai recent bilet:

NOSTRADAMUS!

— Începe de la sfârşitul cuvântului, a spus el.

— Nu e un cuvânt, ci un *nume,* a spus Meyer. Nostradamus. A fost…

— În fine, a spus Genero. M-U-S este S-U-M citit de la coadă. Ultimele patru litere ale cuvântului…

— *Numele.*

— … sunt o anagramă pentru O SUMĂ.

Parker a dat din cap. Trebuia să admită că micul nătărău avea dreptate.

— O sumă, a zis el. Răscumpărarea pe care o va cere.

— De fapt, dacă mergi în continuare înapoi… uite aici, vrei? Obţii SĂGEŢI. Nu asta ne spunea mai de mult? Săgeţi, praştii şi săgetuţe? Uite… unde-o fi? a făcut el şi a început să scormonească prin biletele de pe masa lui Meyer. Aha. Uite aici:

Îndată ce veţi auzi un vuiet
De lănci şi spade, să-ncercăm norocul.

— Omul ne-a dat ora trei, a spus Meyer şi şi-a privit ceasul: era douăsprezece fără un sfert.

— Problema e, a spus Genero, începând să-i placă rolul de lector invitat, că avem anagrame pentru O SUMĂ şi SĂGEŢI… aşa că, ce altceva s-ar mai putea găsi în cuvântul ăsta?

— Un nume, i-a spus Meyer din nou.

— Numele unui colegiu, l-a aprobat Parker.

S-au mai uitat o dată la bilet:

NOSTRADAMUS!

— De fapt, a observat Parker, e FĂRĂ SĂGEŢI.

— Iar ajungem la folosirea unui pistol, a spus Meyer.

— O armă, corect.

— La un concert.

— Probabil.

— Să vedem cu ce seamănă asta, a zis Parker, începând să se distreze şi el. FĂRĂ SĂGEŢI şi O SUMĂ, a zis el şi a scris cuvintele pe o foaie albă de hârtie:

NO DARTS ASUM![111]

— Încearcă de la coadă, l-a sfătuit Meyer. Ne spune mereu să o luăm invers.

A SUM NO DARTS![112]

— Ia adaugă tu o virgulă acolo, a sugerat Meyer.

— Unde?

— După SUMĂ.

Parker a trasat virgula:

A SUM, NO DARTS![113]

— Plătiţi o *sumă,* a spus Genero, o *răscumpărare şi* n-o să vă ucid cu *săgetuţe* otrăvite.

— E ridicol, a spus Parker.

— Dar o spune clar în biletul ăsta, a spus Genero şi l-a găsit, apoi, slujindu-se de arătător, a bătut în el cu mare certitudine:

Lame ascuţite,
Săgeţi înveninate, tot la fel
Urechii lui i-ar fi ca astă veste

— Săgeţi înveninate, a spus el, dând din cap aprobator în faţa propriei deducţii. Dacă nu plătiţi răscumpărarea, vă trag în *urechi* cu săgeţi *înveninate.*

— Nu, acolo se referă la muzică, a spus Meyer.

— Unde? a întrebat Parker.

— Aici.

La fel
Urechii lui i-ar fi ca astă veste

— Se referă la muzică. „Plăcută urechilor”[114]. Iar apare violonistul.

— Sallas.

— Clarendon Hall.

— Ora trei, a spus Meyer şi şi-a privit iarăşi ceasul.

Se făcuse unsprezece şi cincizeci şi şase.

*

„Uite că vin miresele”, a gândit Carella, „îmbrăcate în alb, prinse de un braţ şi de celălalt al lui, mama şi fiica, arătând oarecum la fel în straiele lor nupţiale şi cu coafurile lor, fără văluri, amândouă radiind de fericire.”

Iar acolo, în faţa altarului, pe intervalul din centrul bisericii, ridicând privirea, în timp ce

Carella se apropia cu viitoarele soţii…

Acolo, la altar erau cei doi miri, Luigi Fontero şi Henry Lowell, ambii serioşi, chiar dacă uşor emoţionaţi, cu preotul stând cam între şi *înapoia* lor şi părând mai fericit decât oricare dintre ei.

Muzica de orgă s-a oprit.

Au ajuns la altar.

Carella a predat-o pe mama lui Luigi, aflat în stânga lui şi pe soră, lui Henry Lowell, aflat în dreapta… *Adio, mamă,* a gândit el. *Adio, Slip.*

… apoi s-a dus să se aşeze lângă Teddy în primul rând de bănci. Teddy i-a luat mâna şi i-a strâns-o. El a dat uşor din cap.

A ascultat, fără să i se umezească ochii, cum preotul a spus adunării că se aflau acolo pentru a uni în sfânta căsătorie nu doar pe Louise Carella şi Luigi Fontero, ci *şi* pe Angela Carella şi Henry Lowell…

Cineva din spatele lui Carella a ţistuit auzind o asemenea noutate; asta da, noutate, a gândit el.

… şi a ascultat, fără să i se umezească ochii, cum preotul a rostit cuvintele ce trebuiau repetate de mama şi Luigi…

… şi s-a uitat, fără să i se umezească ochii, cum Luigi a pus inelul de căsătorie pe degetul mamei şi apoi a sărutat mireasa, pe mama lui Carella…

… şi a ascultat din nou, fără să i se umezească ochii, cum sora lui şi Henry Lowell au repetat aceleaşi cuvinte…

… şi a urmărit, fără să i se umezească ochii, cum omul care îl lăsase în libertate pe ucigaşului tatălui său a consfinţit căsătoria lor cu un cerculeţ din aur şi cu un sărut cast…

Până ce moartea ne va despărţi, a gândit Carella. Teddy l-a strâns din nou de mână.

A dat din cap.

Nu simţea nici o bucurie.

15

Era aproape douăsprezece şi jumătate când Sharyn a revenit acasă. Kling o aştepta, pregătit pentru o confruntare. Îşi dăduse seama că îl minţise încă din momentul în care îi spusese că dimineaţă va trebui să se ducă la biroul ei. Ştia că biroul din Rankin Plaza era închis sâmbăta, la fel ca şi cabinetul ei privat de pe Ainsley Avenue. De aceea, în vreme ce ea se afla la duş, el i-a strigat că pleacă, iar apoi s-a dus la parter şi a aşteptat ca ea să iasă din clădire. După care a urmărit-o, nu până la Rankin şi nici până în Ainsley, ci până la o cafenea de la intersecţia dintre Belvedere şi Ninth, unde, cine o aştepta, dacă nu doctorul James Melvin Hudson în persoană.

Kling îi văzuse prin ferestrele mari de la stradă.

Hudson aplecându-se uşor peste masă.

Sharyn, ţinând capul aproape de al lui.

Discutând intens, cu seriozitate.

La un moment dat, prinzând-o de ambele mâini.

Plângea?

Hudson *plângea!*

Acum, la unu fără trei minute, o aştepta în apartamentul lui, aştepta să audă zgomotul cheii ei în încuietoare, cheia pe care i-o dăduse şi dorea să aibă o confruntare cu ea.

Stătea pe canapeaua din faţa uşii de la intrare. La un capăt al canapelei se afla o pernuţă pe care ea ţesuse câteva cuvinte:

Share
Help
Love
Encourage
Protect[115].

… cuvinte ale căror prime litere alcătuiau SHLEP, un cuvânt în limba idiş care se traducea

prin „a târî, a trage ori a rămâne în urmă”, dar care, în acel oraş, ajunsese să însemne „drum lung şi anevoios.”

Cuvintele de pe perna lui Kling erau brodate în alb pe negru. Cele de pe o pernă identică din apartamentul lui Sharyn erau negru pe alb. Porniseră împreună în acel drum lung şi anevoios. Sau aşa crezuse el. Dar ştiau că puteau trece peste obstacole dacă respectau acele cinci reguli simple: Împărtăşeşte, Ajută, Iubeşte, încurajează, Protejează. Cel puţin, aşa crezuse până atunci.

A auzit cheia răsucindu-se în broască.

Uşa s-a deschis.

*

Când portarul a apelat-o ca să-i spună că sosise şoferul de la Regal, Melissa a spus:

— Roagă-l să aştepte, te rog. Cobor imediat.

S-a privit în oglinda din hol…

Cu bluza suficient de strânsă pe corp pentru a garanta admiraţia privitorului, cu fusta suficient de scurtă care să stârnească fluierături, cu sandale cu toc înalt, sugera deja imaginea unui top model din lumea modei, ori o prostituată de lux, deseori greu de deosebit în zilele noastre. Mulţumită de ceea ce a văzut şi-a luat poşeta şi a coborât să dea piept cu ceea ce îi rezerva destinul în acea după-amiază însorită de iunie.

*

Fratele lui Luigi îl abordase pe Carella. Ori mai curând, fratele – care avea tot un nume vechi şi sugestiv, Mario – vorbea către el, desfătându-l cu istorisiri, spuse într-o engleză stricată, despre Luigi, pe vremea când era tânăr.

Mario Fontero îi spunea că se născuseră într-o familie săracă din Milano. Luigi şi Mario, fraţii Nintendo. Mario tocmai îi povestea că încă de mic

Luigi muncise din greu. Mario îi zicea că Luigi intrase la universitate şi absolvise cu onoruri. Mario îi spunea că Luigi pornise propria afacere cu mobilier.

Pe ringul de dans, Luigi o strângea în braţe pe mama lui Carella.

Acum, soţia lui.

Soţia lui Luigi Fontero.

*

Sharyn a închis uşa.

A încuiat-o.

— Cum a fost la birou? a întrebat-o Kling.

— N-am fost la birou.

El s-a uitat la ea.

— De ce ai urmărit-o pe Julie? l-a întrebat ea.

— Poftim?

— Julia Curtis. De ce te-ai dus la blocul ei şi l-ai întrebat pe poştaş?

— Dar *tu* de ce te-ai întâlnit cu Jamie Hudson în dimineaţa?…

— Bert, ce dracu' se-ntâmplă?

— Mai bine spune-mi tu!

În încăpere s-a lăsat tăcerea.

— M-ai urmărit şi pe mine?

— Da, a zis el. M-ai?…

— De ce?

— … minţit?

— Da.

— De ce?

— Pentru că…

Ea s-a oprit brusc.

— Hai, spune-mi. De ce m-ai minţit?

— Ca să o protejez pe Julie.

— Cine naiba e *Julie,* Sharyn? Tu şi Hudson aţi?…

— Fata are necazuri mari…

— Hai, scuteşte-mă de…

— … care trebuie să ia cea mai dificilă hotărâre din viaţă. Iar dacă va greşi…

— Are necazuri cu legea?

— *Bineînţeles* că nu!

— Atunci de ce trebuie să o aperi de mine?

— Pentru că nu vei înţelege situaţia.

— Ce situaţie? Tu şi *colegul* tău, doctorul Hudson, care v-aţi întâlnit cu ea pe…

— Ce-ai păţit? Doar nu-ţi închipui că…

— … pe ascuns? Vrei să spui că tu şi acest Jamie…

— Asta crezi tu?

— Dar ce-ai vrea să cred? Te furişezi şi…

— Julie are probleme grave!

— Ei, nu! Mămica ei nu e de acord cu relaţia în trei, cu un negru?…

Sharyn l-a pălmuit scurt.

— Iartă-mă, a spus ea imediat.

În încăpere s-a lăsat o tăcere deplină.

— Nu e ce crezi tu, a spus ea.

— Atunci spune-mi despre ce este vorba, a zis el.

*

Numele şoferului era Jack.

— Tot la Burtonwood’s mergem, doamnă? a întrebat-o el.

Burtonwood’s era un magazin universal, undeva pe Jefferson. Adam dăduse acea adresă când sunase la Regal.

— Da, dar mai întâi trebuie să mai facem o oprire, a spus ea.

— Bine, doamnă.

— Trebuie să iau un lampadar, a spus e. Să-l înapoiez magazinului.

— Cum ziceţi, doamnă.

Ea stătea pe bancheta din spate, aşezată astfel încât el să o poată vedea în oglinda retrovizoare. Melissa nu purta chiloţi, iar fusta ei era suficient

de scurtă şi ridicată pe coapse pentru ca Jack să vadă până şi China dincolo de ocean.

— Încape în portbagaj, doamnă? a întrebat el. Mă refer la lampadar.

— A, sigur, a zis ea şi i-a dat adresa Hotelului Knowlton de pe Ludlow Street.

Jocul începuse.

*

NOSTRADAMUS!

— Uite *încă* un cuvânt scris univers, a spus Genero.

— Unde? l-a întrebat Meyer.

— Chiar aici, a spus Genero, arătând cu degetul. „MAD ARTS" (Arte nebune). E STRADAM citit de la coadă.

Şi aşa era:

STRADAM
MAD ARTS

— Dar STRADAM nici măcar nu e cuvânt, a spus Parker.

— Dar cine-a zis că e?

— Ce tot vorbeşti, Richard?

— Eu spun că MAD ARTS e un cuvânt. Adică, două.

— Şi ce-ar trebui să însemne MAD ARTS?

— Vreo pictură modernă trăsnită.

— Corect, a spus Parker. O să fure Mona Lisa.

— Ori altă pictură nebună, a spus Genero.

Meyer s-a uitat din nou la anagramă, aşa cum fusese scrisă de Parker:

A SUM, NO DARTS!

Încă nu pricepea.

*

— Bine, la Hotel Knowlton, doamnă, a spus Jack. Să aştept aici?

— Nu mă poţi ajuta să o car? a întrebat ea. De lampă e vorba.

El s-a uitat la ea de parcă n-ar fi înţeles pe deplin, dar rolul lui în toată treaba avea să fie gata în următoarele zece minute, aşa că nu avea importanţă dacă pricepea ori nu.

— E cam greu, a spus ea şi şi-a desfăcut picioarele, ca să-i ofere o privelişte mai bună a zorilor care prevesteau tunete şi fulgere.

— Sigur, doamnă, a spus el, socotind că a înţeles aluzia. Cu plăcere.

A urmat-o în lift, până la etajul şase. A mers după ea pe holul ce ducea spre camera 642. A aşteptat în spatele ei cât ea a vârât cheia în broască. Ea s-a asigurat că el îi admira fundul abia cuprins de fusta scurtă şi strâmtă.

— Vino înăuntru, Jack, i-a spus ea şi i-a zâmbit peste umăr, o invitaţie neruşinată.

El a păşit înăuntru, socotind că nu era vorba de nici o lampă şi a rânjit cu şiretenia celui ce speră, când, brusc, toate lampadarele din lume s-au stins, pentru că Surdul, aflat după uşă, l-a lovit în cap cu un obiect contondent.

*

La ora două fix, un şofer în uniforma firmei Regal Limousine a oprit în parcarea din faţa Hotelului Intercontinental, a coborât din sedanul de lux şi i-a comunicat portarului că venise după domnul Konstantinos Sallas.

Acesta a intrat, a sunat la apartamentul cuvenit şi i-a spus domnului Sallas că venise automobilul. La rândul său, Sallas şi-a sunat bodyguardul, i-a spus că maşina îi aştepta, i-a spus soţiei că se vor vedea în culise după concert, a sărutat-o de rămas-

bun şi şi-a luat vioara. S-a întâlnit cu Jeremy Higel la lifturi şi, împreună, au coborât în hol, apoi în stradă, unde şoferul în uniformă stătea lângă maşina neagră, aşteptându-i.

— Domnul Sallas? a întrebat el.

— Da.

— Încântat să vă cunosc, domnule, a spus şoferul şi s-a grăbit să le deschidă portiera din spate. După ce aceştia s-au instalat comod, a urcat la volan şi, întorcându-se spre ei, a întrebat: Nu v-ar fi mai lejer dacă aţi pune vioara în faţă, domnule?

— Nu, mulţumesc, o ţin aici, i-a răspuns Sallas şi a mângâiat cutia cu un aer de proprietar.

— Deci, spre Clarendon Hall, a spus şoferul şi a pornit motorul.

Nici unul dintre cei doi nu a observat că acesta avea un aparat auditiv în urechea dreaptă.

*

Sora lui Luigi Fontero tocmai îi povestea lui Carella tot ce ştia despre grădinile Romei, unde locuia. Şi-a dat seama că despre asta vorbea, pentru că auzea mereu cuvântul *Roma,* apoi, destul de frecvent, *giardini.* În rest, pricepea puţine din ce îi spunea, deoarece vorbea italiana ca o mitralieră.

— Îhî, a zis el.

— *A Roma,* a zis ea şi şi-a dat ochii peste cap, *bella Roma, ci sono molti giardini…*

— Îhî, a zis el.

— *Per esempio,* a continuat ea, *ci sono i giardini della Villa Aldobrandini a Frascati, ed anche i giardini…*

— Îhî, a încuviinţat el.

— *… della Vila d'Este a Tivoli. Ma, secundo me…*

— Scuze, a spus Carella.

— *… ipiu belii giardini…*

— *Scusi,* a spus el şi s-a ridicat, pornind printre dansatorii de pe ringul aglomerat – sora lui dansa cu unchiul Mike din Florida, bronzat şi chel, iar mama cu noul ei ginere, procurorul districtual adjunct Henry Lowell – şi şi-a croit drum până la toaleta bărbaţilor, întorcându-se spre masa lui, unde a văzut-o pe Alberta Fontero povestindu-i altcuiva despre fabuloasele grădini ale Romei, s-a oprit la biroul sălii de nuntă şi l-a întrebat pe tânărul de douăzeci şi doi de ani de la masă dacă putea da un telefon.

— Există un telefon cu cartelă în toaleta bărbaţilor, i-a spus puştiul.

— E vorba de o treabă de poliţie, i-a zis Carella, arătându-i legitimaţia.

Puştiul s-a uitat la ea de parcă ar fi crezut că era falsă, dar a făcut semn către telefon, a ridicat din umeri şi a ieşit.

Carella a format numărul secţiei.

— Secţia 87, Meyer.

— Eu sunt, a spus Carella.

— Aud muzică?

— Da, stai să închid uşa asta.

S-a ridicat şi, după ce a ocolit biroul, a închis uşa, lăsând dincolo de ea acordurile orchestrei Sonny Sabatino şi a revenit la telefon.

— Bine c-ai sunat, a spus Meyer. Ai ceva de scris?

Carella a luat un pix din paharul de pe birou. A găsit o foaie de hârtie mototolită în coş, a luat-o de acolo, a netezit-o şi a zis:

— Ce-ai acolo?

— Nostradamus, a spus Meyer. Se scrie N-O-S-…

— T-R-A-… a continuat Carella şi dat din cap.

— Ştii asta?

— Nostradamus? Sigur. Profetul grec.

— Francez, l-a corectat Meyer.

— Cum zici.

— Notează-l.

Carella a notat cuvântul pe hârtie:

NOSTRADAMUS

— Gata, am priceput, a zis el.

*

În filme, aceea era o porţiune de iarbă de-a lungul fluviului, situată sub un pod, unde răii opreau automobilele lor mari şi negre ca să facă o afacere cu droguri sau legată de prostituţie.

În viaţa reală, acela era exact acelaşi loc.

Iar Konstantinos Sallas şi-a dat seama că nu ajunseseră la Clarendon Hall.

— Şofer, a spus el şi a bătut în geamul ce despărţea şoferul de pasageri. Geamul a coborât încet. Unde ne aflăm? a întrebat el. S-a întâm…?

Şi apoi şi-a dat seama că privea spre gura ţevii unei puşti automate.

Jeremy Higel, paza de corp a grecului, a dat să vâre mâna după pistolul din haină.

— Nu, abţine-te, i-a spus Surdul.

Higel a împietrit.

Surdul le-a făcut semn cu puşca Uzi.

— Jos, a zis el. Amândoi.

— Ce…?

— Coborâţi odată din maşină!

Sallas a întins mâna după vioară.

— Las-o acolo, i-a zis Surdul.

*

NOSTRADAMUS

— Ăsta e ultimul bilet primit de la amicul nostru, a spus Meyer. Nostradamus.

— Doar un nume? a întrebat Carella.

— Atât. L-am întors pe toate feţele. Până acum, am găsit O SUMĂ, scrisă invers…

— Da, văd şi eu.

A MUS

— De la coadă, nu?

— Exact. De la coadă.

ASUM

Şi SĂGEŢI e înglobat acolo. Îl vezi? SĂGEŢI?

— Chiar, a zis Carella, gata, l-am văzut.

DARTS[116]

— La fel cum săgeţi era inclus în… a dat să spună Meyer, apoi s-a întrerupt. „Să te ajut?” a întrebat el. Carella a auzit vocea şoptită a cuiva aflat lângă Meyer, dar nu la telefon. „Mulţumesc”, l-a auzit el pe Meyer spunând.

— Ce-ai mai primit acolo? a întrebat Carella.

— Încă unul.

— Un ce?

— Un plic. Cu un bilet. Tot pe numele tău.

Pe fir s-a lăsat linişte.

— Păi, *deschide-l!* i-a spus Carella.

Prin uşa închisă a biroului a auzit orchestra Sonny Sabatini cântând *Mezzo Luna, Mezzo Mare…*

I-a auzit apoi pe nuntaşi ţinând isonul…

…şi pe Meyer desfăcând plicul.

— Meyer?

— Da.

— Ce scrie?

Dar azi, nenorocită zi, târzie[117]

— Meyer?

Meyer i-a citit biletul.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Carella.
— *Mama mi, me maritari…*
— Nu ştiu, a zis Meyer.
— *Figghia mi, a cu…*
Carella a aruncat o privire la hârtia de pe birou:

NOSTRADAMUS

— Drace, ce vrea…?
— *Mama mi, pensaci…*

ASUM

— *Şi ci du gnu…*

DARTS

— Of, Iisuse, e SĂGEŢI pe dos! a spus Carella.

STRAD

— E vorba de vioară!

*

Vioara din cutia ţinută strâns sub braţul drept al Surdului era una dintre puţinele instrumente preţioase create de Antonio Stradivarius, maestrul lutier de la începutul secolului al XVIII-lea – din aşa-numita Epocă de Aur, în cursul căreia a făcut doar douăzeci şi patru de viori. Vioara lui Sallas era una dintre ele, cu un an mai veche decât cea numită Stradivarius „Kreutzer”, care se vânduse recent la o licitaţie cu 1 560 000 dolari. „Taft”, o altă vioară Stradivarius confecţionată în aceeaşi perioadă, se vânduse la Casa Christie’s cu 1,3 milioane dolari. Stadivariusul „Mendelssohn” fusese cumpărată cu 1,6 milioane. Se considera că „Milanollo” din 1728, care rămăsese mai mult în conservare, fără să se cânte la ea de-a lungul

secolelor, valora cel puţin pe jumătate. La o evaluare sobră, Surdul calculase că micuţa scripcă a lui Sallas valora între 1,2 şi 1,7 milioane – ceea ce nu era rău pentru o muncă de câteva săptămâni, nu, Gertie?

Surdul revenise la Hotel Knowlton, ca să se asigure că şoferul Jack era încă bine legat şi cu căluş la gură, îl bătuse uşor pe creştet, îi zâmbise şi se dusese să-şi scoată uniforma de şofer pe care o cumpărase în cursul săptămânii precedente de la Conan Uniforms de pe Baxter Street. După ce a condus sedanul de lux pe o stradă lăturalnică, situată la vreo zece străzi de apartamentul său şi-a luat adio de la el şi l-a lăsat încuiat. Ultimele cuvinte pe care le-a auzit în aparatul de emisie-recepţie al automobilului au fost: „Jack, unde eşti? Ai luat pasagerul? Ce naiba se petrece, omule?”

Acum, la trei fără douăzeci – purtând un costum albastru cu dungi foarte discrete de culoare gri, o cămaşă gri care se potrivea cu dungile şi o cravată albastră, asortată la costum, pantofi negri, şosete albastre şi cu cutia neagră a viorii la subsuoară – Surdul fluiera o melodie veselă când a intrat cu pas sprinţar în apartamentul din River Place South – unde Melissa îşi făcea de lucru lucrând la computerul lui.

*

Vorbind la telefon cu cei de la Midtown South, Carella i-a spus locotenentului de acolo ce bănuia că se va întâmpla: Surdul plănuia să fure vioara Stradivarius a lui Konstantinos Sallas. Locotenentul i-a promis că va trimite imediat câţiva detectivi la Clarendon. După cinci minute, a revenit cu un telefon confirmând că băieţii se aflau pe drum. Însă el telefonase şi la Clarendon, iar directorul sălii era îngrijorat pentru că Sallas încă nu apăruse şi se făcuse deja trei fără douăzeci.

— De unde venea? a întrebat Carella.

— De la Intercontinental, i-a spus locotenentul.

— Care e pe felia Secţiei 87, a spus Carella şi şi-a adus aminte de primul bilet trimis de Surd în acea sâmbătă dimineaţă:

GO TO A PRECINT'S SHIT!

— Cum urma să sosească?

— Cu maşină şi şofer.

Iar Carella şi-a amintit de un alt bilet ce părea să fi fost trimis cu o veşnicie în urmă:

Se mai întâmplă, zice-se, să şadă
La pândă prin coclauri mai ferite,
Să jefuiască trecătorii noştri.

— Carella? Mai eşti la telefon?

— Da, sunt, a răspuns el.

De afară, a auzit Orchestra Sonny Sabatini începând un nou potpuriu, în care saxofonul deţinea rolul de solist. În minte i-au răsunat cuvintele ultimului bilet trimis de Surd:

Dar azi, nenorocită zi, târzie

… şi şi-a dat seama imediat că vioara fusese furată *deja,* da, chiar de pe felia celor de la Secţia 87.

Afară, orchestra cânta un cântec plăcut şi trist.

Fără să-şi poată explica propria reacţie, Carella şi-a lăsat capul pe braţele încrucişate şi a început să suspine.

*

Marele avantaj pe care îl prezintă computerul este că-ţi spune nu numai unde poţi găsi diverse lucruri, dar îţi arată şi *un de* ai intrat să găseşti unele lucruri. Aşa se făcea că în micul birou al lui Adam dintr-un colţ al apartamentului se găsea o

evidenţă foarte bună a tuturor site-urilor accesate de el în ultimele săptămâni, îndeosebi cele marcate ca favorite. Ceea ce demonstra că avusese încredere în ea. Aşa bănuia Melissa. Pentru că le lăsase acolo. Ori poate că el nu era chiar atât de deştept precum se credea.

În primul rând, articole despre viorile realizate de acel Stradivarius. Mamă! Deci asta vrea Adam, vioara grecului. Mamă, Doamne! Pagină după pagină de informaţii despre Stradivarius şi Amati şi Guarnieri şi secolul al XVIII-lea şi preţurile obţinute pentru asemenea viori vândute la licitaţii şi cine ce vioară avea, până şi acum şi chiar ce fel de lac se folosise, mamă, Doamne şi-a spus Melissa.

Deci la asta se referise când vorbise de o sumă din şapte cifre. Cine şi-ar fi imaginat? O biată vioară. A, dar ia te uită aici. Toate site-urile accesate cât îşi compusese biletele pe care ea le expediase pentru el şi folderele pe care le făcuse el pentru a stoca fişierele de pe acele site-uri, foldere intitulate SULIŢE, SĂGEŢI şi SĂGETUŢE, apoi altele, cu numele ANAGRAME şi PALINDROMURI şi alte foldere botezate NUMERE şi DATE şi aşa mai departe, mare chestie, domnule.

Mai era un folder numit PROGRAMARE, iar când l-a deschis, a găsit un fişier cu numele CALENDAR. La început, a crezut că va găsi acolo ceva despre călătoria spre Tortola, dar nu, era doar un calendar codificat pentru săptămâna ce trecuse:

LUNI 6/7	SĂGEŢI
MARŢI 6/8	ÎNAPOI SPRE VIITOR
MIERCURI 6/9	NUMERE
JOI 6/10	AMICI
VINERI 6/11	CÂND?
SÂMBĂTĂ 6/12	ACUM!

Însă el vorbise serios când îi promisese că o va duce la Tortola după ce vor termina treaba, pentru că exista şi un folder intitulat CĂLĂTORIE, iar în cadrul lui, un fişier numit AER. Şi, în faţa ochilor Melissei, adică pe ecranul monitorului, era itinerarul de zbor:

Data: 13 IUNIE – DUMINICĂ
Zbor: AMERICAN AIRLINES 1635
Plecare: SPNDRFT INTL 9.30 A.M.
Sosire: SAN JUAN PR 2.11 P.M.
……
Data: 1 3 IUNIE – DUMINICĂ
Zbor: AMERICAN AIRLINES 5374
Plecare: SAN JUAN PR 3.00 P.M.
Sosire: TORTOLA BEEF IS 3.39 P.M…

Ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă el făcuse deja rezervările pentru zbor.

De aceea, a continuat să caute.

*

Carella stătea la birou cu capul lăsat peste braţele încrucişate, întrebându-se de ce acea nuntă fusese atât de lipsită de bucurie, de ce nu dansase cu mama şi nici cu sora lui, întrebându-se de ce şampania şi muzica i se păruseră atât de răsuflate în acea zi. Şi s-a gândit: Trebuia să fie şi tata astăzi. Dar pentru asta ar fi trebuit să fie încă în viaţă. Şi, desigur, tatăl lui murise.

Luigi Fontero s-a oprit în pragul biroului sălii de nunţi, a privit înăuntru cu un aer nedumerit, apoi s-a dus spre masă, i-a dat ocol şi şi-a pus mâna pe umărul lui Carella.

— Steve? a zis el. *Ma che cosa?* Ce s-a întâmplat?

Carella a ridicat capul şi l-a privit în ochi.

— *Figlio mio,* a spus Luigi. Fiul meu. *Dica mi.* Spune-mi.

Iar Carella a spus: „Îi simt lipsa” şi s-a aruncat în braţele lui Luigi şi a reînceput să suspine.

*

Când el a sosit la apartament cu vioara, Melissa îl aştepta. El a pus-o pe masa din hol, lângă telefon, la fel de nepăsător de parcă un Stradivarius ar fi valorat câţiva bănuţi, nu mai bine de un milion. Surdul şi-a lăsat sacoşa albastră sport, în care avea arma Uzi, pe podea, sub aceeaşi masă. După ce s-a întors către Melissa, a spus:

— Văd că ai ajuns cu bine acasă.

— A, sigur, a spus ea. De la Knowlton, am luat un taxi. Circulaţia, aproape zero. Apoi a făcut un semn din cap către cutia viorii. Văd că şi tu te-ai întors cu bine.

— Întocmai. A traversat camera către ea, cu braţele întinse. Tu ce-ai făcut? a întrebat-o el.

— M-am uitat pe computerul tău.

— A!

— Da.

El a privit-o. Cu braţele încă întinse ca pentru îmbrăţişare, dar nu la fel de convins acum. Melissa n-a reuşit să-şi dea seama dacă expresia de pe faţa lui era descumpănită, critică ori altfel. Nici nu-i păsa ce exprima ea pentru că ştia ce ştia.

— Păi, de ce-ai făcut asta? a întrebat el.

Nedumerit şi-a dat ea seama după privire. „Ori e amuzat. Deloc ameninţător. Cel puţin, deocamdată.”

— A, n-aveam ce face, a spus ea. Poţi învăţa o mulţime de lucruri pe computer.

— Şi ai aflat ceva nou?

— Am aflat cât valorează scripca aia de pe masă.

— Păi ţi-am spus cât face.

— Ceva cu şapte cifre, aşa ai spus. Corect?

— Da.

— Aşa mi-a spus şi computerul.

— De ce trebuia să intri în computer ca să afli ce-ţi spusesem deja? …

— Păi nu mi-ai zis că o să furi o vioară scumpă, Adam.

— Nu trebuia să ştii asta.

— Nu, era doar nevoie ca eu să stau cât mai mult printre drogaţi…

— Puteai să alegi mesageri din altă parte…

— … şi să mă culc cu un bodyguard şi să-i dau de înţeles unui şofer că sunt gata să stau capră pentru el.

— Lissie, ai păţit ceva? a întrebat el, străduindu-se să pară preocupat, plăcut şi grijuliu.

— Da, am păţit, a spus ea şi a băgat mâna în poşetă, de unde a scos un bilet pentru American Airlines şi l-a fluturat în aer. *Asta* am păţit.

— De unde l-ai luat, Liss?

— Din sertarul de sus al biroului tău. Chiar de sub computer.

— Chiar că ai fost ocupată.

— E un bilet dus pentru Tortola, a spus ea. Pe numele Adam Fen.

— Mai e un bilet în sertarul acela, Liss.

— Ba nu e. L-am întors pe dos şi l-am răsturnat, m-am uitat prin tot biroul şi prin noptieră şi prin toate buzunarele costumelor şi hainelor din dulap şi nu am găsit alt bilet. Există doar un bilet, Adam. Al tău. Nici nu te-ai gândit să mă iei cu tine, adevărat?

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta? Sigur că vii cu mine. Hai să găsim celălalt bilet. Să-ţi arăt…

— Adam, nu există alt bilet.

— Liss!

— Nu există! a spus ea şi a scuturat plicul din nou în aer. N-ai avut nici o clipă de gând să-mi dai vreo părticică din milionul ăla şi ceva, adevărat? Te-ai slujit de mine, la fel ca Ame Carter. Doar o târfă oarecare, bună la toate, nu?

— Păi, a spus el şi a surâs, făcând un gest de neputinţă din mâini, asta eşti, nu, Liss?

Ceea ce a fost probabil o mare greşeală.

El şi-a dat seama de asta când a văzut-o vârând mâna în poşetă şi scoţând nu încă un bilet de avion, ci ceea ce arăta ca un foarte real pistol de calibru 9 milimetri.

— Ai grijă, i-a zis el.

— A sigur, cu grijă, a spus ea şi, cu nepăsare, a fluturat arma prin aer.

— Adam, ştii ce-am mai găsit pe computer? Am descoperit…

— Lissie, te asigur că mai este un bilet în biroul meu. Hai să-l căutăm, ce? …

— Nu, nu vreau.

— O să-l căutăm împreună…

— N-o să-l căutăm împreună, pentru că nu există. Vrei să ştii ce-am mai găsit?

El nu a spus nimic.

El se gândea cum să ajungă la geanta sport de sub masa din hol, cum să pună mâna pe Uzi înainte ca Melissa să facă o prostie. Nu voia să fie împuşcat din nou. Doctorului Rickett îi trebuise prea mult timp să-l pună pe picioare după ce fusese împuşcat de o femeie. Nu credea că Lissie are să tragă, dar nu-i plăcea cum manevra arma cu atâta neglijenţă.

— Am găsit un fişier intitulat POTENŢIALI, a spus ea şi altul, CUMPĂRĂTORI, în care se găseau cam aceleaşi nume şi adrese, se cam încălecau, Adam. Ce e cu dublarea asta?

El nu a spus nimic.

Se întreba cum să se retragă încet de lângă ea, către geanta sport, fără să se dea de gol. Era clar că nu voia să fie împuşcat. În nici un caz.

— M-am gândit că acelea sunt numele unor oameni care vor să *posede* vioara asta fără nici o formalitate, Adam. Am dreptate?

El a rămas tăcut.

— Numele şi adresele acelor cumpărători potenţiali şi nu cred că îl doare undeva pe vreunul dintre ei de la cine cumpără scripca aia, de la tine sau de la mine, atâta vreme cât pot pune mâna pe ea, am dreptate?

— Astea sunt soluţii de rezervă, Liss. Doar atât. În cazul în care scripcarul refuză să dea obolul.

— Adică?

— O să-i oferim Stradivariusul întâi lui Sallas. Dacă plăteşte cât vrem noi pentru ea…

— Noi?

— Sigur, Liss. Tu şi cu mine. Noi. Dacă ne dă suma cerută, e din nou a lui. Dacă nu, aşa cum ai bănuit, există destui cumpărători potenţiali. Îţi dai seama ce oameni există pe lumea asta, Liss? Oameni care habar n-au să cânte la vioară, care nu iubesc muzica, dar vor să posede ceva frumos şi preţios.

— Mi-i imaginez, da.

— Ca şi tine, a spus el şi a încercat să zâmbească. Frumoasă şi…

— Lasă prostiile, a spus ea şi a făcut din nou un semn cu pistolul.

— Ai grijă cu chestia aia, i-a spus el şi şi-a răsfirat degetele mâinii drepte, de parcă ar fi vrut să bată aerul cu ele.

Îndemnând la precauţie.

— Acum, a spus ea, o să-mi cumpăr un bilet spre Paris, Londra, Roma sau Berlin, Buenos Aires, Mexico sau Riadh, unde par să trăiască amatorii ăştia şi să văd care dintre ei mă va scăpa de ea. Sunt convinsă…

— De ce să n-o facem împreună? a sugerat el.

— Nu, de ce să o facem împreună? a spus ea şi a fluturat din nou pistolul. Vreau să fiu singură în avion. Fără tine, domnule Fen. Doar eu şi Stradivariusul. Iar apoi voi vedea ce e cu acei iubitori de viori din întreaga lume. Poate că ei vor fi dispuşi să plătească o târfă mai bine decât…

— Eu nu ţi-am spus aşa…

— A, n-ai făcut-o? a spus ea şi a făcut semn cu arma spre podea. Întinde-te, Adam. Cu faţa în jos. Cu mâinile la ceafă. Hai!

— Liss…

— Hai! Imediat!

— Faci o mare gre…

— Am spus *imediat!*

El s-a întors brusc şi s-a mişcat spre masa din hol, apoi s-a lăsat pe genunchi, după care s-a întins pe podea, aşezându-se astfel încât capul şi mâinile să fie aproape de masă. A simţit prezenţa ei în spate, cu pistolul aţintit spre el. Dacă nu acţiona imediat…

În aceeaşi clipă, ea şi-a dat seama că el întindea mâinile spre geanta sport de sub masă şi a văzut ce era în ea, a observat cum mâna lui strânge patul armei automate. Şi, în aceeaşi frântură de secundă, el a văzut cu colţul ochiului cum micuţa armă se îndreaptă spre el, fără să tremure, depăşind nesiguranţa şi de aceea a încercat cu disperare să scoată Uzi-ul din geantă înainte ca…

Şi, simultan, fiecare dintre ei a gândit acelaşi lucru: *„Nu, nu vreau din nou!”*

Ea se referea la faptul de a fi trasă pe sfoară de încă un peşte.

El se referea la faptul că va fi împuşcat iarăşi de o femeie.

De fapt, ea a reuşit să rostească cu voce tare acel cuvânt unic: Nu!, după care l-a împuşcat în spate, la fel cum procedase şi cu celălalt peşte, Ambrose Carter.

De două ori.

În acelaşi fel.

16

În acest oraş există începuturi şi, uneori, încheieri. Iar câteodată, acele încheieri nu sunt tocmai cele imaginate în tinereţe, dar cine spune că aşa trebuie să fie? Unde stă scris că cineva trebuie să-ţi promită o grădină de trandafiri? Unde, mă rog?

— Am înţeles că cineva ţi-a trimis un bilet, a spus Hawes.

— Primesc bilete tot timpul, a spus Honey.

— Da, dar biletul acela era important, a zis el.

Se aflau în apartamentul ei. Apartament aflat la etajul şaptesprezece în clădirea din care Eddie Cudahy trăsese în el miercuri dimineaţă, pe 2 iunie. Trăsese de câteva ori, ca să fim mai precişi.

Acum era ora trei după-amiaza pe 12 iunie, la distanţă de zece zile şi cam opt ore de la acea întâmplare, dar cine stătea să ţină socoteala? Hawes îl arestase, interogase şi pusese sub acuzare pe Eddie Cudahy, dar Honey Blair era încă în cămaşă de noapte şi neglijeu, încercând să pară nevinovată, deşi ştia la ce bilet se referea Hawes. El vorbea de biletul acela:

DRAGĂ HONEY,
TE ROG SĂ MĂ IERŢI DEOARECE NU AM ŞTIUT
CĂ TE AFLAI ÎN ACEL AUTOMOBIL.

— Potrivit unui tip pe nume Eddie Cudahy, a spus el, care lucrează la Channel…

— Da, ştiu, a spus ea.

— Îl cunoşti?

— Vag.

— … ori ştii de biletul la care mă refer.

— La amândouă.

— De ce nu mi-ai spus şi mie de asta?

— Pentru că Danny a decis să nu facem ştirea publică.

— Cine-i Danny?

— Di Lorenzo. Directorul de Programe.

— Asta înseamnă tăinuire de probe, a spus Hawes.

— Păi, nu se putea prezenta adevărul în emisiune, a spus ea şi a surâs.

— Nu văd de ce te amuză, a spus el. Individul a încercat să mă ucidă.

— Da, dar şi pe mine, doar ştii asta.

— Ba nu, nu pe tine.

— Păi…

— Doar ţi-a scris clar…

— Ştiu.

— … că n-a ştiut că erai în acea limuzină. Pe mine mă voia, Honey. Doar pe mine.

— A, probabil. Da.

— Şi-atunci de ce ai ascuns biletul?

— Nu eu l-am ascuns. Danny a făcut-o.

— Dar ai acceptat ideea. Ai intrat în emisiune în fiecare seară şi…

— Da.

— De ce, Honey?

— M-am gândit că era bine pentru cariera mea, a spus ea şi a ridicat din umeri.

— Dar rău pentru sănătatea mea, a zis el.

— Da şi asta.

— Îhî, a făcut el.

S-au privit.

— Biletul acela, a zis el. Era scris de mână?

— Da.

— Unde e acum?

— Habar n-am.

— Am nevoie de el.

— De ce?

— Ca probă. L-am pus pe Cudahy sub acuzare pentru tentativă de omor.

— Păcat. Părea un tip aşa de treabă…

— Dacă mă ucidea era şi mai mare păcat, a spus Hawes.

Au continuat să se privească.

— Hai în pat, a zis ea.

— Nu cred că mai… a spus el.

— Cotton…

— Mai vorbim, a spus el şi a ieşit din apartament.

*

Se aflau aproape de o despărţire şi amândoi ştiau acest lucru. Sharyn îl minţise pe Kling, iar acesta o urmărise ca un detectiv, căci asta era, iar ambele încălcări ale drepturilor erau motive întemeiate pentru ca fiecare să-şi strângă bagajele, inclusiv periuţa de dinţi. Acum stăteau împreună în apartamentul lui, tăcuţi, după ce Sharyn dăduse explicaţii (relative), iar Kling se apărase (într-un fel), fiecare aşteptând ceva mai mult, deoarece fiecare se simţea încă trădat.

Cineva trebuia să rupă tăcerea.

Asta, dacă voiau să salveze ceva.

Amândoi ştiau că *trebuia* să aplaneze situaţia, pentru că dacă relaţia nu se rezolva, între un alb pe nume Bertram Alexander Kling şi femeia lui de culoare pe nume Sharyn Everard Cooke, atunci probabil că relaţia nu va funcţiona în cazul altor două persoane care nu aveau aceeaşi culoare. Însă cineva trebuia să rupă tăcerea, cineva trebuia să facă pasul peste abisul ce se putea căsca tot mai mare între ei.

De aceea, fără chef, dar ca un detectiv bun, Kling a analizat în minte care fusese jignirea cea mai gravă, minciuna ori urmărirea cuiva iubit şi a apreciat că păcatul lui fusese mai grav. De aceea şi-a dres glasul şi s-a uitat spre Sharyn, care stătea uşor întoarsă faţă de el şi tăcea cu îndârjire, cu braţele încrucişate la piept şi a spus:

— Sharyn?

Ea nu i-a răspuns.

— Shar, a spus el, iartă-mă, dar eu tot nu înţeleg.

— Ce nu înţelegi, Bert? a zis ea.

— Dacă Jamie Hudson *chiar* vrea să se căsătorească cu această Julie…

— Nu e *această Julie.* O cheamă Julia *Curtis,* care, întâmplător, e medic, ca şi Jamie şi…

— A, iartă-mă, *medic,* am nevoie de o programare în cazul ăsta?

— Ia mai du-te naibii, Bert.

— De unde să ştiu că e medic? Vă văd pe toţi trei umblând pe furiş, ca nişte spioni…

— Da, du-te naibii.

— Dacă vrea să se căsătorească cu *ea,* de ce se întâlneşte cu tine?

— M-a rugat să stau de vorbă cu ea.

— De ce?

— Pentru că ea nu este *convinsă!*

— Convinsă de ce?

— Că vrea să se mărite cu un bărbat de culoare!

— Dar ce-ai devenit tu, aranjoare de căsătorii peste noapte?

— Nu, sunt prietena lui Jamie. Fata are îndoieli serioase. Îl iubeşte, dar toată viaţa ei…

— A, înţeleg. Tu eşti exemplul călăuzitor, corect? Tu şi eu. Femeia neagră, bărbatul alb, trebuie să-i dovedeşti că se poate, nu?

— Tot n-ai priceput, aşa e?

— Nu, regret, dar n-am priceput. Eşti sigură că acesta e *singurul* motiv pentru care nu se căsătoreşte cu el? Pentru că el e negru şi ea albă? Ori e vreo?…

— Şi ea e de culoare, a spus Sharyn.

— Poftim?

— Am spus că e de culoare şi ea. Toţi trei suntem de culoare. Jamie, Julie şi eu. Toţi. Acum înţelegi?

El a rămas pe gânduri. Ea l-a urmărit cum se străduia să înţeleagă.

— Păi pare la fel de albă ca…

— Da, Bert.

— Pare albă, a zis el.

— Suficient de albă ca să treacă drept albă de la şaisprezece ani. A plecat de acasă, tocmai din sud şi a urmat facultatea la Yale. Se teme că dacă se căsătoreşte cu Jamie o să-şi piardă clienţii albi, va pierde tot ce a realizat cu greu în anii ăştia.

În cameră s-a lăsat din nou tăcerea.

— Trebuia să-mi fi spus, a zis el.

— Ar fi însemnat să abuzez de încrederea ei.

— Dar la încrederea mea te-ai gândit?

— Dar la a mea, Bert?

Ea i-a rostit numele pe un ton ceva mai plăcut.

— Nu trebuia să mă urmăreşti, a spus ea.

— N-ar fi trebuit să mă minţi.

— Iar începem, a spus ea.

S-a lăsat linişte.

El s-a întrebat dacă vor mai reuşi să reia discuţia de undeva.

— Ce s-a mai întâmplat cu SHLEP? a întrebat el şi a ridicat perna cu cuvintele brodate şi a ţinut-o la piept pentru ca ea să poată citi cuvintele.

Share
Help
Love
Encourage
Protect

— Trebuia să fi pus un T la urmă, a spus ea. De la TRUST[118].

— Sharyn…

— Nu ai încredere în mine, Bert. Poate pentru că nu mă iubeşti.

— Te iubesc din toată…

— Ori poate pentru că sunt de culoare…

— Sharyn, Sharyn…

— Dar indiferent ce-ar fi, T-ul lipseşte, Bert. Ar trebui să fie SHLEPT. Poate că aşa ar trebui să fie

de-acum înainte, a spus ea şi i-a luat perna din braţe. Asta ar pune lucrurile la timpul trecut.

El a privit-o.

— Aşa trebuie?

— Nu ştiu, a spus ea. Poate că da.

*

Pentru Eileen şi Willis, relaţia se afla încă la început şi era abia sâmbătă, începutul unui weekend liber pentru amândoi, motiv pentru care stăteau în pat.

— Ce părere ai? a întrebat el.

— În legătură cu ce?

— Noi.

— Tu. Eu.

— Îhî.

— Asta înseamnă cumva: „Cred că totul va ţine o veşnicie, o să ne căsătorim într-o bună zi şi o să avem copii şi…”

— Îhî.

— Ori înseamnă: „Îhî, am înţeles întrebarea şi mă mai gândesc?”

— Înseamnă „Vom vedea”, a spus ea. Dar până atunci, a spus ea şi s-a rostogolit în braţele lui şi l-a sărutat.

Apăsat de buzele ei, Willis a zâmbit.

*

Ollie a văzut-o venind pe stradă în uniforma făcută de comandă, pistolul calibru 9 milimetri de pe coapsa dreaptă făcând-o, prin greutatea lui, să meargă puţin într-o parte, cu părul negru strâns sub caschetă, cu ecusonul argintiu prins puţin deasupra sânului stâng, ochii verificând perimetrul, în vreme ce ea se apropia de local, poliţist de treabă, a gândit el, o fată frumoasă, o femeie. Ecusonul cu numele, scris cu litere albe pe plasticul negru: P. GOMEZ. Cine ar fi crezut? Gomez.

Ochii ei s-au luminat când l-a văzut, cine ar fi crezut aşa ceva? Soarele strălucea, iar ochii ei străluceau în lumina soarelui. Aproape că a clătinat din cap de mirare.

— Hei, Oil! a spus ea. Ce faci aici?

„Oll", a gândit el. E singura persoană din lume care-mi spune aşa. Nici măcar soră-mea nu mi-a zis aşa vreodată. Nici mama, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Oll.

— M-am gândit că am putea lua o gustare de după-amiază, a spus el.

— Da, grozavă idee, a spus ea.

Ollie ştia că ea ieşise din schimb. Ştia că înainte de a merge să-şi schimbe uniforma, de obicei se oprea la o ceaşcă de cafea acolo ori la cafeneaua aflată ceva mai în susul străzii. El ştia toate astea. Doar se mândrea că e un bun poliţist.

Ea a deschis uşa localului, a ţinut-o pentru ca el să o urmeze înăuntru. Proprietarul o cunoştea, desigur şi s-a agitat să îi ofere ofiţerului Gomez un separeu bun dintr-un colţ. Ea şi-a scos cascheta şi şi-a atârnat-o într-un cui de pe un perete lateral al separeului. Şi părul îi era prins cu agrafe.

— Ei, ce surpriză plăcută, a spus ea.

— Speram să vii pe aici, a spus el. Mă bucur că te-am prins.

— Şi eu.

— Cum au mers lucrurile azi?

— A fost linişte. Dar la tine?

— Azi sunt liber. Am avut însă o săptămână grea.

— Lucrezi la un caz mare?

— Da, un peşte a fost lichidat.

— Ce noroc pe tine, a spus ea.

— Da. Ieri, am stat toată ziua în părculeţul acela din apropiere de River Place, îl ştii, nu?

— Sigur. Gleason Park.

— Şi am aşteptat să apară fata asta, dar nici vorbă. Tare femeia.

— Păcat, Oll.

— Da.

— Te întristează fetele astea, a spus el.

Ea l-a privit.

— Prostituatele astea, înţelegi? Am stat o groază de timp pe Aleea Târfelor. E plin de prostituate acolo. Care aşteaptă. Pe jumătate goale.

Ea a continuat să-l privească.

— Şi a mai şi plouat, a adăugat el.

Ea a lăsat jos meniul.

— Şi cum te simţi, Oll? l-a întrebat ea. Pari cam…

— Ei, acum mă simt bine, a spus el.

— Oll?

El a dat din cap. A aşteptat, apoi a zis:

— Patricia, vreau să te întreb ceva şi te rog să-mi răspunzi cât se poate de cinstit.

— Vai, mă sperii, Oll.

— Ba nu, eu…

— Oll?

— Patricia… sunt eu o persoană care are nevoie de consolare şi ajutor?

— Ai nevoie de puţină consolare şi de ajutor, Oll? a întrebat ea şi a zâmbit vag. Aşa este, scumpule?

— Sunt o persoană de care trebuie să-ţi fie milă? a întrebat el.

— Milă? a făcut ea. Nu. Ce tot spui acolo, Oll? Milă? Aproape că a întins o mână peste masă ca să-l prindă de mâini, dar şi-a adus aminte că era încă în uniformă, de aceea s-a mulţumit să-l cuprindă cu privirea. Ce-ai păţit, Oll? a întrebat ea. Pentru Dumnezeu, ce e?

El a clătinat din cap.

— Oll, Ollie, te rog, a spus ea.

— Sunt un individ jalnic? a întrebat el.

— Ollie. Nu mai vorbi aşa…

— Sunt gras? a întrebat el.

Ea, a întins mâna peste masă şi ducă-se naibii uniforma. I-a strâns mâinile lui Ollie. Puternic.

— Spune-mi adevărul, a zis el.

Ea a fost cât pe ce să-i spună: „Nu, nu eşti gras, cine ţi-a spus asta, Oll?” Apoi a fost cât pe ce să-i spună: „Eşti un dansator bun, Oll, te mişti uşor pe picioare.”

— Da, a spus ea. Eşti gras.

El a încuviinţat din cap.

— Dar asta e de la mâncare, a spus ea.

El a aprobat-o.

— Mănâncă mai puţin şi tu, a spus ea şi a încercat să zâmbească. Nu mai comanda patru burgeri la o gustare de după-amiază.

— Tu câţi o să mănânci? a întrebat-o el.

— Domnilor, v-aţi hotărât? i-a întrebat o chelneriţă.

— Doar un pahar de lapte degresat, a spus Patricia.

Ollie nici nu apucase să se uite la meniu.

— Acelaşi lucru ca doamna, a spus el.

— Mulţumesc, domnilor, a spus chelneriţă cu uniformă roz şi s-a întors să plece.

— Mai ţii minte filmul acela? l-a întrebat Patricia. În care Meg Ryan mimează orgasmul? Iar femeia din partea cealaltă a încăperii spune: „O să comand la fel ca doamna de acolo?…”

— Da, a fost amuzantă scena, a spus Ollie. A rămas tăcut şi gânditor câteva secunde. Apoi a zis: Eu nici n-am băut până acum lapte degresat.

— O să-ţi placă, a spus Patricia.

— Mă îndoiesc, a zis el cu un aer sumbru.

— Să ştii, Oll, a zis ea, gras, slab, cui îi pasă? Pe mine nu mă deranjează, serios.

— Îţi place să ieşi cu o persoană grasă?

— Îmi place să ies cu *tine,* a spus ea.

— Vrei să ieşi deseară? a întrebat-o el.

— Da.

— De ce?

— Pentru că te plac, a zis ea. Îmi pari creativ; şi…

— Creativ? Nu, Patri…

— Ba da, Oll! Ai scris *o carte!*

— Păi…

— Câţi oameni sunt în stare să scrie o carte? Eu nu mă pricep!

El a fost cât pe ce să spună: „L-am prins pe travestitul acela, jigodia aia latino-americană care mi-a furat-o”, dar s-a abţinut, pentru că destui o strigaseră la fel pe Patricia de-a lungul anilor, făcând apel la originea ei şi el nu credea că ea va aprecia cuvântul rostit chiar de el, deşi probabil că era mai la îndemână, latino, fiind ceea ce scriitorii numesc eliziune, aşa a bănuit el.

— L-am prins pe tipul care mi-a furat cartea, a spus el.

— Atunci ieşi cu ea!

— Aşa o să fac. Omul mi-a recitat-o în întregime. Am tras totul pe casetă. Acum pot lua totul de la capăt, Patricia. Pot s-o ascult şi să văd ce e bun şi ce e rău şi, de data asta, o s-o scriu cum trebuie.

— Vezi la ce mă referem? Asta înseamnă să fii creativ, Oll şi cercetător şi…

— Hai, c-o să mă faci să roşesc.

— Păi, roşeşte, a zis ea. Pariez că şi îmbujorându-te arzi calorii. Şi dacă mai eşti vioi… şi… da, doar eşti un dansator bun!

— Cine a spus că nu-s?

— Păi… nimeni.

— Şi tu dansezi bine, Patricia.

— Mulţumesc, Oll. Chiar îmi place cum dansă împreună, ţie nu?

— Ba da.

— Poate mergem să dansăm deseară. Mai ardem şi nişte calorii.

— E mai bine decât la sală, sigur asta, a spus el.

— Dar e *mişcare.* Dansul. Ştii ce-ar mai trebui să faci, Oll?

— Ce anume?

— Ar trebui să te gândeşti să mergi la sala poliţiei, să alergi şi să ridici nişte greutăţi. Ţi-ar prinde bine.

— Aş face infarct.

— Ei, lasă, cum să faci *infarct?* Ce-i cu tine? Din puţină *mişcare?* Fii serios!

— Exerciţiile sunt plicticoase.

— Sigur. Şi ce dacă?

Ollie a ridicat din umeri.

— Apropo, a zis ea, în seara asta fac eu cinste. Îţi sunt dator.

— Bine, accept, a spus el.

— O să ies ieftin la întâlnirea asta, a spus ea şi a clipit şmechereşte. Mai ales că ţii regim, nu?

El nu-şi dăduse seama că ţinea regim.

— Şi, apropo, când ai de gând să înveţi să cânţi *Spanish Eyes?*

— Aproape că l-am învăţat.

— Versiunea lui Al Martino, bine?

— Da.

— Nu aceea cântată de Backstreet Boys.

— Sigur. Profesoara mea de pian zice că sunt pe aproape.

— Vreau să-l cânţi pentru mama mea.

— Mai bine pierd câteva kilograme întâi.

— Nu şi *ea* e grasă, a spus Patricia şi a izbucnit în râs.

Ollie s-a trezit râzând.

— Două pahare de lapte degresat, a spus chelneriţă şi le-a pus pe masă. Altceva? a întrebat ea şi s-a uitat plină de speranţă la Ollie.

— Nu, mulţumesc, a spus el.

— Ştiai că cincizeci la sută din americani vor să slăbească zece kilograme? a zis Patricia.

— Da, dar nu şi eu, a spus el.

— Şi eu vreau să slăbesc, a zis ea.

— Serios?

— Sigur. Vreo cinci kilograme, acolo. Mi-ar plăcea să slăbesc cinci kile.

— Crezi că şi eu ar trebui să slăbesc cinci kilograme?

— Mda… pentru început..

— Şi după aceea? Zece? La fel ca jumătate din americani?

— Nu, *douăzeci şi cinci* de kilograme. *Douăzeci la sută* din americani vor să slăbească atât.

Ollie s-a uitat nedumerit la ea.

Ea a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Am inventat ultima statistică, a spus ea.

— Bună treabă. Pentru că n-am de gând să slăbesc douăzeci şi cinci de kilograme.

— Bine, atunci începe cu cinci.

— Da, cinci aş putea.

— Bun, atunci o să slăbim amândoi câte cinci.

— Amândoi?

— Sigur. O să slăbim împreună.

— Împreună, a repetat el.

Acel cuvânt suna bine.

Asta era ciudăţenia.

— Patricia, a zis el.

— Da, Oll.

— Dacă mi se publică *Raportul către comisar…*

— Da?

— O să ţi-o dedic ţie.

Ochii ei s-au umezit brusc. I-a strâns mâna lui Ollie peste masă.

Totul era foarte ciudat.

Ollie a sorbit din laptele degresat.

Parcă era pipi de capră.

*

Meyer se pregătea să iasă din tură când a primit apelul telefonic. A ridicat privirea spre ceasul de perete. Era trei şi patruzeci şi trei după-amiaza.

— Secţia 87, a spus el. Detectiv Meyer.

— Pot vorbi cu detectivul Carella, te rog?

— Astăzi nu e aici. Vreţi să-i lăsaţi vreun mesaj?

— Da. Să-i spui că a telefonat Adam Fen…

Meyer s-a uitat imediat la numărul de identificare al celui ce apelase. Prefix 377. Deci, din zonă. I-a făcut semn lui Parker, aflat în partea

cealaltă a încăperii, să vină la biroul lui. Pe o foaie de hârtie, a mâzgălit un singur cuvânt:

ADRESA!

Parker a dat din cap, a notat numărul şi s-a întors la biroul lui.

— Mai eşti pe fir? l-a întrebat Surdul.

— Mai sunt, a zis Meyer.

— Sper că nu faci ce cred eu. O să dispar cu mult înainte ca voi să ajungeţi aici.

— Dar ce crezi că fac?

— Măi nătărăule, a spus Surdul, chestiile astea te depăşesc. Transmite-i mesajul ăsta lui Carella. Ai un pix?

— Sigur, a spus Meyer.

— Spune-i că o femeie, Melissa Summers, va încerca să părăsească ţara în următoarele câteva zile. Spune-i să…

Aflat la propriul birou, Parker vorbea cu un supraveghetor de la o companie de telefoane, încercând să obţină adresa pentru numărul ce începea cu 377. Cu mâna rămasă liberă, Meyer i-a făcut semn să se grăbească.

— … să urmărească aeroporturile. Are asupra ei…

— Cum se scrie numele acela?

— *Summer* cu un s la sfârşit! a strigat Surdul. Melissa *Summers.* Nu mă mai ţine de vorbă!

Brusc a părut că abia respiră.

— Te simţi rău? l-a întrebat Meyer.

— Da, dar de fapt, am fost împuşcat. Dar nu te… S-a chinuit să respire. Nu te agita să chemi vreo ambulanţă… pentru că am propriul meu doctor, mersi.

— Nu vrei să te ajutăm? i-a sugerat Meyer. Te ducem la spi…

— Nu mai fi ridicol, i-a zis Surdul şi a suspinat.

Aflat în partea cealaltă a încăperii, Parker tocmai închidea telefonul.

— Spune-i lui Carella că are Strad-ul la ea.
— Ce să-i spun?
— Spune-i că sper să o prindă.
Apoi s-a auzit un declic.
— 328 River Place South, a spus Parker.

*

Genero a spart uşa apartamentului 17D la ora patru şi un sfert în acea după-amiază. Era prima oară când spărgea o uşă cu piciorul. Asta l-a făcut să se simtă ca un poliţist dintr-un serial TV. Şi nici nu era singur – în acţiunea de pătrundere în apartament. Parker şi Meyer mai făcuseră aşa ceva şi nu se simţeau ca nişte poliţişti de operetă. De fapt, se simţeau mai curând ca nişte pompieri, pentru că aceia aveau obiceiul să spargă uşi.

Dar cel ce locuise acolo…

Potrivit administratorului, bărbatul care închiriase apartamentul se numea Adam Fen, dar în ultima vreme o blondă atrăgătoare începuse să locuiască împreună cu el. Şi-au dat seama că aceea trebuia să fie Melissa Summers, de care vorbise Surdul, însă omul nu-i cunoştea numele.

Cel care locuise acolo plecase în mare grabă.

În holul de la intrare se vedeau pete de sânge, pe covorul din apropierea mesei din hol. Pete mari. Şi-au dat seama că acolo fusese împuşcat şi sângerase masiv. Se mai vedea o dâră de sânge ce ducea până la baie, unde prezenţa unui rulou de tifon pe chiuvetă arăta că omul încercase să oprească sângerarea şi să lege rana, apoi altă dâră către un birou din spatele apartamentului, unde petele de sânge de pe tastatură arătau că individul tastase ceva înainte de plecare.

După ce au pornit computerul, au constatat că toate fişierele fuseseră şterse. Singurul lucru care a apărut pe ecran a fost un anunţ cu litere galbene:

PE CURÂND, BĂIEŢI!

— Tipul sângerează cât cuprinde, dar tot se opreşte să ne scrie un bilet, a zis Genero.

— Ăsta-i stilul lui, ce să faci? a spus Meyer.

*

— PE CURÂND, nu? a spus Carella.

— Aşa scria pe computer.

— Şi crezi că e rănit?

— Fără îndoială. Mi-a spus şi la telefon că a fost împuşcat şi aici e sânge peste tot.

— Daţi alarma la spitale.

— Ne-a spus să nu ne batem capul. Are doctorul lui.

— Deci crezi că a dispărut din nou?

— Pe aripile vântului.

— Şi fata aceea? Summers, nu?

— Da, Melissa Summers. Omul a zis că ea o să plece din ţară.

— Unde?

— N-a zis.

— Cu vioara?

— Aşa mi-a spus.

— De grec aţi auzit ceva?

— Noi, nu. Probabil că a reclamat la Mid South.

— Ar fi interesant să aflăm ce s-a întâmplat.

— Da, sigur.

— Meyer, ia legătura cu Securitatea Internă.

— Am făcut-o deja. Şi cu companiile aeriene. O să fie cu ochii în patru după ea şi vioară.

— Dacă acela e numele ei din paşaport.

— Sau dacă *are* paşaport.

A urmat o pauză lungă.

— Şi ce facem în legătură cu omul? a întrebat Meyer.

— Aşteptăm, ce altceva? Dacă punem mâna pe fată…

— *Dacă.*

— Ea ne-ar putea spune câte ceva despre el. Dacă nu, îl prindem pe el, când o să mai apară.

— *Dacă* mai apare.

— Mereu apare, Meyer.

— Ca moartea şi impozitele.

— Aceeaşi chestie, a zis Carella.

A urmat o nouă pauză.

— Ei… mai am ceva de lucru, a spus Meyer.

— Ia-o uşor.

— Ne vedem luni.

— Bine, pe luni, a spus Carella şi a închis.

A rămas lângă telefon, cu mâna pe receptor, privindu-l lung şi întrebându-se când vor mai avea din nou de-a face cu Surdul şi socotind că n-ar mai vrea să audă niciodată de el. Aproape că a oftat.

Teddy îl aştepta în dormitor.

S-a dezbrăcat în tăcere şi s-a dus la baie ca să se spele pe dinţi, apoi s-a urcat în pat lângă Teddy.

Ea a mişcat mâinile prin aer.

A fost o nuntă frumoasă, a spus ea prin semne.

El a citit semnele şi a dat din cap.

Nu crezi că aşa a fost? a întrebat ea.

El a încuviinţat din cap.

Steve?

El a privit-o în ochi.

O să faci uitată treaba asta, sau nu?

— Care treabă? a întrebat el, exprimând cuvintele prin semne şi prin voce şi a zâmbit. Apoi, încă surâzând, a luat-o în braţe şi a sărutat-o şi, rămasă aproape de el, Teddy şi-a amintit un început, de mult, când un detectiv pe nume Steve Carella stătea fără pălărie şi mănuşi în ninsoare şi i-a oferit unei fete pe nume Theresa Franklin un trandafir de Sfântul Valentin – şi apoi i-a umplut viaţa de trandafiri.

A stins lampa de pe noptieră şi s-a lipit mai strâns de el.

*

La ora trei după-amiază în ziua următoare, o tânără blondă s-a prezentat la Aeroportul Internaţional Spindledrift pentru zborul Air France de cinci şi zece către Paris. Cei de la controlul paşapoartelor fuseseră anunţaţi să reţină o persoană pe nume Melissa Summers. Numele din paşaportul blondei era Carmela Sammarone. Funcţionarul a aruncat o privire la poză, a aplicat ştampila şi a zis:

— Zbor plăcut, domnişoară Sammarone.

Melissa a surâs nevinovată şi s-a îndrept către poarta de verificare, unde a pus cutia cu vioara pentru controlul cu scanerul.

Cu o zi în urmă, un ofiţer de la Securitatea Internă primise un telefon de la Meyer, îşi notase informaţiile referitoare la o vioară scumpă, întrebase dacă asta constituia o ameninţare cu bombă. Şi, după ce i s-a spus că nu, a ridicat din umeri şi i-a mulţumit lui Meyer pentru sugestie, acestea fiind chiar cuvintele lui.

Oamenii din serviciul de securitate al aeroportului care au deschis şi examinat cutia viorii Carmelei Sammarone au căutat bombe, arme, cuţite, sau chiar patente şi oricum nu ar fi reuşit să deosebească un Stradivarius de un Budweiser. Aceştia s-au mulţumit să pipăie cutia şi să scuture vioara, ca să vadă dacă nu zăngănea ceva suspect înăuntrul ei.

Unul dintre funcţionari a remarcat:

— Şi unchiul meu cânta la vioară.

— Foarte frumos, a spus Melissa şi i-a urmărit închizând capacul cutiei şi pocnind încuietorile.

— Călătorie plăcută, i-a spus celălalt funcţionar.

În secţiunea de clasa întâi a avionului, aşteptând decolarea, Melissa a sorbit dintr-un pahar de ouzo şi a frunzărit un număr din iunie al revistei *Vogue.*

— Mergeţi pentru prima oară la Paris? a întrebat-o o stewardesă.

— Da, i-a răspuns Melissa, zâmbind.

Era un început.

[1] Traducere de Ion Vinea, William Shakespeare, *Teatru,* Ed. pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

[2] Bine dotată, voluptoasă (n. tr.).

[3] Cine e etc. ? / O fată a naibii de moale ? / O, ăsta e un indiciu fierbinte! (n. tr.).

[4] *Lightning* înseamnă fulger (n .tr.).

[5] Mâncare chinezească (n. tr.).

[6] Scrisorile cu antrax, acţiune cunoscută şi sub numele de Amerithrax, cum a fost codificată de FBI, au fost trimise în decurs de câteva săptămâni, începând cu 18 septembrie 2001, după atacul asupra Turnurilor Gemene. Germenii de antrax pe care îi conţineau au ucis cinci persoane şi îmbolnăvit alte şaptesprezece. Cazul a rămas nesoluţionat (n. tr.).

[7] În original, *Graveyard Shift* (Schimbul de la cimitir), titlul unei povestiri de Steven King, ecranizată în 1989. Aluzia se face şi la faptul că noaptea se înregistrează cele mai multe crime şi fărădelegi (n. tr.).

[8] Un corp ud ? / Băuturi etc. ? (n. tr.).

[9] Vânătoare de alamă? / Pivniţă? (n. tr.).

[10] Denumire dată zonei de est a Manhattanului, sugerând faptul că aceasta este locuită de oameni bogaţi, care poartă haine scumpe (n. tr.).

[11] Dietă porno ? / Drace, o ţâţă la mămica! (n. tr.).

[12] Cuvântul *Hark,* folosit în original, are înţeles preponderent imperativ şi un caracter arhaic, aspect ce este exploatat în continuarea textului (n. tr.).

[13] *Brass* înseamnă „alamă”, iar argou „mahăr”, „şef” (n. tr.).

[14] Ca fructele (n. tr.).

[15] Sutien (n. tr.).

[16] Fără ţintă (n. tr.).

[17] Păcat minor (n. tr.).

[18] Chiloţi (n. tr.).

[19] Spionaţi-ne! (n. tr.).

[20] Păsărică (n. tr.).

[21] Cu cât mai mult, cu atât mai bine (n. tr.).

[22] Agaţă un bărbat (n. tr.).

[23] Întâi banii (n. tr.).

{24} Surdul (n. tr.).

{25} Din prefaţa la prima ediţie a operei lui Shakespeare din 1623, poem de James Mabbe (n. tr.).

{26} Sunt un prost, oameni buni! (n. tr.).

{27} Eu sunt Surdul! (n. tr.).

{28} Împuşcată de două ori? / Gloria Stanford? / Împuşcată în inimă (n. tr.).

{29} Bani arşi? / Mai ţineţi minte? (n. tr.).

{30} Shakespeare, *Sonet XVIII,* trad. de Neculai Chirică, BPT, 1974 (n. tr.).

{31} Keystone Kops a fost o serie de filme mute realizate de Mack Sennett pentru propria companie Keysone Film Company între 1912 şi 1917, în care sunt prezentaţi poliţişti proşti şi ridicoli (n. tr.).

{32} Oraşul Los Angeles, asociat cu permisivitatea, consumul de droguri etc (n. tr.).

{33} Aluzie la filmul lui Woody Allen din 1968, *Take the Money and Run şi* la cântecul cu acelaşi titlu al grupului rock Steve Miller Band, intrat în Top 10 în 1976 (n. tr.).

{34} Shakespeare, *Furtuna,* actul 2, scena 1, trad. Leon Leviţchi, Editura pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

{35} Mail Boxes, Etc. (MBE), companie care oferă servicii poştale şi de afaceri cu peste 5 600 de oficii în întreaga lume (n. tr.).

{36} Cântec interpretat de rapperul alb Ill Bill (n. tr.).

{37} În argou, vanilie înseamnă femeie de culoare (n. tr.).

{38} Shakespeare, *Cum vă place,* trad., de Virgil Teodorescu (n. tr.).

{39} Cuvânt intraductibil, în engleză folosindu-se un pronume arhaic, *thou,* în loc de *you* (n. tr.).

{40} Film din 1956 cu Gary Cooper, regizat de William Wilder (n. tr.).

{41} *Life with Luigi,* serial american de televiziune din 1952 (n. tr.).

{42} *Henric al IV-lea,* partea I, actul 1, scena 3, traducere de Dan Duţescu, Shakespeare, *Opere complete,* voi. 4, Editura Univers, 1985 (n. tr.).

{43} *Corbul,* trad. de Petre Solomon, din *Antologia poeziei americane,* Editura Univers, 1979 (n. tr.).

{44} Shakespeare, *Richard al III-lea,* actul 3 scena 2, traducere de Dan Duţescu, Editura pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

{45} În engleză, cuvântul *boar* mistreţ şi *bore* pisălog sunt omofone, pronunţându-se la fel, element exploatat în text (n. tr.).

{46} Traducere de Ion Vinea, *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

{47} Shakespeare, *Richard al II-lea,* traducere de Mihnea Gheorghiu, *Opere complete,* voi. 3, Editura Univers, 1984 (n. tr.).

{48} În original, *venomed spear.* Traducerea nu a putut surprinde şi acest sens (n. tr.).

{49} Shakespeare, *Henric al IV-lea,* partea I, actul 2, scena 4, traducere de Dan Duţescu. Textul a fost uşor modificat pentru a uşura lectura (n. tr.).

{50} Aluzie la un film-dramă din 1997, *Ochiul lui Dumnezeu (Eye of God),* scenariu şi regia (!) de Tim Blake Nelson (n. tr.).

{51} Shakespeare, *Furtuna*, actul 4, scena 1, traducere de Leon Leviţchi, Editura pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

{52} Scenariul, scris de Evan Hunter, cunoscut şi sub numele de Ed McBain, autorul acestei cărţi, se bazează pe povestirea *Păsările* de Daphne du Maurier (1907-1989, autoarea unor romane de succes, precum *Rebecca* şi *Golful francezului)* (n. tr.).

{53} În engleză, *overlook* înseamnă a cuprinde cu vederea, a domina, dar şi a ignora (n. tr.).

{54} Shakespeare, *Hamlet,* actul 3 scena 1, traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu, Editura pentru Literatură Universală, 1964 (n. tr.).

{55} Shakespeare, *Hamlet,* actul 3 scena 4 (n. tr.).

{56} Shakespeare, *Richard al II-lea,* actul 5, scena 3, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, 1984 (n. tr.).

{57} O posibilă interpretare a textului shakespearian, care nu este surprinsă de traducerea citată (n. tr.).

{58} Într-o traducere mai apropiată de textul original, *străduţe înguste* (n. tr.).

{59} Prescurtare personală în lb. engleză pentru planificare (n. tr.).

{60} Bumbac, în lb. engleză (n. tr.).

{61} Varietate italiană de şuncă: burtă de porc sărată, cu mirodenii şi uscată timp de aproximativ trei luni, dar nu afumată (n. tr.).

{62} Shakespeare, *Henric al VIII-lea,* actul 1, scena 1, traducere de Dan Grigorescu, Editura Univers, 1990 (n. tr.).

{63} În engleză, apare *hath,* formă arhaică pentru *has* (n. tr.).

{64} În engleză se foloseşte cuvântul *bosom* care înseamnă piept, sâni, tradus în versiunea literară drept inimă (n. tr.).

{65} The Shadow (Umbra), personaj justiţiar creat de autorul şi magicianul Walter B. Gibson, devenit faimos în anii 1930 şi 1940, când a fost subiect de piese radiofonice, reviste, benzi desenate, pătrunzând în lexiconul american (n. tr.).

{66} Tutun amestecat cu formaldehidă, care creează o stare asemănătoare ebrietăţii care durează câteva ore (n. tr.).

{67} Shakespeare, *Opere complete,* voi. 5, *Iulius Cezar,* actul 5, scena 3, traducere de Tudor Vianu, Editura Univers, 1986 (n. tr.).

{68} Traducere aproximativă, referindu-se la faptul că persoana în cauză vorbeşte prost engleza (n. tr.).

{69} Shakespeare, *Coriolan,* actul 1, scena 6, traducere de Tudor Vianu, Editura pentru Literatură Universală, 1962 (n. tr.).

{70} Textul shakespearian se poate traduce şi prin: *Să folosim chiar acest ceas*, ceea ce explică discuţia ce urmează (n. tr.).

{71} Mâncare specifică portoricană (n. tr.).

{72} Traducerea aproximativa a expresiei: Vrei să te rezolv? (n. tr.).

{73} Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul 1, scena 3 (n. tr.).

{74} Aluzie la filmul *Summertime (Vara)* din 1955, regizat de David Lean (n. tr.).

{75} Shakespeare, Mult zgomot pentru nimic, actul 3, scena 1, traducerea de Leon Leviţchi, 1956 (n. tr.).

{76} La o pronunţie mai neîngrijită, numele Hawes poate deveni omofon cu *horse* = cal, ceea ce explică restul textului (n. tr.).

{77} Ceainăria *dumneavoastră* veche, *ye* fiind o formă arhaică pentru *your* (n. tr.).

{78} Shakespeare, *Richard al II-lea,* traducere de Mihnea Gheorghiu, *Opere complete,* volum 3, Editura Univers, 1984 (n.tr.).

{79} O posibilă traducere a secvenţei *Time in a disorder'd string* din versiunea originală, imposibil de surprins în traducerea literară, este: *Timpul înlănţuit anapoda* (n. tr.).

{80} Lovitură de pumnal dată cu mâna întoarsă, după ce se parează atacul de spadă al adversarului (n. tr.).

{81} Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* traducere de Virgil Teodorescu (n. tr.).

{82} Titlul unui film în care a jucat W.C. Fields, actor de comedie american (1880-1946) (n. tr.).

{83} Aluzie la un film SF din 1957, *The Incredible Shrinking Man*, ecranizat după un roman de Richard Matheson, *Omul micşorat (Shrinking man)* (n. tr.).

{84} *Cincisprezece kilograme de crevete*: coincidenţă creată voit ori nu de autor: există un grup american de indie şi rock alternativ care se numeşte *Thirty Pounds of Bone (Cincisprezece kilograme de oase)* (n. tr.).

{85} Oreo marcă înregistrată pentru biscuiţi tip sandviş, alcătuit din doi biscuiţi cu ciocolată, având între ei o cremă albă (n. tr.).

{86} Un băţ, nu o bară, o baghetă, Dora (n. tr.).

{87} Priveşte, sire, hârtia e rece! (n. tr.).

{88} Să împrumuţi ori să jefuieşti? (n. tr.).

{89} Trebuie să vând la cea mai mare sumă (n. tr.),

{90} Tom Ridge era, la data publicării cărţii, şeful Securităţii Interne din SUA; el a demisionat la 1 decembrie 2004 (n. tr.).

{91} Numele unui cântec vechi irlandez, folosit de altfel şi într-un film cu acelaşi nume din 1943, cu Betty Grable (n. tr.).

{92} Aluzie la preşedintele Bush (n. tr.).

{93} Shakespeare, *Julius Cezar,* actul 3, scena 1, traducere de Tudor Vianu, *Opere complete,* voi. 5, Editura Univers, 1986 (n. tr.).

{94} Există un film cu acest nume, *A Mad Marriage,* realizat în 1921, regizat de Colin S. Sturgeon (n. tr.).

{95} Shakespeare, *Furtuna,* actul 3, scena 1, tradusă de Leon d. Leviţchi , *Opere complete* vol. 8, Editura Univers 1990 (n.tr.).

{96} Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul 1, scena 5, traducere de Virgil Teodorescu, *Opere complete,* voi. 3, Editura Univers, 1984 (n. tr.).

{97} *Romeo şi Julieta,* actul 4, scena 5, traducere de Virgil Teodorescu, *ibid* (n. tr.).

{98} *Romeo şi Julieta,* actul 3, scena 2, traducere de Virgil Teodorescu, *ibid* (n. tr.).

{99} *Henric al IV-lea,* partea I, actul 3, scena 1, traducere de Dan Duţescu, *Opere Complete,* vol. 4 (n. tr.).

{100} *Cymbeline,* actul 5, scena 4, traducere de Florian Nicolau, Editura Univers, colecţia Thalia, 1971 (n. tr.).

{101} *A douăsprezecea noapte,* actul 1, scena 1, traducere de Mihnea Gheorghiu, *Opere complete,* voi. 5, Editura Univers, 1986 (n. tr.).

{102} *Zadamkele chinuri ale dragostei,* actul 1, scena *2,* traducere de Ion Frunzetti şi Dan Grigorescu (n. tr.).

{103} *Îmblânzirea scorpiei,* actul 2, scena 1 (n. tr.).

{104} *Macbeth,* actul 2 scena 1, traducere de Ion Vinea, BPT, 1957. Scos din contextul general, citatul shakespearian poate fi tradus prin „Coboară la doisprezece" amănunt ce este exploatat în continuarea romanului (n. tr.).

{105} Shakespeare, *A douăsprezecea noapte,* actul 3, scena 2, traducere Mihnea Gheorghiu (n. tr.).

{106} Detectivul Coppola este unul dintre cei doi poliţişti cu înclinaţii homosexuale recunoscute care a primit Premiul Pridefest pentru servicii deosebite în cadrul operaţiunilor de salvare de la 11 septembrie 2001 (n. tr.).

{107} Ţâţe de poliţai negru! (n. tr.).

{108} Dă un pronostic pentru asta! (n. tr.).

{109} Shakespeare, *Zadarnicele chinuri ale dragostei*, actul 1, scena 2, traducere de Ion Frunzetti şi Dan Grigorescu (n.tr.).

{110} Shakespeare, *Heinrich al IV-lea,* actul 1, scena 2, traducere de Leon Leviţchi , *Opere Complete,* vol. 4, Editura Univers, 1985 (n. tr.).

{111} Fără săgeţi o sumă! (n. tr.).

{112} O sumă fără săgeţi! (n. tr.).

{113} O sumă, fără săgeţi! (n. tr.).

{114} Scos din context, pasajul se poate traduce şi astfel (n. tr.).

{115} Împărtăşeşte / Ajută / Iubeşte / Încurajează / Protejează (n.tr.).

{116} Săgeţi (n. tr.).

{117} Shakespeare, *Richard al II-lea,* actul 2 scena 2, traducerea de Mihnea Gheorghiu (n. tr.).

{118} Încredere (n. tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16

Table of Contents

1	3
2	10
3	28
4	50
5	83
6	106
7	126
8	142
9	171
10	201
11	228
12	251
13	267
14	285
15	300
16	320